

SON NESLİN YAZILARI VE ULUS

Rav Yehuda Aşlag

İçindekiler

EDİTÖRÜN NOTU.....	3
SON NESLIN YAZILARI	4
BÖLÜM BİR	7
BÖLÜM İKİ.....	57
BÖLÜM ÜÇ.....	71
BÖLÜM DÖRT	82
BÖLÜM BEŞ.....	89
ULUS.....	99

EDİTÖRÜN NOTU

Bu metinlerin orijinal el yazmaları ARI Enstitüsü arşivinde saklanmaktadır.

Yayın süreci el-yazmalarının durumu ve anlam yoğunluğu nedeniyle oldukça zorlayıcı oldu. Önce “Son Neslin Yazıları”na ait olan metinleri içeriğine göre yerleştirdik. Sonrasında metinleri noktasına dokunmadan ve düzenleme yapmadan titizlikle kopyaladık. Bir kelimeyi ya da bir cümleyi yorumlayamadığımızda onu parantezle işaretledik.

Metinleri el-yazmasında olduğu gibi giriş ve beş bölüme ayırdık. Sıralamayı bizim yaptığımızı hatırlatırız. Bölüm başlıkları Baal HaSulam’ın kendisi tarafından verilmiştir.

El yazmalarına göre, materyal ikiye ayrılmıştır: 1) Metin 2) Ekler ve taslak.

Editör

SON NESLIN YAZILARI

SON NESLİN YAZILARINA GİRİŞ

Çölde aç, susuz kalmış birkaç dostla ilgili bir hikâye vardır. İçlerinden biri her türlü hazla dolu bir köy bulmuş. Çölde kaybolan dostlarını hatırlamış ama birbirlerinden ayrı düştüklerinden nerede olduklarını bilmiyormuş. Peki, ne yapmış? Belki zavallı dostları duyup, bu her türlü hazla dolu yeri bulurlar diye yüksek sesle bağırmaya ve borazan çalmaya başlamış.

Bizim önümüzdeki mesele de budur: Tüm insanlıkla beraber korkunç bir çölde kaybolduk ve şimdi Kabala kitapları denilen yüce, muhteşem bir hazine bulduk. Bu kitaplar özlem dolu ruhlarımızı bereket ve mutlulukla doldurdu.

Ama yine de çölde umutsuzluk içinde kıvranan dostlarımızı unutmadık. Aramızdaki mesafeler çok büyük, kelimeler bunu kapatmaya yetmiyor. Bu sebeple dostlarımız duysun, yaklaşsın ve bizim gibi mutlu olsunlar diye borazanı kuvvetle üflemeliyiz.

Biliniz ki dostlar, Kabala ilminin özü dünyanın o yüce, ilahi yerden şimdiki bayağı aşamaya nasıl indiğinin bilgisidir. Yaradan hiçbir araca ihtiyaç duymadığı ve düşüncesi anında eyleme geçtiğinden, eylemin sonu ilk düşüncededir. Dolayısıyla bizler başlangıçtan beri tam bir mükemmeliyet içindeki Sonsuzluk'tan yayılarak bu dünyaya geldik.

Bu nedenle mükemmel dünyalardaki gelecek ıslahlarımızı bulmak çok kolaydır. İnsan diğer türlerden üstündür çünkü hayvanlardan farklı olarak geleceği ıslah etmek için geçmişe bakma aklına ve bilgisine sahiptir. Bu şekilde yolumuzu nasıl ıslah edeceğimizi biliriz.

İnsanın özü geçmişe dayanır, geçmişe aynaya bakar gibi bakar ve ıslah etmek için kusurlarını görür. Benzer şekilde, akıl ne geçirdiğini görür ve gelecek tavrını buna göre belirler.

Bu nedenle hayvanlar evrimleşemez; onların nasıl ıslah yapacaklarını görecekları bir aynaları olmadığından, yaratıldıkları halleriyle kalırlar. Oysa insan kazanımlarını güvence altına alıp, hissedene kadar gün ve gün ilerler, yüce âlemlere yükselir.

Ancak bugüne kadar her türlü evrimleşmiş olsak da, acı ve ıstırapla arkadan itilerek ilerledik. İçselliğimizi yansıtacak aynayı elde etmemizi sağlayan bir yöntemimiz yok. Her türlü yıkım ve acının tek öznesiyiz ve bunu önleme isteğimiz de yok.

Bin yıl önceki nesli anlatan tarihi bir kitap bulduğumuzu hâyâl edelim. Geçmiş nesillerden aldığımız dersler iyi yönde iyileştirme yapmamızı sağlamaya yeterli olacaktır.

Bu insanlar en azından günlük yaşamlarını huzur ve sükûnet içinde geçirmelerini sağlayacak bir düzene sahiptiler. Hiç şüphe yok ki bireysel davranış ve siyaset ilmiyle ilgili bu kitap bize daha önce verilmiş olsaydı, liderlerimiz yaşamı buna göre düzenlemek için her öneriyi dikkâte alır, böylece “uzak yerlerde feryatlar olmazdı.” Yıkım ve ıstırap sona erer ve her şey huzur içinde yerli yerine otururdu.

Değerli okurlar, bu kitap bir dolabın içinde sizi bekliyor. Kabala kitapları -el yazmasında metin buradan başlar, şöyle yazılıdır: “Onlar bozukluğun önündeki mükemmelliştir.”- zamanın sonunda var olacak olan siyasi, bireysel ve toplumsal yaşama ait tüm bilgisini açıkça ifâde ederler. Ve onların içinde ıslah olmuş dünyalardan, Yaradan’dan yayılan mükemmellikten ve bizim kendimizi ıslah ederek, “eylemin sonu ilk düşüncede,” olduğundan, Ayn Sof’tan (sonsuzluk) yayılan Üst Dünyalardaki mükemmelliğe

ulaşmamızdan bahseder. Çünkü kusurlu olan kademe kademe kusursuzdan yayılır, maneviyatta eksiklik yoktur, her şey varoluştadır ve tam mükemmelliktir.

Bu kitapları açtığınızda bu muhteşem düzeni ve dünyevi meseleleri iyileştirecek doğru dersleri bulacaksınız çünkü geçmişten öğrenerek geleceği ıslah ederiz.

Seçilmiş Olanların Kabala Çalışmasına Gelmesi

Yazar olarak en iyiler arasında olmadığımı, kendimi ve yerimi biliyorum. Eğer biri benim gibi çaba harcayıp, dolapların içinde kapalı kalmış bu kitapları bulursa, mutluluk ve bereketin onun ve tüm dünya için mümkün olacağından hiç şüphe duymasın.

Şofar'daki (Borazan) Sesim, Neden İfşanın Zamanı Geldi?

Her şeyi gördüm ve artık kendimi daha fazla kısıtlamayacağım. Bu kitaplarda bulduklarımın ve gözlemlerimin ifşasına kararlıyım. Dışarı çıkıp bu borazanla dünya insanlarına sesleniyorum. İnanıyorum ki, tüm seçilmişler bir araya toplanarak kendilerini ve tüm dünyayı erdemlik ölçüsüyle getirecek bu kitapları çalışmaya başlayacaklardır.

BÖLÜM BİR

Tefsirimin ana konusu tüm yaratılanlara bahşedilmiş, form olarak Yaradan’a zıt alma arzusudur. Bu yüzden maneviyattaki form eşitsizliği maddesellikte bedenden kesilip çıkarılan bir organ gibi olduğundan, ruh bedenden ayrılmıştır. Dolayısıyla açıktır ki, Yaradan’ın bizden istediği yaratılmadan önceki gibi O’na bir kez daha tutunmamızdır.

Atalarımız şöyle der: “O’nun niteliklerine tutun; o merhametlidir.” Bu, alma arzusundaki niteliklerimizi değiştirip, kendimizi sadece ihsan olan Yaradan niteliklerine adapte etmemiz demektir, böylece tüm eylemlerimiz insanlara ihsan etmeye yönelir.

Böylece form eşitliğine, O’na tutunma amacına geliriz. İnsanın kendisi için yapmaya mecbur kaldığı yani kendisi ve ailesinin devamlılığı için yapması gerekenler, form eşitsizliği olarak kabul edilmez çünkü “Gerekliklik ne kınanır ne de övülür.” Bu Mesih’in günlerinde bütünüyle ortaya çıkacak olan büyük ifşadır. Bu öğreti alındığında tam bir ifşa ile ödüllendirileceğiz.

Daha önce söylediğim gibi, bütünlüğü keşfetmenin iki yolu vardır: Tora ve ıstırap yolu.

Yaradan insanlığa atom ve hidrojen bombasını icat edecek teknolojiyi verdi. Eğer insanlar için onların dünyaya getirdikleri yıkım yeterli gelmediyse, o zaman üçüncü hatta dördüncü dünya savaşını bekleyebilirler. Bombalar yerini bulduktan, tüm bu savaşlardan sonra insanların hem birey hem ulus olarak devamlılıkları için gerekli olandan fazlası için değil, diğerlerinin iyiliği için çalışmaktan başka bir şansları kalmayacak. Eğer tüm uluslar buna hemfikir olursa, savaşlar ve insanların başkalarının iyiliğinden başka bir endişesi olmaz.

Form eşitliği Mesih yasasıdır. Bununla ilgili şöyle denir: “Kıyamet geldiğinde pek çok ulus şöyle diyecek: ‘Keşke yasadan ayrılmayıydık, O, pek çok ulusu onunla yargılar.’” Bu demektir ki, Mesih onlara form eşitliğini, Tanrı çalışmasını öğretecek. “Ve kudretli uluslara ispat edecek,” yani O, onlara eğer Tanrı çalışmasını üzerlerine almazlarsa, tüm ulusların savaşa yok olacağını ispatlayacak. Ancak, eğer onlar O’nun yasasını kabul etmezlerse bununla ilgili şöyle denir: “Ve onlar kılıçlarını kürekle değiştirecek.”

Eğer Tora yolunu seçip, tadını alırsanız bu çok iyi. Eğer bunu yapmazsanız ıstırap yoluna mahkûm olursunuz yani savaşlar devam eder ve tüm dünya savaştan kaçmanın yolunu aramaya başlar. Sonra Mesih’e, Kudüs’e gelirler ve O, onlara yasasını öğretir.

Bu konuya değinmeden önce, insan davranışlarıyla ilgili kısa bir giriş yapıp, insanların iki türe ayrıldığını söyleyeceğim: egoist ve özgecil.

Egoist demek yaptıklarını sadece kendisi için yapanlar demektir. Bu kişiler olur da başkası için bir şey yaparlarsa, çalışmalarının karşılığında para, saygı gibi hatırı sayılır bir ödül almaları gerekir.

Özgecil demek günlerini ödül almaksızın başkalarının iyiliğine adayanlar demektir. Onlar daima kendilerini başkalarına yardım etmek adına ihmal ederler. Dahası, aralarında ruhlarını ve yaşamlarını başkaları için feda edenler de vardır örneğin ilkeleri için gönüllü olarak savaşa gidenler.

Ayrıca halklar için çalışan özgeciller de vardır yani kalplerini ve ruhlarını dünyayı geriye döndürebilmek için verenler, örneğin dünya ulusları arasında ezilenler yararına çalışan komünistler. Onlar bunu yaşamlarıyla ödemeye hazırdırlar.

Egoizm tıpkı hayvanlarda olduğu gibi her insanın doğasına yerleştirilmiştir. Bu nedenle özgecilik insan doğasına aykırıdır. Fakat seçilmiş çok az kişi bu doğaya sahiptir; ben onlara “idealistler” diyorum. Ancak toplumun çoğunluğu et ve kandan yapılmıştır yani egoisttir. Sadece pek azı, en fazla yüzde onu istisnai olarak özgecildir.

Şimdi konuya geliyorum: Yukarıdaki sebepten yani özgecillerin toplumda çok az oluşundan dolayı, Karl Marks’ın zamanından önceki komünistler, “tek kuş yazı getirmez,” sözündeki gibi dünyaya komünizmi yaymada başarılı olamadılar ve komün yaşamını hayata geçiremediler.

Bunu başaramamalarının sebebi komünal toplumu oluşturan tüm üyelerin özgecil idealistler olmamasındadır. En gelişmiş toplumlarda bile toplumun yüzde doksanı egoist olduğundan, tamamen özgecil olan işbirliği içindeki toplum koşullarını hiçbirine yerine getiremez.

Bu durum komünizmin yayılımı için başarılı bir plan ortaya konulmasına, yani kapitalist burjuva hükümetine karşı beraberce savaşmak için ezilenlerin birleşmesine, Karl Marks’a kadar devam etti. Ezilenler sadece kendileri için bu savaşa ilgi gösterdiklerinden, planı derhal kabul ettiler ve böylece komünizm her kesim ve özellikle ezilenler arasında yayıldı. Onlar toplumun çoğunluğunu oluşturduğundan, bugün komünizmin üçüncü dünya savaşını tetiklemede başarılı olması şaşırtıcı değildir.

Ancak, özgecil komünistlerle egoist işçi sınıfının birleşip, her ikisinin de nefret ettiği burjuva hükümetini devirmeleri başarılı olsa da, bu birleşme işbirlikçi bir hükümet kurmada başarılı olmadı. Bunun sebebi çok basitti: İnsan hareketi gerektiren bir amaç olmadan parmağını bile kıpırdatmaz. Bu amaç, motoru harekete geçiren bir yakıt gibi hizmet eder.

Örneğin insan elini diğer tarafa koymanın daha rahat olacağını hesap etmeden elini bir taraftan diğer tarafa koymaz. Eli için rahat yer bulma amacı, elini bir yerden diğer yere götürmenin yakıtıdır.

Elbette bütün gün çalışan bir işçinin de yaptığı şey için bir yakıtı ihtiyacı vardır. Çalışmasının ödülü onu motive eder. Bu nedenle, eğer karşılığında ödül verilmezse ya da bu ödüle ihtiyacı yoksa çalışması mümkün olmaz. Yakıtsız bir makina gibi olur; dünyadaki en aptal bile bu makinanın çalışacağını düşünmez.

Dolayısıyla çalışanın daha fazla çalıştığında çok, az çalıştığında az alacağını bildiği ve “Herkes kendi becerisine göre çalışır ve ihtiyacına göre alır,” ilkesiyle hareket ettiği bozulmamış bir komünist rejimde, çalışan ne gayretli oluşu ödüllendirilir ne de kendi ihmalkârlığından korkar.

Bu nedenle, onu çalışma için motive eden bir şey olmaz. Çalışanların iş üretkenliği sıfıra düşer ta ki tüm rejim yıkılana kadar. Dünyadaki hiçbir eğitim insan doğasını değiştirip yakıt, ödül olmadan çalışmasını mümkün kılmaz.

Bu kuralın istisnaları en iyi ödülün başkaları için çalışmak olduğunu bilen doğuştan özgecil idealistlerdir. Bu özgecil yakıt, çalışmanın motivasyon gücü olarak tamamen ona uygundur. Ancak, idealistler azdır; sayıları toplumun kendini onlara göre dayandırması için yeterli değildir. Bu nedenle, komünizmin ve özgeciliğin bir ve aynı şey olduğunu görürsünüz.

Komünist rejimde burjuva hükümetlerinde olduğu gibi, çalışanları üzerlerine düşeni yapmaya zorlayan bir tavır olduğunu biliyorum. Ayrıca, ihmalkârlığa da sert cezalar uygulanır tıpkı Sovyet ülkelerinde olduğu gibi. Ancak bu hiçbir şekilde komünizm değildir. Kısacası komünist rejimin getirmek istediği şey, uğrunda hayatını vermeye değer bir cennet değildir.

Dahası böyle bir hükümet aşağıda bahsedeceğim malum sebeplerden dolayı burjuva hükümetinden çok daha kötüdür. Baskılayıcı hükümet mükemmel komünizme bir adım yaklaşmış olsaydı bu kabul ve tahammül edilir edilebilir olurdu. Ancak, durum böyle değildir; dünyadaki hiçbir eğitim insan doğasını egoizmden özgeciliğe döndüremez.

Dolayısıyla, Sovyet ülkelerinde uygulanan baskılayıcı rejim asla değişmeyecek ebedi bir rejimdir. Bunu gerçek işbirlikçi bir rejime dönüştürmek istediklerinde çalışanlar yakıtsız kalır. Çalışamaz ve rejimi bozarlar. Bu nedenle egoizm ve anti-komünizm bir ve aynı şeydir.

Dahası, baskıcı bir komünist hükümet, silaha bağımlı bir hükümet var olamayacağından ve çoğunluk buna karşı çıkacağından sürdürülemez. İdealist olan yüzde on egoist yüzde doksana ve anti-komünistlere sonsuza kadar hükmedemez. Sovyet ve doğu bloğu ülkelerinde olan şey budur.

Dahası bu ülkelere liderlik eden bir avuç idealist komünistin bile idealler kalıtsal olmadığından, bu şekilde nesiller boyu kalma garantisi yoktur. Öncüller idealist olsa da, onların neslinin bunu izleyeceğinin garantisi yoktur.

Bu nedenle ikinci ve üçüncü nesillerin bugünkü gibi komünist idealistlerin elinde olacağından kim emin olabilir? Çoğunluğun onları eleyeceğini söyleyebilirsiniz fakat bu ölümcül bir hata olur. Egoist halk muhalifleri değil, özde ona yakın olanı seçer.

Dahası bugünün liderlerinin asla halk tarafından seçilmediği genel bir görüştür. Bu nedenle halkın seçilmiş temsilcilerinin daima idealistler olacağından kim emin olabilir ki? Egoistler iş başındayken, böyle bir hükümeti derhal hükümsüz kılarlar ya da en azından onu ulusal bir komünizme döndürürler.

Söylediğim her şey—komünizm ve özgeciliğin, egoizm ve anti-komünizmin aynı şey olduğunu—benim kendi görüşümdür. Ancak, eğer komünistlerin kendilerine soracak olursanız, buna hararetle karşı çıkıp, tam tersini iddia ederler: “Burjuva etiğinden çok uzağız; biz duygusal değiliz. Aradığımız tek şey kimsenin kimseyi sömürmediği bir adalet.” Diğer bir deyişle bu egoist tavır “benim olan, benimdir, senin olan senindir,” tavrıdır. Bu nedenle, meseleleri bu açıdan görmek ve bu adaleti aradıkları ve hayatlarını adadıkları bir hayal olarak yorumlamak zorundayım.

Öncelikle komünist rejimin “burjuva” ve “işçi sınıfı,” gibi terimlerinin ekonomi tarihini açıklamaya artık uygun olmadığını ve daha genel terimlere ihtiyacımız olduğunu söylemek zorundayım. Toplum seçkinler ve çalışanlar sınıfına ayırmak daha doğru olacaktır. Burjuva rejimlerinde, seçkinler kapitalist ve orta sınıftır. Çalışanlar ise onlar için çalışanlardır. Komünist rejimlerde seçkinler yönetici, denetleyici ve entelektüellerdir, çalışanlar ise onlar için çalışanlardır.

Her toplumun çoğunluğu çalışanlardan oluşur. Seçkinler toplumun yüzde otuzundan daha fazla değildir. Seçkin sınıfın çalışan sınıfı doğada güçlünün zayıfı yutması gibi elinden geldikince sömürmesi doğal bir yasadır. Seçkinin burjuva rejiminde kapitalist veya tüccar, komünist rejimde yönetici, denetleyici veya entelektüel olması tutarsızdır.

En nihayetinde seçkinler kabiliyetleri ölçüsünde çalışanın çabasını istismar eder; onlara acımazlar. Onlar daima ekmeğin üzerindeki yağ ve kremayı emip geriye kalanı çalışanlara bırakır. Seçkinler tarafından acımasızca sömürülmesinin ardından çalışanlara kalan şey, seçkinlerin onlara dayattığı köleliğin ve geçit verdikleri hürriyetin ölçüsüdür. Bu ölçü her rejimin, rejimler arasındaki farklılıklarda hangisinin daha tercih edilir olduğunu bulmanın ölçüsüdür.

Bir kez daha insanın yakıt ödülü olmadan çalışmayacağını tekrarlayalım. Özgencil olmayan komünist bir rejimde, çalışanlar çalışmaları için ödüllendirilir ve ihmalkârlıkları nedeniyle cezalandırılır.

Bu durumda denetleyiciler çalışanları sürekli olarak gözetlemek zorundadır çünkü düzgün denetleme olmadan ceza ve ödülün doğru olup olmayacağı şüphelidir. Ancak, insanları kontrol etmekten ve onları baskılamaktan daha zor bir iş yoktur. Dolayısıyla üzerlerine müfettişler, müfettişler üzerine müdürler atasanız bile yine de hepsi denetlemede ihmalkârlık yapıp, çalışanları doğru olarak değerlendiremez.

Onlara yeterli yakıt, bu zorlu çalışma için ödül sağlayamazsanız sonuç elde edemezsiniz. Diğer bir deyişle onlara basit bir işçiden daha fazlası verilmelidir.

Rusya'daki idarecilere basit bir çalışandan on kat daha fazlası ödenmesine şaşırmmamak gerekir; onların işi diğerlerine göre on kat daha zordur. Eğer uygun şekilde ödüllendirilmezlerse, görevlerini ihmal etmeye mecbur kalırlar ve devlet çöker.

Şimdi ülkemizin para politikasına bir bakalım. Diyelim ki basit bir çalışan ayda yüz İsrail şekeli kazansın. Bu demektir ki, en düşük derecedeki memur bunun on kat fazlasını yani ayda bin şekel alacak. Böylece bir senede on iki bin, on yılda yüz yirmi bin şekel kazanmış olur.

Yaşamını sürdürmesine yetecek yüzde onu bir kenara ayırırsak, geriye yüz seksen bin şekel kalır. Öyle görünüyor ki, onu saygın bir kapitalist olarak kabul edebiliriz. Daha yüksek dereceli memurlar için de bu böyledir.

Böylece birkaç on yılda bu kesim hiç risksiz ama çalışanları istismar ederek milyoner olur. Söylediğim gibi toplum artık burjuva ve işçi sınıfı olarak değil, seçkinler ve çalışanlar olarak ayrılıyor.

Bunun gerçek bir komünizme doğru giden bir aşama olduğunu yani eğitim vasıtasıyla halkın “her biri becerisine göre çalışıp, ihtiyaçlarına göre kazanacak,” nosyonunu idrak edeceğini söyleyebilirsiniz. Bu şekilde müfettişlere ve denetleyicilere de ihtiyaç kalmayacaktır.

Bu büyük bir yanıltır çünkü herkesin becerisine göre çalışması ve ihtiyaçlarına göre kazanması ilkesi kesinlikle özgecil bir ilkedir. İnsanın yakıt olmadan toplum için çalışması, özgecilik çalışma sebebi ve yakıtı olmadığı sürece doğal değildir.

Bu nedenle daha iyiye doğru bir değişimi umamayız. Tersine, bugün dünyayı yöneten bir avuç idealist komünistin liderliklerini diğer idealistlere bırakmayacağından korkmalıyız. Bu egoist güç giderek baskın gelir, egoist özlerine göre bir lider seçer ve kapitalizmi yeniden getirir. En azından komünizmi Hitler’in yaptığı “ari ulus” gibi bir tür ulusal komünizme çevirirler. Eğer güçleri olsaydı kendi faydaları için diğer ulusları kullanmaya devam ederlerdi.

Eğitim ile kitlelerin düşüncesinin özgeciliğe dönüştürülebileceğini söyleyebilirsiniz fakat bu da ölümcül bir hata olur. Eğitim kamu fikri oluşturmaktan yani halkın özgecillere saygı gösterip egoistleri aşağılamasından başka bir işe yaramaz.

Halkın fikri özgeciliğe önem verdiği sürece eğitim efektif olabilir. Ancak, tecrübeli ve yetkin bir konuşmacının halkın fikrine ters bir konuşma yapma zamanı geldiğinde, şüphesiz ki istediği yönde bu fikri değiştirme şansı olur.

Zaten dünya tarihine o zalimle beraber vahşi hayvanlara dönüşen iyi-huyulu Almanların acı tecrübesi kazanmış durumda. Yüzlerce yıllık eğitim, halkın fikri değiştiği için sabun köpüğü gibi kayboldu.

Sonunda bu baskıcı hükümeti değiştirme umudunun olmadığını görürsünüz. Kitlelerin gerçek komünizmi başarma umudu da kalmaz.

Tersine yöneticiler burjuva kapitalistlerinin yaptığı gibi çalışanların kanını emerken, çalışanlar yöneticilerin ve denetleyicilerin zorba sopası altında sonsuza kadar kalmalıdır. Her şeyden önce komünistlerin baskıcı rejiminde çalışanların grev yapma hakkı yoktur. Sovyet tecrübesinin gösterdiği gibi yokluk ve yıkım vardır. Dahası, eğer baskıcı hükümet asla yıkılamıyorsa çalışanlar yakıtsız kaldığından toplumun bozulması kaçınılmazdır.

Aslında Komünist bir rejimde işçi sınıfının üretim araçlarının, mülkün ve arz fazlasının sahipleri oldukları ve hiç kimse onları sömüremediği, sadece kendileri için acı çektikleri için ıstırap içinde olmaları kabul edilebilir denir. Çünkü kapitalist bir rejimde sahip oldukları sadece günlük ekmekleridir ve arz fazlası kapitalistlere gider. Yüzeyde bu sözler kulağa ne kadar da hoş geliyor.

Ancak, bu sözlerde bir gram gerçeklik payı varsa, o da baskıcı rejimin her durumda tüm hazzını toplayan yöneticiler ve idareciler için geçerlidir. Gerçekte işçiler yani çalışanlar için bunlar boş sözlerdir.

Örnek olarak bizim demiryolları ele alalım. Demiryolları devlet malıdır yani sahibi devletin yurttaşlarıdır. Şimdi size soruyorum, içinizden biri özel, kapitalist bir demiryolunda seyahat etmekle, ulusallaştırılmış bir demiryolunda seyahat etmek arasındaki farkı hissetti mi?

Ayrıca tamamen çalışanların sahibi olduğu bir kooperatifi ele alalım (İsrail'deki büyük yapı işletmesi = Solel Boneh). Kendi mülklerinde çalışan bu işçiler, kapitalist bir mülkte çalışmaktan daha fazla mı fayda elde ediyor?

Korkarım ki, yabancı bir girişimciyle çalışanlar, görünüşte sahibi oldukları Solel Boneh'te çalışanlardan çok daha fazla kendilerini evde hissediyordur. Sadece bir avuç yönetici tüm mülkiyete sahip ve ulusal mülkü kendilerine göre yönetiyor. Sıradan vatandaşın ne yaptıklarını ve ne için yaptıklarını sorması bile yasak.

Bu nedenle, işçi sınıfı devlet mülkünden verim alamıyor, üretim araçları çalışanları daima baskılayan ve aşağılayan yöneticilerin ve idarecilerin elinde. O zaman baskıcı komünist rejimde sahip oldukları günlük ekmeklerinden daha mı fazla kazanıyorlar?

Hiçbir şekilde işçi sınıfına özenmiyorum. Onlar daima baskıcı komünist rejimin, tüm dünyada malum olduğu üzere her türlü zalimlikle onlara eziyet eden yöneticilerin ve denetleyicilerin sert ipoteği altında olacaklar.

Buna ilave olarak atalarımızın hiçbir kölenin özgür olmak için kaçamadığı Mısır'da kapana sıkışması gibi, ülkelerini terk etmeyi ve onlardan kaçmayı da başaramazlar. Tüm çalışanlar üretim fazlasını devlete bıraktığından başka bir yere nasıl gidecekler? Tek kelimeyle özgecil olmayan komünist rejim daima iki sınıftan oluşur: yöneticiler, idareciler ve entelektüel olan seçkinler ve toplumun çoğunluğunu oluşturan işçiler olan çalışanlar.

Devletin işlemesi için seçkinler sınıfı zorunluluktur, onlar istese de istemese de çalışan sınıfı acımasızca ve utanmazca aşağılar, baskılar ve köleleştirirler. Savunmasız olduklarından, grev hakları olmadığından onları burjuvaların yaptığından on kat daha fazla

sömürürler. Çalışanlar ise halka seçkinlerin kötü eğilimini ifşa edemez ve üretim araçlarının sahipliğinden asla haz almazlar.

Çok önemli bir şey daha var. Komünizm ekonomik düzenden çok daha fazlasını yerine getirmelidir. Dünya insanların minimal varoluşunu sağlamak. Diğer bir deyişle ulusların birbirini yok etmemeleri için savaşları önlemek. 1933'te kitabım *Barış* vasıtasıyla bugünün savaşlarının tüm dünyayı tehdit edeceğini haykırdım.

Bunu önleyecek tek şey, tüm ulusların mükemmel komünizmi yani özgeciliği uygulamalarıdır. En nihayetinde bugün atomun keşfi ve kullanımından sonra medeniyetin iki ya da üç savaşla yıkımı söz konusudur.

Çağdaş, modern egoizm dünyada barışı sağlayamaz, dünyadaki tüm uluslar komünist rejimi uygulasalar bile, ulusların üretim araçlarını, ham maddeyi ve medeniyeti eşit olarak diğer yoksul ülkelerle paylaşması için zorlayıcı sebepleri olmayacaktır.

Örneğin, Amerikan ulusu yaşam standartlarını Asya ve Afrika uluslarına eşitlemek istemeyecektir. Bir ülke zengin ve orta sınıf yaşam standardını işçi sınıfıyla eşitleme gücüne, toplumun çoğunluğunu oluşturan yoksul kesimi zengin ve orta sınıfın mülklerine el koyup kısıktarak sahip olabilir. Ancak, bu yine de zengin bir ulusun mülkünü ve üretim araçlarını yoksul ülkelerle paylaşmaya zorlamada işe yaramaz çünkü zengin ülke onlara karşı kendini koruyacak silahı ve bombayı zaten hazırlamıştır.

Öyleyse komünist rejim neyi başardı? Tıpkı kapitalist rejim gibi uluslar arasında ayrımcılığa sebep oldu. Bir ulusun kendi içinde adil bölünmesi, diğer ulusların da adil bölünmesini sağlamaz.

Dolayısıyla temel ihtiyaçlar risk altındayken, ekonomiyi geliştirme çabası zaman kaybıdır. Bu zamanın tüm insanlığın daha iyi yaşaması için ortam oluşturmaya harcanması daha iyi olacaktır.

Görüyorsunuz ki, bugünün komünist rejiminin sorunu çalışanlar için yakıt niteliği taşıyan ödül eksikliğidir. Ceza ve ödül olmaksızın onlardan verim almak imkânsızdır.

Ayrıca böyle bir rejimde çalışanları yönetme yükünü üzerlerine alacak, acımasızca onların kanını ve terini emerek, yaşamlarını köleliğe dönüştürecek denetleyicilere, müdürlere de ihtiyacınız var. İşçiler gibi olmak istemediklerinden, bu zorlu çalışmalarının karşılığında elbette milyon olmalarını sağlayacak kadar ödül almalılar.

Artık iyimserlerin vaat ettiği gibi terörün sona ermesini bekleyemeyiz. Ne silahlar ne de eğitim ve kamuoyu insan doğasının yeterli yakıt olmadan çalışmasını sağlayamaz.

Bu tüm nesiller için bir lanettir. Baskıcı hükümet hükümsüz kaldığında, çalışanlar devletin devamlılığını sağlayacak üretimi yapamaz. Tüm sırları bilen O'ndan, insanın kalbine dolacak olan manevi ödüle inanmanın dışında, başka bir çare yoktur.

Dolayısıyla, doğru eğitim ve teşvik vasıtasıyla manevi ödül ve ceza, çalışanların yakıtı olacaktır. Böylece omuzlarının üzerindeki yöneticilere, müdürlere ihtiyaçları kalmayacak ve her biri isteyerek tüm kalbiyle toplum için Cennet ödülünü kazanmak için çalışacak.

OLUMLU YÖNLER

1. Komünizm ideal, yani en doğru olandır. “Kişinin becerisine göre çalışması ve ihtiyacına göre alması,” ilkesi bunun kanıtıdır.

2. Her doğrunun onu gerekli kılacak bir temeli olmalıdır; eğitim ve kamuoyu sağlıklı bir temeldir, bunun kanıtı Hitler'dir.
3. Çoğunluğun desteklediği bir şey başarı olduğu için, komünizmin halkın çoğunluğu tarafından desteklenmesi gerektiğini söylememize gerek yok. Dolayısıyla halkın çoğunluğunun komünizmi desteklemesi ve bu rejimin onu asla bozmayacak bir temele dayanması şarttır. Dayatılan fikirler yetersiz ve halkın çoğunluk arzusuna kıyasla değersizdir.
4. Din, kolektifin seviyesini "kişinin becerisine göre çalışması ve ihtiyacına göre alması," seviyesine yükseltecek tek temeldir.
5. Komünizm, "Benim olan benimdir, senin olan senin," kavramından, "Benim olan senin, senin olan senin," kavramına yani mutlak özgeciliğe doğru değişmelidir. Halkın çoğunluğu fiilen bu kuralı kabullendiğinde, o zaman "kişinin becerisine göre çalışması ve ihtiyacına göre alması," zamanı gelir. Bunun işareti herkesin sözleşmeli olarak çalışması olacaktır.
6. Halk bu erdemlik seviyesine ulaşana kadar mülklerin kamulaştırılması yasaktır. Bu seviyeden önce kolektifin çalışma yakıtı yoktur.
7. Tüm dünya bir ailedir. Komünizmin çerçevesi tüm dünyayı, insanları eşit standarda getirecek şekilde çizilmelidir. Geçiş süreci kademeli olmasına rağmen, çoğunluğunun temel kavramları kabul ettiği her ulus, hemen komünizm çerçevesine dâhil olur.
8. Komünizmi sağlamlaştıracak ekonomik ve dini form bütün uluslar için aynı olmalıdır. Ekonomi ve dini formlar hariç, diğer formlar asla değişmemesi gereken koşullara sahip olmak zorundadır.

9. Tüm dünya ekonomik ıslahtan önce dini meselelerde ıslah olmak zorundadır.
10. Yukarıdaki ve bu bağlamdaki diğer kurallarla ilgili detaylı bir program olmalıdır. Komünizm çatısı altında toplanan herkes bu programı uygulamalıdır.
11. Önce çoğunluğu özgecil olan küçük bir işletme kurulmalı. Burada çalışanlar sözleşmeli-personel gibi günde on, iki saat çalışarak ihtiyacına göre almalıdır. Bu kurum bir hükümetin tüm formlarına sahip olmalıdır. Bu kurumun çerçevesi tüm dünyayı kapsamalı ve dünyanın en uç noktasındaki ülkeleri ve devletleri çevreleyen küresel bir odak noktası gibi işlev görmelidir. Bu çerçeveye giren her ulus, merkezin gündemini yürütmelidir. Tüm uluslar tek ulus gibi olmalıdır.
12. Kurumdan hiç kimsenin herhangi bir yargı organına ya da zorba rejimde var olan herhangi bir kuruma başvurması kesinlikle yasaktır. Her türlü çekişme işbirliğiyle kurum içinde çözülmelidir çünkü egoizmi desteklemeyen halk, dostunun erdemliğini istismar edeni hoş görmez.
13. Yahudilerin pek çok ulusça sevilmemesi bir gerçektir. Dindarlar, laikler ve komünistler için bu böyledir. Ulusların kalbine gerçek özgecil ahlakı yerleştirmeden, buna karşı duracak hiçbir yöntem yoktur.
14. Eğer insanın dostunu aşağılaması yasaksa, o zaman neden bir ulusun diğer bir ulusu aşağılamasına izin verilsin? Bir ulusun kendi topraklarını diğer ülkelerin topraklarından daha fazla sevmesini haklı çıkaran nedir? Bu nedenle uluslararası bir komünizm tesis edilmelidir. Seçilmiş, şanslı ya da atalarından miras yoluyla ayrıcalıklı olan insanlar gibi bazı ülkeler de ayrıcalıklı görülür.

15. Eğer yasa ve düzen getiremediğiniz vahşilerin yaşadığı bir adada olsaydınız, onların birbirini yok etmesine izin verir miydiniz? Bu insanların hepsi özgeciliğe kıyasla vahşidir ve din haricinde kabul edecekleri bir yöntem yoktur. Kim hidrojen bombalarıyla birbirlerini yok ederken onları terk etmekten çekinir?
16. İncanın yayılımında üç temel vardır: 1) Arzuların Doyumu; 2) Kanıtlar; 3) ve Propaganda.

A) **Arzuların Doyumu** ulusun övüncü olan ulusal ödülle beraber ödülün ve ruhun kalıcılığıdır.

B) **Kanıtlar** demek o olmadan dünya var olamaz demektir.

C) **Propaganda** eğer özenle yapılırsa, aynı zamanda kanıt yerine de kullanılır.

17. İyelik özlemi nedeniyle, “egoist komünizm” olmadan Özgecil Komünizmi inşa etmek imkânsızdır. Şimdilerde dünyanın üçte biri işlevselliğini Egoist Komünizm üzerine kurduğundan, sağlam bir özgecil komünizmi kurmak dini temelle mümkündür.

18. “Özgecil komünizm” sonunda zorba rejimi iptal eder. “Herkes kendi gözündeki iyi olanı yapar.” Öğretim yerine çocukların dövülerek eğitilmesinin inandırıcılığı olmadığı gibi bu da bizi şaşırtmamalı. Bugün çoğu insan bunu kabul eder ve çocuklar üzerinde baskı uygulamaz.

Bu ne sabra ne de bilgiye sahip olmayan çocuklarla ilgilidir. İnsanlarla ilgili de bu böyledir, eğitilmiş, bilgili insanlar özgeciliğe gelir. Onların kesinlikle zorba bir rejime ihtiyacı yoktur. Gerçekte insan için zorba bir rejim altında yaşamaktan daha aşağılayıcı ve onur kırıcı bir şey yoktur.

Bazı olağandışı durumlar haricinde mahkemelere de gerek yoktur. Olağandışı durumlarda özel pedagoglar devreye girerek bireye topluma uymanın yararlarını anlatabilir. Eğer inatçı biriye, toplum kurallarına uyana kadar ona sırt çevrilebilir.

Öyle görünüyor ki, özgecil komünizmde bu kuralları üzerine alan çoğunluk birbirini mahkemeye, hükümet yetkilisi gibi herhangi bir kuruma getirmeme kararı içinde olurlar. Her şey ikna yoluyla yerine getirilir. Böylece özgeciliğe uymayacak davranışlar sergileyip sergilemediği test edilmeden hiç kimse topluma kabul edilmez.

19) Hiç kimsenin gereksinimlerini toplumdan talep etmeyeceği böyle bir ıslah yapmak önemlidir. Herkes gereksinimi inceleyecek ve bunu yerine getirecek seçilmiş insanlar olmalıdır. Halk bugünün hırsızları ve hainleri gibi sadece kendi yararına çalışan birini ihbar edebilir.

Böylece her insanın düşüncesi dostuna ihsan etmeye adanır, tıpkı kişinin kendi gereksinimlerini hissetmeden çok önce doğanın bunu yerine getirmesi gibi.

Eğer bir masanın üzerine çıkmak istersek, kendimizi masadan daha yükseğe sıçrayacak şekilde ayarlarız, aksi takdirde düşeriz.

20. Egoist komünizm doğruluğa giden yolda bir adım, bir çeşit “*Lo Lishma*’dan [onun için değil], *Lishma*’dır [onun için].” Söyleyebilirim ki ikinci aşama olan özgecil komünizm zamanı gelmiştir.

Önce model olması için sadece bir ülkede uygulanmalıdır. Sonrasında diğer ülkeler de bunu kabullenmeye başlar. Egoist komünizmin zorba gücü kültürel dünyayı tamamen yıldıracağından, zaman bunun ilacı olacaktır.

Bu nedenle dünyaya mükemmel komünizm tanıtılmalıdır, şüphesiz sonrasında en medeni ülkeler bile bunu kabul eder. Emperyalizmin, komünizmi dünyadan sileceği kaygısı vardır ama mükemmel bir metot ortaya konulursa, emperyalizm kesinlikle terk edilir.

21. Açıkça istikrarlı ve kurallara uygun hiçbir sosyal yaşam, çoğunluk karşıt düşüncede olanları bertaraf etmedikçe mümkün değildir. Öyle görünüyor ki çoğunluk kabul etmediği sürece iyi bir rejim inşa edilemez. İyi bir toplum demek çoğunluğun iyi, kötü bir toplum çoğunluğun kötü olması demektir. Yukarıda söylediğim gibi (madde 3) komünizm, çoğunluk ihsan etme arzusunda olmadan kurulamaz.

22. Baskılayıcı kuralların gelecek nesiller üzerine yayılmayacağını hiçbir şey garanti etmez çünkü ne kamuoyu ne de eğitim bu duruma yardımcı olmaz, onlar doğal olarak zayıflamaya mahkûmdur. Bunun istisnası dindir. Tecrübeden görüyoruz ki, dini zorla kabul eden ülkelerde gelecek nesiller bunu isteyerek sürdürür. Dahası kendilerini ona adar ve bağlanırlar.

Anlamalıyız ki, atalarımız idealist oldukları için özgecil komünizmi üzerlerine almış olmalarına rağmen, çocuklarının onları takip etmesinin garantisi yoktur. Atalarımız komünizmi egoist komünizm olarak baskıyla kabul etmiş olsalardı, sonraki nesillerin bunu devam ettirmesi mümkün değildi. Bir rejim din vasıtasıyla dayatma haricinde, kimseye dayatılamaz.

23. Komünist bir rejim özgecil çoğunluk oluşmadan önce oturtulmamalı dediğimde, bu insanların isteyerek idealist olacaklarını söylemiyorum. Daha ziyade bu demektir ki, dini sebepler nedeniyle onu korurlar. Din en önemli parametre olduğundan, bu rejimi sonraki nesillere aktaracak olan bu baskıdır.

24. Tüm ıstırap, yoksulluk, bozulma ve savaş, dünyadaki tüm dul ve yetimler, özgecil komünizmden kurtuluş bekliyor. O dönemde insanın tüm yaşamını onları acılarından kurtarmaya adanması zor değildir. Kalbi kendi kusuru tarafından sersemlememiş genç bir insanla ilgili de bu böyledir. Bu insan bu rejimi tüm kalbi ve ruhuyla destekleyecektir.

OLUMSUZ YÖNLER

1. Halk hazır olmadan yani insanların çalışmak için sağlam bir nedeni yokken millileştirilme yapılması, insanın daha büyük bir ev inşa etmek için gereken araçları temin etmeden evini yıkmasına benzer.
2. Halkın eşitliği demek, yetenekli ve başarılı olanlarla; ihmal edilenler ve ezilenlerin aynı seviyeye eşitlenmesi demek değildir. Bu toplumu tamamen bozar. Daha ziyade toplumdaki herkes orta sınıf standardına eşitlenmelidir. Böylece ihmal edilenler de yaşamlarından orta sınıf kadar haz alır.
3. Bireyin özgürlüğü eğer çoğunluk için zararlı değilse korunmalıdır. Zarar verenlere şefkat gösterilmemeli ve uzaklaştırılmalıdır.
4. Şimdiki komünizm ona liderlik edenler sayesinde devam etmektedir. Komünist olmadan önce onlar idealistti. Ancak liderleri halkın çoğunluğu tarafından seçilen ikinci nesil, nazizm formu ve mülkiyete geri dönme göz önüne alındığında giderek hükümsüz kalacaktır çünkü onları birbirlerini yok etmekten hiçbir şey alıkoyamayacak.
5. Her ülke başka ülkelerin toprakları üzerine kendi ülkesini kurmak istediği ya da onun sahip olduklarını kısındığı için savaşların ana nedeni yaşam alanlarıdır ve bu nedenle egoist

komünizm savaştan uzaklaşamaz. Komünizm ülkelerin birbirlerini hele ki yaşam alanlarını kıskanmasını ortadan kaldırmaya yetmeyecek “benim olan benim” ilkesine dayalıdır. Zengin ülkelerin eşitlik sağlamak için yoksul olanlara vermesi umudu yoktur çünkü “benim olan benim ve seninki senin,” anlayışı buna izin vermez. Bu çözümleyecek olan sadece “benim olan senin, senin olan senin” anlayışıdır.

6. Bugün tıpkı tarihte Yunan ve Roma’da olduğu gibi, komünist ülkeleri kendi evindeymiş gibi işgal eden ve baskılayan küresel bir gücün olduğunu görüyoruz. Bu gücün gelecekte parçalara ayrılacağına hiç şüphe yok. Ayrıldıklarında birbirleriyle kesinlikle savaşacaklar çünkü Rusya kılıç ve mızrakla savaşıyorsa Çekoslovakya’ya başka nasıl hükmedecek?
7. Komünizmde işverenler çalışanların tüketimini azaltmaya ve verimliliğini arttırmaya çabalar. Emperyalizmde ise işverenler çalışanların tüketimini arttırmak ve verimliliğini tüketime eşitlemek ister.
8. Yöneticiler ve denetleyiciler sınıfı, çalışanlar elinde olanı onlara bıraktığından, kesinlikle çalışan sınıf üzerinde bir çeşit Mısır sürgünü yaratır. Bu nedenle tek bir çalışanın bile ellerinden kaçıp başka bir ülkeye gitmesine izin vermezler. Onlar için çalışanlar kapatılmalı ve firavunun Mısır’ındaki gibi gözetilmelidir.
9. Yönetici sınıfı, ürettiklerinden daha fazlasını yediklerini ve bir parazit olduklarını iddia ederek çalışan sınıfın yaşlı ve yetersiz olanlarını ölüme yaklaştırmaya kararlıdır. Hiç kimse doğal yollarla ölmez.
10. Eğer komünizm dünyada yayılırsa, ürettiğinden daha fazlasını yiyen her ulusu ölüme yaklaştırır.

11. Vurguncular ve tüccarlar pay sahibi, satın alıcılar pay sahiplerinden bağış alır ve pay sahipleri müfettişlerden korktukları oranda dilediğini yapar hâle gelir.

Sonsuza Kadar Var Olmayacak Bir Rejim

12. Komünizm anti-komünist bir toplum üzerinde var olamaz çünkü süngüler ve kılıçlarla desteklenen bir rejim sürdürülebilir değildir. Sonunda toplumdaki çoğunluk o zorbalığa galip gelir. Bu nedenle, önce özgecil çoğunluk oluşturulmalı ve devlet de bunu desteklemelidir.

Nefret Ve Kıskançlık Alışkanlığı Daha Sonra Ezilene Karşı Döner

13. Nefret ve kıskançlık dalgası üzerine inşa edilmiş bir komünizm, sadece ezileni yararlandırmada değil, burjuvayı çökertmede başarılı olur. Tersine nefrete ve kıskançlığa alışkın olanlar burjuva gittikten sonra nefret oklarını ezilene çevirir.

Egoist Komünizm Daima Toplumla Kavga Hâlinindedir

14. Doğası gereği komünist rejim daima anti-komünistlerle savaşmak zorundadır çünkü her insan doğal olarak mülkiyete ve sütün kaymağını kendisine alıp gerisini başkalarına bırakmaya eğilimlidir.

Doğa, eğitim ve kamuoyuyla değişmez. İnsanın adil bölünmeyle isteyerek hemfikir olması düşünülemez, silahlı burjuva da eğitim ve kamuoyundan daha fazla doğayı tersine çeviremez.

Doğuştan idealistler pek azdır. Eğer hırsızlık ve soygunun kapitalist rejime özgü olduğunu söylerseniz, size yasanın yasal rekabete izin verdiğini söyleyebilirim. Bu durum çoğunluğu

katil ve hırsızlardan oluşan bir topluluğa katılarak onlara hükmetmek isteyen kişinin durumuna benzer. İş mülkiyetin iptaline geldiğinde herkes hırsız kesilir.

İsrail Tüm Uluslara Örnek Olmalıdır

15. Özgecil komünizm insanın özünde nadiren bulunur; bu nedenle yüce bir ulus bunu üzerine alıp, tüm dünyaya örnek olmalıdır.

Ülkemiz Risk Altında. Özgecil Komünizm Sürgünleri Bir Araya Getirmeye Yardım Eder

16. Ülke risk altındadır çünkü ekonomi stabilize olmadan önce herkes kaçır. Bu böyledir çünkü rahat yaşama yolu varken zorluklara katlanmak herkesin yapabileceği bir şey değildir. Özgecil komünizmde amaç, ıstııabı değır kılacak tatmini vererek herkesin üzerinde parlar. Dahası, diğır ülkelerdeki sürgünleri kendine çeker çünkü uzak ülkelerde deneyimledikleri endişe ve yaşam savaşı onları topraklarına dönmeye, barış ve huzur içinde yaşamaya motive eder.

Felsefemiz Hazır Yani Dine Dayalı Kabala

17. Her pratik metodun tamamlanması için yeni bir idealist gıdaya ihtiyacı vardır. Görüldüğü kadarıyla zaten mükemmel olan Kabala vardır.

Neden Bunun İçin Biz Seçildik?

18. Dünyaya doğru örnek olmalıyız çünkü diğır ülkelerden daha nitelikliyiz. Bunun sebebi onlardan daha idealist olduğumuz için değıl, diğır ülkelerden çok daha fazla zorbalık nedeniyle acı çekmemizdir. Bu yüzden topraklarımızdaki zorbalığı sona erdirecek bir tavsiye aramaya hazır hâldeyiz.

19. Sahiplik ve kontrol özdeş değildir. Örneğin, demiryolu sahipleri pay sahipleridir oysa kontrol tek bir paya sahip olmamalarına rağmen yöneticilerin elindedir. Pay sahiplerinin hiçbir şekilde kontrol etme veya akıl yürütme hakkının olmadığı gemi şirketi içinde aynı şey söz konusudur.

Savaş gemilerini ele alalım. Devlet malıdır ve hiçbir sivilin üzerine çıkmasına izin verilmez. Eğer devlet pay sahipliği yoluyla işçi sınıfının elinde olsaydı, yönetim kesinlikle şimdiki yöneticiler gibi olanların elinde olurdu. Yöneticiler idealist olmadıkları ve her bireyin iyiliğini gözetmedikleri sürece işçi sınıfının şimdikinden daha fazla mutlu olması beklenemez.

Sahipliğin kapitalistlerde ya da devlette olması fark yaratmaz. Sonunda onları kontrol edenler sahipleri değil, yöneticilerdir. Bu nedenle toplumun ıslahı öncelikle yöneticilere bağlıdır. İsrail’de en yüksek ve en alçak memur arasındaki fark 1.7, İngiltere’de on kattır, diğer ülkeler aşağı yukarı buna benzer. Fakat Rusya’da elli kattır. Bu nedenle proletarya devletinde memurlar ve yöneticiler enerjilerini kapitalist ülkelere oranla daha çok harcarlar. Bunun sebebi hükümetin demokratik değil oligarşik olmasıdır. Basitçe söylersek bu komünistlerin anti-komünistleri kontrol etmesidir. Oligarşi olmak zorundadır. Komünizm, çoğunluğun sahip olmadığı idealizm demek olduğundan, bu asla değişmez.

20. Komünistlerin anti-komünistlere baskı yaptığı bir rejimde, işçiler mutlak diktatörlüğün despot yöneticilerinin elinde olmak zorundadır. Aslında tüm ülke halkı da onların elindedir. Bu yöneticiler öldürmek, tutuklamak, aç bırakmak gibi her türlü işkenceyi ellerinde koz olarak tutar. Tüm baskı bilerek ya da bilmeyerek devleti yıkmamaları ve ona zarar vermemeleri için anti-komünistleri dehşet ve korku içinde bırakmak içindir.

21. Böyle bir rejimde ülkenin çoğunluğu anti-komünist olduğundan, yöneticiler vatandaşlarının demokratik bir yönetim seçmeyeceğinden emin olmak zorundadır.
22. Komünistlerin anti-komünistlere hükmettiği böyle bir rejimde, idareciler halkın kendilerine uygulanan ölümcül adaletsizliği ifşa etme imkânlarının olmadığını görmelerini sağlar.

Diğer bir deyişle konferans salonlarında konuşmacıların onları eleştirmemesi için dikkât kesilirler. Plan yapan ya da onları eleştirmeyi düşünenleri şiddetle cezalandırırlar. Dolayısıyla hükümet halkı sürekli kontrol eder.

23. Halk için gerekli olanlar sadece halkın yararına olan şeyler olduğundan, ahlaki kurallar halkın fikrine ve eğitime bağlı değildir. Bu nedenle biri gelip ahlak kurallarının halk için zararlı, bayağılığın ise yararlı olduğunu ispat ederse, Hitler örneğinin ortaya koyduğu gibi halk derhâl ahlak değerleri bir tarafa bırakıp bayağılığı seçer.
24. Egoist komünizm nefret ve kıskançlığa dayanır. Burjuva olmadığında nefretlerini İsrail'e yöneltirler. Komünizmin İsrail'e duyulan nefreti bertaraf edeceği yanılgısına düşmemeliyiz. Sadece özgecil komünizm bunu getirebilir.

MÜZAKERE

1. Açıkça “Herkes kendi ihtiyacına göre alacak ve becerisine göre çalışacak,” sloganı mutlak özgeciliktir. Bu uygulandığında halkın çoğunluğu ya da hepsi “benim olan senindir” ilkesiyle donanacak. Öyleyse hangi unsur halkı bu arzuya getirecek? Bugünün unsurları yani kapitalistlerin nefreti ve bunun uzantısı olan her türlü düşmanlık insanı yalnızca bunun zıddına getirir. “Benim olan benim, senin olan senin,” ilkesini herkesin benimsemesine neden olur. Bu Sodomite kuralıdır ve insan sevgisinin zıddıdır.
2. Akıntıyla giden için değil, aklını kullanan ve eleştirme cesareti olanlar için konuşuyorum.
3. Marks’ın temel kavramı şudur; “Baskılanan ve kullanılan sınıf, tüm toplum sömürü, baskı ve sınıf mücadelesinden kesin olarak özgürleşmeden, baskılayan ve kullanan sınıftan özgürleşemez.”

Bu çağdaş komünistlerin burjuva kesimini aşağılaması anlayışıyla çelişir. Ayrıca bu çalışan sınıfı kontrol eden ve hükmeden bir sınıf oluşturdıkları gerçeğini de değiştirmez. Bundan daha acı veren bir şey yoktur. Ölüm ya da Sibiry’a sürülme korkusu yaratarak, çalışanların iliğini ve kemiğini tüketirler.

Burada kurtuluş nerededir? Asla bu kadar kötü olmayan burjuva sınıfıyla yer değiştirmişlerdir. Oysa burjuva sisteminde çalışanların greve gitme gücü yöneticilerin üzerindeki gölgeyi kaldırır. Komünistler burjuvaya karşı yürüttükleri savaşlarını daha kötü sömürdükleri köleler sınıfına hükmederek değiştirirler.

4. Ülke iki sınıfa bölünür: seçkinler ve ezilenler. Seçkinler işveren ve liderlerdir; ezilenler çalışan ve idare edilenlerdir. Seçkinlerin ezilenleri baskılaması doğal yasadır. Buradaki tek soru ezilenler için ne kadar özgürlük, eşitlik ve yaşam standardı sağladıklarıdır.

Ezilenler daima toplumda çoğunluğu oluşturur. Seçkinler bunun onda biridir ki bu toplumu yönetmeye yetecek bir sayıdır. Eğer bu oran artar ya da eksilirse kriz çıkar.

Bunlar burjuva toplumunun krizleridir. Komünist toplumda krizler aynı ıstırap miktarıyla farklı bir form alır. “Seçkinler” sınıfına varisler ve onlara rüşvet verenler, “ezilenler” sınıfına ise bir sebeple bu sınıfa düşmüş seçkinler de katılır.

5. Dinle alakalı: Kalıcı manevi aşama dinden değil bilimden doğar.
6. Ahlak değerleri sosyal hayvanlarda da vardır. Ancak bu kurallar şiddette dönüşüp topluma zarar verebilir hâle gelebilir. Bu nedenle sadece dine dayalı bir manevi aşama sağlam, geçerli ve yeri dolduramaz olur. Bunu manevi seviyesi medeni uluslarınkinden çok daha fazla olan gelişmemiş uluslar arasında görüyoruz.
7. Bir toplum çoğunluğu iyi olmadan iyi olamaz, çünkü kötü çoğunluk daima her türlü tertiple diğerlerini şaşırtıp, kandırır. Bütün demokrasilerin yaptığı budur. Sonunda bu çoğunluk galip gelir ve hasta arzularına uygun kötü bir lider seçer.
8. Neden Marks’ın ve Engels’in mükemmel komünizmini “Becersine göre çalışmak ve ihtiyacına göre almak,” olarak tanımlamaya karar verdiğini anlamalıyız. Bunu söylemeye onları iten neydi? Neden kişinin ürettiğine göre alması ve

beceriksiz olanla eşitlenmemesi yeterli değil? Konu şudur ki, komünizm egoizm yoluyla değil, özgecil yolla devam eder.

BİLGİLENDİRME

Komünistler kapitalistleri yok ettikleri yolla çiftçi ve işçi sınıfını da yok etmeye mecbur kaldı. Marks ve Engels dünyanın ıslahını işçi sınıfı üzerinden ilk yapanlar olsalar da, bunu zorla değil, daha ziyade demokratik yolla yapmak istediler. Onlara göre çalışan sınıf çoğunluk olmak zorundaydı, sonrasında “Becerisine göre çalışmak ve ihtiyacına göre almak,” ilkesi mutlak özgeciliğe ulaşana kadar, liderlerin kademeli olarak ıslah yapacağı bir proletarya hükümeti kurulmalıydı.

Lenin daha sonra buna aralarında özgeciliğin oluşmasını umarak, azınlığın çoğunluğu baskıladığı bir yapıyı ekledi. Bunun için gerekli olan silahlı bir proletarya birliği idi. Mülk sahipleri zaten dağıtılmış olduğundan, hükümet zayıf ve organize olamamış mülk sahiplerini yenilgiye uğrattı.

Burada Marks’tan ayrılarak, ıslahın demokratik değil silahla yapılması gerektiğini söyledi; çoğunluğun ezilen olduğu ülkelerde mülk sahiplerini yenmek kolaydır, yapılması gereken tek şey askerleri komünistlere ve mülk sahiplerini yok edenlere dönüştürüp, sahip olduklarını ellerinden almaktır.

Bu sebeple kendi ülkesinden başka buna uygun bir çoğunluk bulamayacağını anladı ve ülkesinin bir ilk olacağını söyledi. Ancak bu yöntemin aslında yüzde onunu oluşturan kapitalistleri yok etmeye yeterli olmadığı ve beraberinde milyonlarca çiftçinin de yok edilmesi gerektiğini gördüğünde yorgun düştü çünkü bir ulusun yarısını yok etmek imkânsızdır.

Sonra sonuç yönetimin haklılığını ortaya koyar diyen Stalin geldi ve çiftçileri yok etme görevini üzerine aldı. Başarılı da oldu.

Ancak hiçbirisi sonunda özgeciliği topluma aşlamaları için proletaryanın iyi niyetine ihtiyaçları olacaklarını düşünemedi. Bu mümkün değildir çünkü doğamız sadece kendi ihtiyaçları için değil, dostlarının ihtiyaçları için de çalışacağı bir yöne doğru asla değişmez. Bu baskı ve mecburiyet olmadan kesinlikle imkânsızdır.

İdealizm doğal ve eğitim sonucudur diyenler yalancıdır. Daha ziyade bu dinin direkt sonucudur. Din dünyada uygun şekilde yayılmadıkça tüm dünya bir gram vicdan taşımadan barbarlaşır. Ancak Yaradan'ın hizmetkârları yayıldıktan sonra agnostiklerin soyu idealist olur. Bu nedenle idealistler atalarının buyrukları nedeniyle böyledir ama bu emredeni olmayan öksüz kalmış buyruktur.

Eğer din toptan kaldırılırsa tüm hükümetler Hitler'inki gibi olur. Hiçbir şey onları ülkenin çıkarlarını sürekli arttırmaktan alıkoyamaz. Bugün bile hükümetler duyarlılık göstermiyor. Fakat yine de idealistler ve suskunlar arasındaki eylemlerini sınırlandırır. Din hükümsüz kılındığında hükmedenlerin Hitler ve Stalin örneğindeki gibi geriye kalan idealistleri uzaklaştırması çok da zor olmaz.

İdealistlerle dindar olanlar arasındaki fark idealist eylemlerin temelini olmamasıdır. İdealistler kimseyi haklılığına ve gerekliliğine ikna edemez. Belki mümkündür fakat Nietzsche'nin dediği gibi bu kalbin zayıflığı mıdır? Tek bir duyarlı sözleri yoktur ki bu nedenle Hitler ve Stalin onların hakkından gelmiştir. Ancak dindarlar bunun Tanrı'nın buyruğu olduğu ve bu uğurda hayatlarını feda etmeye hazır olduklarından, onlara cesaretle karşılık verir.

Eğer sözlerim bir fayda sağlıyorsa ne iyi... Eğer sağlamıyorsa son nesil bunun komünizmin sürdürülebilir olamamasından değil,

kapitalistlerin dediği gibi liderlerin bu rejimi nasıl kuracaklarını anlamamasından kaynaklandığını bilecektir. Özgecil bir rejim kurmak yerine egoist bir rejim kurmuşlardır.

Eğer birisi benimle hemfikir olmayıp bunu eğitimin sağlayacağını söylerse, yalnızca eğitime dayanan bir toplum yaratmasına izin verip ben de bunun içine dâhil olacağım. Çok iyi biliyorum ki bu boşuna bir çabadır. Peki, tersine dine dayalı bir toplum oluşturmada bana yardım eder miydi?

EKLER VE ÖZET

BİRİNCİ KISIM

[Bu kısım yazarın Birinci Bölümde yazdıklarına verdiği başlıklardır. Bir çeşit genel özetdir.]

- 1) “Doğru bir komünizm asla reddedilmemiştir, insanlar şimdilerde komünizmin farklı formlarını çalışarak ulaşabilecekleri ideolojik, etnik, psikolojik ve eğitici fikirlerin coşkusunu reddederler (Antonio Labriola, İtalyan Marksizm Teorisyeni).
- 2) “Eğer Marks ve Engels bu zamanda burada olsalardı, farklı düşünüyor olacaklarını düşünmek isterim” (Georgi Plekhanov, Komünist Manifesto).

Olumlu Yönleri

1. Özgecil komünizme kanıt olacağı için
2. Özgecil komünist toplum kuralları oluşturacağı için
3. Uluslararası bir komünizm yaratacağı için
4. Dinin faydasını ortaya koyduğu için
5. Dinin yayılımına olanak verdiği için
6. Egoist komünizm, özgecil komünizme sebep olduğu için
7. Judaizmi koruduğu için olumludur.

Olumsuz Yönleri

1. Egoist komünist rejimin zayıflığı nedeniyle, (8)
2. Savaşların modası geçmeyeceği için (9)
3. Egoist komünizmin süremeyeceğini ispatladığı için (10)
4. Siyonizmi motive ettiği için (11)
5. İsrail'in uluslara model olması gerektiği için (12)
6. Egoist bir rejim olduğu için (13)
7. Etikler nedeniyle. (14)

10/2, 14/8, 14/4, Özgecil olsa da gidişatta komünizmin egoist olması.

8/1, 3/3, Dünya iki türe ayrılmalıdır; egoist ve özgecil

10/3, 10/1, 10/2, 10/6, Halkın çoğunluğu daima anti-komünisttir.

8/2, Bu nedenle komünist rejim burjuvaya itibar eder.

13/7, Egoist komünizm idaresinin güçlüğü

8/9 dan 9/1'e kadar komünizm bizi savaştan korumaz.

3/2 den 12/1 e kadar komünizm uluslararası olmalıdır.

11/1 Siyonizmin güçlenmesi

Anti-komünistlere uygulanan komünist kurallar burjuvalarda işe yaramaz. Bugün gücü elinde tutan idealistler yerine sonraki nesilde nazizm benzeri egoist yöneticiler gelebilir.

Ben sadece işçi sınıfından, güçsüzlerden ve yaşamlarını buna adayan idealistlerden bahsediyorum. Seçkinlerden bahsetmiyorum çünkü her rejimde onlar zaten var olacaktır. En kötü rejimde bile eksik olmayacaklarından, onlara “sanayiciler,” “tüccarlar,” “yöneticiler,” ya da “denetçiler” denmesi hiç fark etmez.

Yine de özgecillerin egoistlerle birleşmesi burjuva hükümetini devirecek kadar başarılı olsa da, bu birleşme işbirlikçi bir toplum yaratmaya kesinlikle uygun değildir. Tersine idealist komünistlerin baskıcı egoistlerle işbirliği yapması kendi içinde sosyal bir kaos yaratır.

1) Ne kadar izin verilecek?

2) Köleliğin ölçüsü nedir?

3) Özgürlüğün ölçüsü nedir?

Zayıf olan için bir düzleme yoktur, komiteyi seçmedikleri sürece.

3) Seçkinler komünistlerin ülkeden ayrılmasına izin vermez.

3) Sonunda yaşlı ve hasta olanları ölüme terk ederler.

1) Tüccarlar denetleyici olduğunda, satın alıcılar bağış toplayıcı hâline gelir.

2) Sahiplik ve kontrol aynı şey değildir.

3) Baskıcı bir rejimde demokratik bir seçim olmaz.

2) Böyle bir rejimde vatandaşlar hükümetin gözünde değersizdir.

2) Böyle bir rejimde yöneticiler herkesi köleleştirir.

2) İşverenler gaddarlıklarını gizleyebilir.

Hitlerizm Açıklaması

1) Din ıslaha uygun tek temeldir.

1) Din ahlak seviyesini yükseltecek tek temeldir.

1) Baskıyla bile başlamış olsa sonunda arzu edilir hâle gelir.

2) Komünizm özgecilik çoğunluğa yayılmadıkça kurulamaz.

1) Din ve idealler birbirini tamamlar: biri azınlıklar diğeri kitleler içindir.

3) İnsanlar daha az çalışıp daha çok alma özleminden dolayı üçüncü dünya savaşı gölgesi altındaki egoist bir dinden önce komünist bir rejimi kabul edebilirler.

4) Eğer birbirini yok eden vahşilerin olduğu bir adaya düşerseniz, onlara hayatlarını kurtaracak bir din sunmaktan çekinir misiniz?

5) İnsan kuru vaatlerden hoşlanmaz: İyi amellerini ona açıklayacak bir felsefeye ihtiyaç duyar.

İKİNCİ KISIM

1. 1933 yılında düşüncelerimi açıkladığımda, dönemin liderleriyle konuştum fakat o zaman bunu yüksek sesle dillendirmeme rağmen sözlerim kabul görmedi, hatta hiç kimseyi etkilemedi. Oysa şimdi dünyanın sonunun hızlıca gelmekte olduğuna ve bir önceki savaşta olduğu gibi İsrail'in ilk yok edilecek ülke olacağına inanmaya başladılar. Bu nedenle bugün dünyayı bu tek çareyi kabul etmeye ikna etmek için iyi bir zaman.

2. Neden Marks ve Engels'in herkesin kabiliyetine göre çalışıp, ihtiyacına göre alması demek olan mutlak komünizmi gerekli gördüğünü anlamalıyız. Neden “benim olan benimdir, senin olan senindir” ilkesine, mutlak özgeciliğe ihtiyacımız var? Bu yazılarımla mutlak özgeciliğin var olması gerekliliğini ispatlamayı amaçladım. Bu aşamaya kadar olan dönem komünizmin evrelerinden başka bir şey değildir. “Herkes kabiliyetine göre çalışıp, ihtiyacına göre alır,” sloganının doğruluğunu ispat ettiğimde, bu evrelerin bu sonuca ulaşp ulaşmadığını görmek zorundayız.

Bugün “burjuva” ve işçi sınıfı” terimleri ekonominin tarihini açıklamaya yeterli değildir. Daha ziyade daha genel terimlere ihtiyacımız var: “Seçkinler sınıfı” ve “çalışanlar sınıfı.”

Yirmibeş yıllık tecrübeden sonra komünist rejimin bize vaat ettiklerinin şaşkınlığı içindeyiz. Muhalifler bunun mutlak kötülük, destekleyiciler ise yeryüzündeki cennet olduğunu söylüyor.

Aslında muhaliflerin sözlerini karşıtlık olarak görmemeliyiz çünkü insan karşı tarafın özelliklerini de bilmek ister, hem dostlarından hem hasımlarından öğrenir. Kural şudur ki, dostlar kusurları değil, üstünlükleri söyler çünkü “sevgi tüm kusurları örter.” Hasımlar ise bunun tersini yapar: Tüm kusurları bilirler çünkü “sevgi tüm erdemliği örter.”

Bu nedenle insan her iki tarafı da dinlediğinde gerçeği bilir. Komünizmi detaylıca incelemek, avantajlarını ve dezavantajlarını açıklamak isterim. Daha da çok herkesin bu rejimin onları mutluluğa ve doğruluğa getireceğini kabul edip görmesini ve eksik yönlerinin nasıl düzeltilebileceğini açıklamak isterim.

Rusya gibi büyük bir ülke komünizmi deneyimlediğinde ne kadar da mutluyduk. Birkaç yıl içinde adil hükümetin tüm dünyanın önüne

çıkacağından ve tüm kapitalist ülkelerin göz açıp kapayıncaya kadar kaybolacağından ne kadar da emindik.

Oysa durum bu değildir. Tersine tüm medeni ülkeler Sovyet komünizminden çarpıklık olarak bahsetti. Bu nedenle burjuva rejimi iptal olmamakla kalmayıp, eskisinden daha da büyüterek güçlendi.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Neden komünizm “herkes kabiliyetine göre çalışıp, ihtiyacına göre alacak,” formunu almak zorundadır? Süngülerle desteklenen bir hükümet sürdürebilir olmadığından, komünistler anti-komünist bir topluma tahammül edemez.

Kıskançlık üzerine kurulan komünizm sadece burjuvayı baskılayıp yok etmez aynı zamanda işçi kesimini de ezer. Burjuva yok edildiğinde nefret okları çalışanlara döner.

Gelecek nesillere güçlü bir devleti din haricinde hiçbir şey garantilemez. Öncüller idealist olsa bile onların soyunun bunu sürdüreceğinin garantisi yoktur. Eğer öncüller bunu egoist komünizmin temeli olan baskı ve zorbalıkla yaparsa kesinlikle rejimi yok ederler.

Komünist bir rejim anti-komünist bir toplumun üzerinde var olamaz. Anti-komünistlerle savaşmak zorundadır çünkü her insan doğal olarak sahiplenicidir ve motivasyon olmadan çalışamaz.

Ordunun süngüsü insan doğasını tersine çeviremez. Binlerce yıllık ceza sistemi hırsızların, sahtekârların doğasını değiştirmeye yetmemiştir. Bu tıpkı hırsız ve katillerden oluşan bir topluma gelen bir insanın onlara liderlik etmek ve güç kullanarak onların yasal yolları kullanmasını engellemek istemesine benzer.

Çoğunluğun fikrinin azınlığa üstün gelmesi söz konusu olduğundan, komünizm halkın çoğunluğu vasıtasıyla sürdürülebilir. Bu nedenle halkın çoğunluğunun ahlak seviyesini asla bozulmayacak şekilde sürekli kılmak zorundayız.

Din nesillerin devamlılığını sağlayacak tek temeldir. Komünizm “benim olan senin, senin olan senin” ilkesine yani mutlak özgeciliğe dönüştürülmelidir. Halkın çoğunluğu bunu edindikten sonra “Herkes kabiliyetine göre çalışıp, ihtiyacına göre alacak,” ilkesi gerçekleşir.

Halkın çoğunluğu bu seviyeye ulaşmadıkça yukarıdaki sebeplerden dolayı mülkiyetin millileştirilmesi mümkün değildir.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Halk hazır olmadan millileştirilme yapılması insanın daha iyi bir ev yapmak için gerekli araçlara sahip olmadan, eski evini yıkmasına benzer. Adil dağılım seçkinlerin çalışanlara eşitlenmesi demek değildir. Bu halk için yıkıcı olur. Bu daha ziyade çalışanları seçkinlere eşitlemek anlamına gelir.

Egoist komünizm şimdilerde ona önderlik eden bir grup idealist sayesinde var olmaktadır. Yine de gelecek nesillerde halk idealistleri değil, idealleri olmayan ama en becerikli olanları seçecek ve sonra komünizm nazizm formunu alacak.

Egoist komünizmde işverenler çalışanın tüketimini azaltıp, üretimi artırmak ister. İşverenlerin çalışanın tüketimini arttırmak ve üretimi tüketime eşitlemek istedikleri emperyalizm bundan daha iyidir.

BEŞİNCİ KISIM

“Burjuva” ve “proletarya” tanımları artık geçerli değildir. Onun yerine “Seçkinler sınıfı” ve “çalışanlar sınıfı” olmalıdır.

Seçkin sınıfın çalışan sınıfı ezmesi doğal yasadır. Seçkinlerin burjuvanın ya da komünist rejimin memurları olması arasında fark yoktur. Daha ziyade buradaki soru çalışanlara ne kadar özgürlük sağladıklarıdır.

Seçkinler sınıfı yüzde ondur ve çalışan sınıf toplumun yüzde doksanını oluşturur. Çalışan sınıfın onlara hükmedecek seçkinleri seçme özgürlüğü olmadıkça ıslahı söz konusu olmaz. Eğer buna güçleri yoksa seçkinler tarafından sömürülürler.

ALTINCI KISIM

Seçkinler sınıfı yani yöneticiler ve denetleyiciler çalışan sınıf üzerinde Mısır'daki gibi bir sürgün yaratır. Bunun sebebi yöneticilerin çalışanların elindekileri kendilerine toplayıp aslan payını almalarıdır.

Ayrıca, hiçbir çalışanın başka bir ülkeye gitmesine izin vermezler; onlara Mısır'daki İsraililer gibi davranırlar. Hiçbir köle onları terk edemez ve özgür olamaz. Sonunda seçkinler sınıfı çalışamayacak olanları ölüme terk eder.

Tüccarlar ve tefeciler pay sahibi olduğunda satın alıcılar onların elinden bağış alanlara dönüşür. Kaderleri pay sahiplerinin merhametine kalmıştır.

Sahiplik ve kontrol aynı şey değildir, örneğin devlete ait bir gemi üzerinde her vatandaşın sahiplik hakkı olsa da ona yaklaşmaları bile yasaktır. Yönetimde işçi sınıfından bir grup olsa bile onların burjuva rejiminde sahip olduklarından daha fazla bir ayrıcalıkları yoktur. Bunun sebebi bugünün burjuvaları gibi tüm kontrolün üst yönetimin elinde olmasıdır.

Komünistlerin anti-komünistlere hükmettiği böyle bir devlet, vatandaşların yöneticilerin keyfi yönetimine maruz kaldığı tam bir diktatörlüktür çünkü devletin sürdürebilirliğini ancak bu şekilde güvence altına alırlar. Komünistlerin anti-komünistlere hükmettiği böyle bir rejimde, yöneticiler vatandaşların içinde bulundukları baskı ve kısıtlamanın farkında olmasını istemez. Bu nedenle her şey onların kontrolünde olduğundan, vatandaşın konuşma, yazma ve yayımlama özgürlüğünü ellerinden alırlar. Yalan söyler, her şeyin üstünü örter ve hiç yerine getirilmeyen vaatlerde bulunurlar.

Hiçbir şekilde değer vermedikleri azınlıklar için de aynı şey söz konusudur. Utanç ya da öğrenilme korkusu duymadan onları yok ederler. Aslında çoğunluğu iyi olmadıkça bir toplumun iyi ve bütün olamayacağı mutlak bir gerçektir çünkü yönetim toplumun kalitesini gösterir ve toplumu çoğunluk oluşturur. Eğer çoğunluk kötüyse yönetim de ona uygun olarak kötüdür çünkü onayladıkları bir yöneticiyi seçmişlerdir.

Modern demokrasiler seçmenleri aldatmak için türlü taktikler geliştirir. Çoğunluk akıllanıp karşı tarafın eksikliklerini görmedikçe daima kendi özüne uygun bir yönetim seçer. Esas taktikleri nam salmış insanları kutsallaştırıp, onları erdemli olarak tanıtmaktır sonra kitleler buna inanır ve onları seçer fakat bir yalan asla sonsuza kadar devam etmez.

Hitlerizm de böyledir. Almanların nasıl bu hâle geldiği bir muammadır. En medeni ülke oldukları düşünülürken birdenbire bir gecede tarihteki en ilkel uluslardan bile daha kötü vahşilere dönüştüler.

Dahası Hitler çoğunluğun oyuyla seçildi. Yukarıdakilerin ışığında bunun basit bir cevabı var: Aslında en medeni ülkelerde bile halkın çoğunluğunun fikri yoktur. Onlar da bunu kullanarak halkı aldatır.

Hitler gibi kendi arzu ve özüne göre insanlar seçip, onları çalıştırarak yaptıklarını örtbas etmeye muktedir kötü bir insan için, kendine uygun sahtekârları ve liderleri başa getirmesi şaşırtıcı değildir.

Bu nedenle, Hitler gerçekten demokratik bir şekilde seçilmiştir ve halkın çoğunluğu onun arkasında toplanmıştır. Sonrasında idealist insanları ve ulusları halkın arzusuna bağlı olarak bastırmış ve yok etmeye çalışmıştır.

Tüm olan budur. Zamanın başından beri çoğunluğun bir devleti yönettiği asla olmamıştır, hatta günün sonunda bir miktar ahlaklılık gösteren diktatörler veya düzenbaz demokratlar bile bunu yapmamıştır. Sıradan insanlar çoğunluğa yalnızca Hitler zamanında hükmetmiştir. Hitler sadistlerin aklını iyi bildiğinden, halkı kayıtsız şartsız teslimiyet seviyesine getirmiştir.

YEDİNCİ KISIM

Ayrıcalıklı ya da hammadde zengini olan uluslar yoksul ve emekçi uluslarla eşitlenmek istemediklerinden, egoist komünizm savaşları önleyemez. Bu nedenle yoksul ve emekçi ulusları kıskançlık ve nefretten koruyacak bir güç oluşturmadan, barışı umut etmemiz mümkün değildir.

1933 yılında bugünün savaşlarının dünyayı mahvedeceğini haykırdım ama kimse buna inanmadı. Buna ancak savaşlar dünyanın sonunu getirdiğinde inanacaklar.

SEKİZİNCİ KISIM

Hammadde ve mülkiyeti elinde tutan bir ülke diğerlerine ne yapar? Bu mülkiyet yasasını kim kanunlaştırmıştır? Öyle ya da böyle kılıç ve süngülerle bunu başardılar.

Neden bir ulus bir diğeri adil olmasa da yok etmek ister? Tek kelimeyle; mülkiyetin iptali yalnızca birey için değil, uluslar içindir de. Ancak bundan sonra dünyaya barış gelir.

Şunu düşünün: Eğer mülkiyet yasaları ve miras kuralları bireylere mülkiyet hakkı tanımazsa, bütün bir ulusa nasıl izin verecekler? Adil dağılım bireylere uygulandığında aynı şey ham madde dağılımında, üretim araçlarında da uygulanmalıdır. Beyaz ve siyah, gelişmiş ya da ilkel toplumlar arasında bir fark olmamalıdır. Bireyler arasında hiçbir surette ayırım olmamalıdır. Farklılaştırılma olduğu sürece savaşlar sona ermez.

Egoist komünizm vasıtasıyla uluslararası bir komünizme ulaşma umudu yoktur. Amerika, Hindistan ve Çin gibi ülkeler komünist rejimi uygulasa bile, Amerikalıların yaşam standartlarını vahşi ve ilkel Afrika ve Kızılderililerle eşitlemeye zorlayacak bir yaptırım olmayacaktır.

Marks ve Lenin'in tüm yöntemlerinin bile buna faydası olmaz. Bu nedenle, savaşları önleyemediğinden egoist komünizm işe yaramaz.

DOKUZUNCU KISIM

Tüm ulusların ister dinsel ve ırksal, ister kapitalist ve komünist sebeplerle İsrail'den nefret ettiği bir gerçektir. Bu böyledir çünkü nefret tüm sebeplerin önündedir. İsrail, özgecil komünizmi kabullenmediği sürece hiçbir çare bunun tersine çevrilmesinde yardımcı olmaz.

İsrail, uluslararası özgecil komünizmi özümseyen ilk ülke, bu rejimin güzelliğini ve iyiliğini ortaya koyacak bir model olmalıdır. Aslında diğer uluslardan daha fazla zorbalara nedeniyle acı çektiklerinden, bu rejimi uygulamaya en uygun olanlar onlardır.

Şimdiki ekonomik düzene göre ekonomimizin istikrarlı hâle gelmesi uzun zaman alacağından, İsrail devleti olarak varlığımız tehlikededir. Pek çok insan bu sıkıntıları göğüsleyemediğinden zengin ülkelere göç etmiştir. İsrail “devlet” olma özelliğini korumaya çalışıp, Araplar tarafından yutulmamak için çabalarken, onlar yavaş yavaş bu huzursuzluktan kaçacaklardır.

Fakat uluslararası özgecil komünist rejimi kabul ederlerse, sadece dünyanın iyiliği için öncü olmanın tatminini yaşamayacaklar, aynı zamanda ruhlarını denetleyecek, yaşam standartlarını düşürüp sağlam bir ekonomiyi güvence altına alacak kadar sıkı çalışacaklardır.

ONUNCU KISIM

Herkes becerisine göre çalışıp ihtiyacına göre alana kadar toplumun ahlak seviyesini yükseltecek tek şey dindir.

Eğer vahşilerin yaşadığı bir adada olsaydınız ve birbirlerini acımasızca yok etmelerini önleyecek tek şeyin din olduğunu anlasaydınız, onlara bir din sunmakta tereddüt eder miydiniz?

Özgecil komünizme göre herkes vahşidir. Böyle bir rejimi din olmadan dayatmanın bir yolu yoktur çünkü dini güç ve zorlamayla kabul etmiş uluslarda gördüğümüz gibi bu zorunluluklar gelecek nesillerce de kabul edilir.

Oysa eğitim miras yoluyla aktarılamadığından zaman içinde kaybolur. Öyleyse din dünyanın birbirini yok etmesini engelleyip insanları daha mutlu hâle getirir diyebilir miyiz? Akli başında birinin buna itiraz edeceğine inanmak çok zor.

Çoğunluğunun iyi ve dürüst insanlardan oluşan bir toplum olmadan sarsılmaz demokratik bir toplum yaratmak imkânsızdır çünkü

toplum çoğunluk tarafından yönlendirilir. Bu nedenle özgecil komünist bir rejim halkın çoğunluğu bunu gelecek nesiller için yerine getirmeye hazır olmadan önce kurulmamalıdır.

Din ve idealizm birbirini tamamlar. Çoğunluğun idealist olmadığı yerde din ideallerden uzak az çalışıp çok kazanma arzusundaki ilkel çoğunluğa zorla hükmeder.

Egoist komünizm yayılmadan önce özgecil komünizmi uyandırmak imkânsızdır. Ancak, dünyanın üçte biri egoist komünizmi benimsediğinden, dinin gücü özgecil komünizmi yaymak için kullanılabilir.

İnsanlık bu rejimi güçlendirecek ve destekleyecek mantıklı açıklamalarla yani felsefi metotlarla desteklenmek zorundadır. Bu bağlamda bireyin tüm yaşamını bütünleştiren ve dengeye getiren özgecil komünizm yani ihsan etme arzusu felsefesi zaten mevcuttur.

ON BİRİNCİ KISIM

Egoist komünizm giderek nazizm formunu alacaktır. Rejimlerin farklı isimler alması, hiçbir ulusu Hitler'in yarattığı acıdan koruyamaz.

Kapitalist rejimlerde serbest rekabet, başarının temel yakıtıdır. Burası sanayiciler ve tüccarların oyun alanıdır; kazananlar mutlu olur, kazanamayanlar ise acıyla kıvranmaya mahkûmdur. Arada kalanlar ise bu oyunda hiç payı olmayan işçi sınıfıdır. Bunun böyle olması görünüşte doğaldır. Onlar sadece grevlerle yaşamlarını güvence altına alırlar.

Hem komünist hem kapitalist rejimlerde çalışan kesim çoğunluğu oluştursa da, onlar liderliğe uygun değildir. Daha ziyade liderlerini seçkinler arasından seçer ve çok fazla sömürülmemeyi umut ederler.

Egoist komünist rejimlerde bunun tersine yöneticiler halkın çoğunluğuyla değil, sadece komünistler arasından seçilir. Bu nedenle işçi sınıfı liderlikte bir temsilcisi olmadığından acı sonla karşı karşıya kalır.

Tüm yukarıda söylenenler işçi sınıfının doğası gereği anti-komünist olması yasasına uygundur. İşçi sınıfı idealist değildir; onlar toplumun çalışan çoğunluğudur ve “adil dağılımın” seçkinlerle eşit pay almak olduğunu düşünürler. Oysa seçkinler bunu asla istemez.

Sözlerim yalnızca işçi sınıfıyla ilgilidir. İster komünist ister burjuva hükümetinde olsun seçkinler ve entelektüeller daima sütün kaymağını yer.

Çalışan işçi sınıfı komünist bir rejimde en mutsuz sınıftır. Seçkinler sınıfının bir diğer ismi de yöneticiler ve denetleyicilerdir. Rekabetten uzak olduklarından ve payları sürekli olarak arttığından onlar mutludur.

Çalışan sınıf korkuya, işsizliğe ve nefrete son verecek bir düzene ve uygulamaya sahip değildir. Bu nedenle sözlerim bunu zaten kesinlikle kabul etmeyecek olan seçkinler ve entelektüeller için değil, işçi sınıfı içindir. Ancak onlar ve onların acılarına sempati duyanlar beni anlayabilir.

Toprağından ayıramayan bitkilerin aksine bir yere bağlı kalmamak insanın özgürlüğüdür. Bu nedenle her ülke vatandaşlarının başka bir ülkelere göç etmemesini sağlamak zorundadır.

Özgecil bir komünist hükümet birbirine ihsan etmeye hazır halkı teşvik etmelidir. Sonunda özgecil komünizm tüm dünyayı çevreler ve herkes aynı yaşam şartlarına sahip olur. Fakat fiili süreç yavaştır ve aşamalıdır. Çoğunluğunun birbirine ihsan etme niteliğiyle eğitildiği her ulus uluslararası komünist çerçevesine girer.

Uluslararası komünist çerçevesine girmiş olan ülkeler eşit yaşam standartlarına sahip olur. Böylece zengin ulusların sahip olduğu hammadde ve üretim araçları yoksul ülkelerin yaşam standartlarını yükseltir.

Tüm ulusların dini çerçevesi herkesin birbirine ihsan ettiği “Dostunu kendin gibi sev” formunda olmalıdır. Amaç tüm ulusları komünizm çatısı altında toplayacak kolektif bir dindir. Ancak bunun yanı sıra her ülke kendi dinini ve geleneklerini devam ettirir.

Tüm dünya için aynı dinin kuralları aşağıdaki gibidir;

1. İnsanlar ellerinden geldiğince tüm dünyanın iyiliği için çalışmalıdır.
2. Herkes için eşit yaşam standardı olmalıdır.
3. Kişi topluma fayda sağladığı ölçüde itibar görür.
4. Toplumun yararına olmamak toplum yasalarınca cezayı gerektirir.
5. Her birey insanlığın yaşam standartlarını yükseltmek için çabalamalıdır, böylece herkes yaşamdan zevk alır ve mutlu olur.
6. Özel insanların haricinde herkesin maneviyatla meşgul olmasına gerek yoktur.
7. Bir çeşit yüksek mahkeme olmalıdır. Yaşamlarını manevi çalışmaya adanmış mahkemelerde görev almalıdır.

Diğer yasaların detaylandırılması:

Özgecil komünizm çatısı altında toplanan herkes, birey ya da bir grup, tüm bunları yerine getireceğine dair yemin etmelidir çünkü Tanrı'nın buyruğu budur. En azından kişi çocuklarına Tanrı'nın buyruklarını öğretmeye yemin etmelidir.

Öncelikle halkın çoğunluğunun elinden geldiğince çalışıp, ihtiyacı kadar aldığı küçük bir grup oluşturulmalıdır. Bu yapı bir devletin sahip olması gereken tüm formlara sahip olmalıdır. Tek kelimeyle bu küçük toplumun düzeni hiçbir ekleme veya çıkartma yapılmadan tüm uluslar için geçerli olmalıdır.

Bu birim onu çevreleyen uluslar ve devletler için küresel bir merkez noktası gibi olmalıdır. Bu çerçeveye giren herkes aynı yönetimi ve gündemi takip etmelidir. Böylece tüm dünya kazanç ve kayıpta tek bir ulus olarak hareket eder.

Güce dayalı yargı bu birimde tamamıyla hükümsüz kılınmalıdır. Daha ziyade toplumun bireyleri arasındaki tüm uyuşmazlıklar ilgili partiler arasında çözümlenmelidir. Halk kendisi için dostunun erdemliğini bozan herkesi dışlamalıdır.

Bir mahkeme elbette olacaktır fakat bu mahkeme güce dayanmadan sadece insanlar arasındaki fikir ayrılıklarını çözümlenmeye hizmet etmelidir. Mahkemenin kararlarını reddeden kimse halk tarafından dışlanmalıdır.

Çocukların öğüt verilerek değil yalnızca sopayla eğitilmesi mümkün değildir, bu nedenle ikna etmenin uygulanabilirliğinden şüphe duymamalıyız. Bugünkü medeniyetlerin büyük bir kısmı çocuklarını dövmekten sakınmaktadır ve bu yetiştirme şekli çok daha başarılıdır.

Eğer toplumda aykırı birisi varsa, güç kullanılarak mahkeme önüne getirilmemeli, onu ikna yolları aranmalıdır. Eğer hiçbir şey işe

yaramazsa toplum bu kişiye sırtını dönebilir. Böylece diğerlerini etkilemesi engellenmiş olur.

Hiç kimsenin ihtiyaçlarını toplumdan talep etmeyeceği böyle bir ıslahı yapmak önemlidir. Aksine kapı kapı dolaşıp herkesin ihtiyaçlarını inceleyip yardım eden bu görev için atanmış insanlar olmalıdır. Böylece herkesin tek düşüncesi dostuna ihsan etmek ve kendi ihtiyaçlarını düşünmemek olacaktır.

Tüketim konusunda hayvanlardan farklı olmadığımızı görüyoruz. Dünyadaki her kötülüğün arkasında tüketim vardır. Oysa dünyadaki her mutlu edici eylemin arkasında kişinin dostuna ihsan etmesini buluruz. Dolayısıyla kendimiz için tüketim düşüncesini reddedip, aklımızı tamamen ihsan etme düşüncesine vermeliyiz. Bu mümkündür.

Bireyin özgürlüğü topluma zarar vermediği sürece korunmalıdır. Ancak toplumdan ayrılmak isteyen bir kişi hiçbir şekilde alıkonulmamalıdır, bu şekilde toplum düzeni korunmuş olur.

ON İKİNCİ KISIM

Dağıtım

Dinin yayılmasının üç temel bilgisi vardır: Arzuların tatmini, kanıt ve dağıtım.

1. Arzuların Tatmini:

Herkeste, laiklerde bile Tanrı ile birleşme arzusunun kıvılcımları vardır. Bu uyandığında, kişide Tanrı'yı bilme veya O'nu inkâr etme ki ikisi de aynı şeydir, arzusu uyanır. Eğer biri böyle bir insanın arzusunu doyurursa o kişi her şeyle hemfikir olur. Buna ruhun ölümsüzlüğünü, gelecek dünya ödülünü, bireyin ve ulusun kazancını eklemeliyiz.

2. Kanıt:

Dünyada O'ndan başka bir varoluş yoktur.

3. Dağıtım:

Egoist komünizm, özgecil komünizmden önce gelir. Komünizmin ikinci fazı özgecil komünizm için acele edilmelidir çünkü egoist komünizmde kullanılan güç ve var olan eksiklikler bu metodun dünyaya yayılımını engeller. Bu nedenle özgecil komünizmin mutluluk verici son aşamasının üstünü açma zamanı gelmiştir.

Fakat önce üçüncü dünya savaşının çıkmasından korkmalıyız. Tek kelimeyle kapitalist devlet için komünizmin bu mükemmel formundan daha zorlayıcı bir şey yoktur.

Kapitalist rejimin gücüne ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının komünist rejiminden nefret etmesine tanıklık ediyoruz. Bunun böyle olmasının sebebi anti-komünist bir toplum üzerinde küçük bir grup komünistin kontrolü olması nedeniyle rejimin zorlayıcılığıdır.

Bu nedenle rejimin kendi kendine iptal olacağını beklememeliyiz. Tam tersine zaman onların yararına çalışıyor. Komünist hükümetler dünyayı sardıkça, insanın özgürlüğü için her şey mubah olduğundan, her insanın kesinlikle nefret ettiği bu rejimin baskıcılığı ve zorlayıcılığı daha çok açığa çıkar.

Başka bir şey daha var: Komünizm önce ilkel ülkelerde yayıldığından, yüksek yaşam standardına sahip zengin ülkeler ve kapitalist devletler, düşük yaşam kalitesine sahip yoksul bir toplum ve komünist bir devlet olmak istemez. Bu komünizmin sonu olacaktır. Hiç kimse bunu duymak bile istemeyecektir.

Yayılm ve dağıtım için: Bilmeliyiz ki, tüm yoksulluk ve ıstırap özgecil komünizm olmadan yok edilemez. Bu durumda insan için bu uğurda çabalamak zor olmayacaktır.

Judaizm uluslara yeni bir şey olarak tanıtılmalıdır. Onların İsrail'in topraklarına dönmelerinden bekledikleri budur. O dinin, adaletin ve barışın ilmidir. Bu ilim sadece bize atfedilmiştir, diğer ülkeler bizim öğrencilerimizdir.

Eğer bu ilmin dönüşü sağlanırsa Siyonizm tamamen iptal edilmiş olur. Bu ülke yoksuldur ve yaşayanları acı çekmeye mahkûmdur. Hiç şüphesiz onlar ve onların çocukları ülkeyi yavaş yavaş terk edecek, geriye sadece küçük bir sayı kalacak.

Bunun tek çözümü özgecil komünizmdir. Bu rejim sadece bütün ülkeleri birbirine yardım eden tek ülke hâline getirmekle kalmayacak, aynı zamanda birbirlerine hoşgörüyle davranmalarını da sağlayacak. En önemlisi: Komünizm çalışmak için güç sağlar; böylece iş üretkenliği yoksulluğun dezavantajıyla telafi edilir.

Eğer dini kabullenirlerse, Tapınak yeniden inşa edilir ve eski ihtişam geri gelir. Bu kesinlikle dünya uluslarına İsrail'in topraklarına geri dönüş haklılığını kanıtlar. Ancak bugünkü gibi laik bir dönüş ulusları hiçbir şekilde etkilemez, bu yüzden kendi ihtiyaçları için İsrail'in bağımsızlığını satacaklarından korkmalıyız.

ON ÜÇÜNCÜ KISIM

Buraya kadar komünizm ve özgeciliğin bir ve aynı şey olduğunu söyledim. Ancak tüm bunlar benim tezimdir. Eğer komünist liderlerin kendisine soracak olursanız kesinlikle bunu reddedecektedir.

Tersine duygusallıktan ve kapitalist etikten uzaklıklarını koruyacak ve adaleti yalnızca “benim olan benim, senin olan senin,” formunda arayacaklardır. (İşçi sınıfına yakın oldukları için bunu benimserler). Öyleyse olayları onların algısına göre değerlendirip, aradıkları adaleti inceleyelim.

Bugünün devletlerinin gelişimine göre, “burjuva” ve “proletarya” tanımları, bugünkü durumu açıklamaya yeterli değildir. Daha genel tanımlara ihtiyacımız var. Bunlar “seçkinler” ve “çalışanlar” olmalıdır.

Her toplum seçkinler ve çalışanlar olarak ayrılır. Bazıları yüzde yirmi seçkin, yüzde seksen çalışanlardan oluşur. Seçkin sınıfın işçi sınıfını ezmesi genel yasadır. Bu bağlamda seçkinlerin, kapitalist, yönetici ya da entelektüel olması fark etmez. Sonunda aynı yüzde yirmi seçkin sütun kaymağını alır ve gerisini çalışanlara bırakır. Burada soru çalışanı ne kadar ve nasıl ezdikleridir.

ON DÜRDÜNCÜ KISIM

Tüm bu açıklamaların temeli manevi ve maddesel yaratılışın özünün, yoktan varlık olan alma arzusunun açığa çıkmasından başka bir şey değildir. Ve bu öz edindiği, var olandan var olmaya genişler.

Bu nedenle neyin iyi olduğu ve Tanrı’nın bizden talep ettiği form eşitliğinin ne olduğu açıkça bilinmelidir. Yaratılışın doğası gereği bedenimiz alma arzusudur. Bu form alma arzusu taşımayan, sadece ihsan etme arzusunda olan Yaradan’a zıttır çünkü O’nun alacağı kimse yoktur. Bu form farklılığı nedeniyle yaratılış Yaradan’dan ayrılmıştır.

Bu nedenle bize Yaradan’a memnuniyet getirmek ve ihsan etmek için Tora ve sevapları yerine getirmemiz emredildi. Tüm bunlar

ihsan etme formunu almak ve yaratılıştan öncesinde olduğu gibi bir kez daha Yaradan'a tutunmamız içindir.

BEN VE SCHOPENHAUER ARASINDAKİ FARKLILIKLAR

[Arthur Schopenhauer (1788-1860), Alman Filozof]

1. O, arzuyu başlı başına bir nitelik olarak algımlarken, ben bir program olarak algılıyorum. Onun özü bilinmeyebilir fakat ne olursa olsun, o var olandan var olmaya genişler.
2. O, arzuyu hedefle sonlanan bir tutku olarak değil, daha ziyade aralıksız bir yükseliş ve ebedi bir dürtü olarak algılar. Bana göre ise arzu belli şeyleri almada sınırlıdır ve yönlendirilebilir. Ancak, hedefe ulaşmak alma arzusunu arttırır tıpkı yüze sahip olanın iki yüz istemesi gibi. Bundan önce alma arzusu sadece yüz almakla yetiniyordu. Bu bakımdan süregelen arzu arzunun açılımıdır; arzunun kendisi alma arzusudur.
3. O, alma arzusu ve ihsan etme arzusu arasında fark görmez. Benim için ise sadece alma arzusu yaratılışın özüdür, ihsan etme arzusu ise Tanrısal Işıktır, yaratılana değil Yaradan'a aittir.
4. O, arzunun kendisini formu olan bir nesne gibi algılar. Benim için önem daha ziyade arzunun formuyla, yani alma arzusuyla ilgilidir ve alma arzusu formunun sürücüsü bilinmeyen özdür.
- 1) Schopenhauer, arzuyu özne olarak düşündüğünden, genel, formsuz arzuyu tanımlamak zorundaydı. Bu nedenle materyal olarak sonsuz özlemi seçer, özlemin istediği şey formdur. Yine de gerçekte burada sonsuz bir özlem yoktur fakat yönüne göre büyüyen bir arzu vardır, o bir form ve arzudaki kılıftır.

- A. Onun metodunda, arzu özdür; benimkinde bir form.
- B. Onun metodunda arzunun sonu gelmez; benimki ise yönüne göre sınırlıdır.
- C. Onun metodunda ihsan ve alma arasında fark yoktur; benimkinde ihsan etme arzusu Yaradan'ın bir kıvılcımıdır.
- D. Onun metodunda özlem nesneldir ve form alma niteliğidir; benimkinde alma niteliği yaratılışın nesnesidir ve bu niteliğin öznesi bilinmez. Ne olursa olsun o varlıktan varlıktı.

BÖLÜM İKİ

NESLİN LİDERLERİ

Kitleler liderlerin kişisel çıkarı ve yükümlülükleri olmadığına ve özel hayatlarını toplumun iyiliğine adadıklarına inanma eğilimindedir. Aslında olması gereken budur. Eğer bir lider kişisel çıkarları gereği topluma zarar verirse, o bir hain ve yalancıdır. Halk bunu öğrendiğinde onu derhâl alaşağı etmelidir.

İki tür kişisel çıkar vardır: 1) Maddi çıkar; 2) Ruhsal çıkar. Dünyada ruhsal çıkar için halkı kandırmayan tek bir lider bile yoktur. Örneğin, eğer biri merhamet edip kötülük edenleri kökünden kazırmaktan ya da uyarmaktan çekinirse, kendi kişisel çıkarları uğruna halka zarar vermiş olur. Böyle bir lider intikamdan hatta Yaradan'ın intikamından korkup gerekli düzenlemeleri yapmaktan kaçınabilir.

Dolayısıyla maddi çıkarları iptal etmeyi istese bile, dini ve idealist çıkarları iptal etmek istemez. En idealist şeyler bile “çıkâr” karşısında duramadığından, halk sadece “çıkâr” kelimesine dikkât kesilip diğer şeylere ilgi göstermeyebilir.

DÜŞÜNCE DEN ÖNCE EYLEM

Sevgi ve arzuda olduğu gibi bir nesneyle ilgili çaba, o nesneye karşı sevgi ve önem yaratır. Aynı şekilde iyi ameller de Yaradan sevgisini yaratır, sonra sevgi bağlılığı, bağlılık da zekâ ve bilgiyi doğurur.

ÜÇ ÖNERME

Kesinlikle özgür, kesinlikle ölümsüz, kesinlikle var olan. Bunlar en yüce iyilikle ilgilidir.

GERÇEK VE SAHTE

Bilinir ki düşünce, öz ve arzu aynı şeyin iki modifikasyonudur (form farklılığı). Bu nedenle fiziksel yokluk ve varlığın ruhsal yansıması gerçek ve sahtedir. Bu bağlamda varlık gerçek, tez, yokluk sahte, anti-tezdir. Arzulanan sentez her ikisinin ürünüdür.

KİŞİSEL FİKRİM VE HALKIN FİKRİ

İnsan aklı işe yarayan, yaramayan tüm eylemlerin resminin bir araya geldiği bir ayna gibidir. Kişi bu deneyimlere bakar, iyi ve faydalı olanları bir kenara ayırıp, ona zarar verenleri reddeder. Buna “hafıza” denir.

Örneğin bir tüccar kaybettiklerinin ve kazandıklarının hesabını yapar. Akıllı yaşadığı tüm deneyimleri bir ayna gibi ona yansıtır. Sonuç olarak iyiyi ayırıp, kötüyü reddeder. Sonunda iyi ve başarılı bir tüccar olur. İnsan yaşamdaki her deneyimde aynı yolu izler.

Benzer şekilde, toplumu ilgilendiren iyi ya da kötü her eylem toplum üzerinde iz bıraktığından, halkın da kolektif bir akıllı, hafızası ve kolektif bir imgelemesi vardır. Halk kendisi için iyi olanı ve bunu yapanları seçip, onların devamlılığını ister. Zarar verenler ise unutulmaz ve halk onlardan kurtulmak için taktikler arar.

Böylece toplum faydalı işler yapanları yüceltip, motive eder. Bu ahlaki değerlerin yüceliği olduğu kadar ideallerin, idealizmin ve her iyi eylemin forma dönüşmesidir.

Tersi olarak halk zarar verenleri durdurmak ve onlardan kurtulmak ister. Bu insan türünün sahip olduğu her kötü niteliğin, günahın ve alçaklığın köküdür. Bireysel fikirlerin işleyişi de bu şekildedir. Yine de bu yalnızca fayda ve zarar söz konusu olduğunda doğrudur.

TOPLUMUN BOZUKLUĞU

Toplumun düşünce yapısındaki bozukluk, halkın çoğunluğun değil, gücü elinde tutanın arkasından gitmesinin sonucudur. Tüm Fransa'yı yirmi kişinin yönettiği söylenir. Çoğu durumda gücü elinde tutanlar zengin ve bilgisizdir.

Bunlar halka zarar verir. Dünyada artık çoğunluğun düşüncesinin bir önemi kalmamıştır. Daha ziyade halkı kötü fikirli insanlar yönetir. Dolayısıyla idealistler halkın çoğunluğuna göre kötü ve haindir. Sadece din değil, adalet bile sadece zengini kayırır, diğer tüm ahlak değerleri açısından da durum böyledir.

DEMOKRASİ VE SOSYALİZMİN TEMELİ

Demokrasi fikrinin doğduğu nokta halkın çoğunluğunun yargı sistemini ve politikayı kendi eline almasıdır. Sosyalizm de işçi sınıfının kontrolü eline alması için çağrı yapar. Kısaca çoğunluk yararlı ve zararlı olan arasında bir karar verip, idealleri belirlemek ve tüm idealleri ve yasaları buna göre düzenlemek ister.

SOSYALİZM VE DEMOKRASİ ARASINDAKİ ÇELİŞKİ

Demokrasi ve sosyalizm arasındaki zıtlık, Rusya'da olduğu gibi, halkın yüzde onunun tüm halkı tam bir diktatörlükle yönetmesidir. Bunun sebebi çok basittir: Adil dağılım, idealizmi gerektirir. İdealizm halkın çoğunluğunda yoktur. Bu nedenle, din haricinde bunun bir çaresi yoktur. Din halkı idealist yapacaktır.

O'NUN İLE TEMAS

İnsanlar Yaradan ile temas hâlindeki bir kişinin olağandışı olduğunu ve O'nun ile konuşmaktan korkmaları gerektiğini düşünür. İnsan doğası, yaratılış doğasının dışındaki bir şeyden ve alışık olmadığı şeylerden korkar.

Ancak, O böyle değildir. Çünkü gerçekte doğayı O yarattığından, insanın onu Yapan ile temas kurmasından daha doğal bir şey yoktur. Doğrusu her yaratılan onu Yapan ile bir aradadır, şöyle yazdığı gibi, “Tüm yeryüzü O’nun ihtişamıyla doludur” ama biz bunu hissedemeyiz.

Ashında O’nun ile birlik olmakla ödüllendirilen kişi sadece farkındalık edinir. Bu tıpkı cebinde hazine taşıdığını bilmeyen bir insanın durumuna benzer. Sadece birinin ona gelip bunu söylemesi yeterlidir. Sonrasında zengin olur.

Burada yeni bir şey, heyecanlanmak için bir sebep yoktur. Fiili realiteye hiçbir şey eklenmemiştir. Aynı şey Yaradan’ın oğlu olduğunu bilmeyele ödüllendirilen insan için de geçerlidir: Daha önce sahip olmadığı farkındalık haricinde kişinin fiili realitesinde hiçbir şey değişmez.

Sonuç olarak edinim sahibi kişi daha doğal, daha yalın ve alçakgönüllüdür. Hatta edinimden önce, o ve diğer insanlar doğanın dışındadır denilebilir. Bu böyledir çünkü edinim sahibi adildir, her insanı anlar ve onunla ilgilenir. İnsanların sevmesi gereken odur çünkü ondan daha yakın başka bir dost yoktur.

DÜNYAYI YENİDEN İNŞA ETMEK

“Kişisel Fikrim ve Halkın Fikri” ve “Demokrasi ve Sosyalizm Arasındaki Çelişki” bölümlerine tekrar göz atın.

O bölümlerde halkın düşüncesinin giderek geliştiğini açıklığa kavuşturduk. Kitleler din, eğitim ve devrimler yoluyla gelişip, demokrasi ve sosyalizm metodunu uyguladı.

Ancak, “yabani eşeğin yavrusu insan doğar” yasasına ve Darwin’in metoduna göre insan maymunun sonucudur. Günahtan sonra insan

türü maymun seviyesine geriledi, çünkü “İnsanın önünde Havva’dan öncekiler bir maymun gibiydi.” Ancak entelektüel birikime dayalı niteliklerine uygun olarak insan iyi ameller ve ıstıraplar vasıtasıyla gelişmeye devam ederek, din, politika ve adaleti üzerine alır ve sonunda medeni hâle gelir. Aslında tüm gelişim toplumun iyi olan kısmının omuzlarına yüklenmiştir ve kitleler onları sürü gibi izler.

Kitleler kaderlerini ellerine almak için gözlerini açtığında, tüm zorlu yasaları iptal etmek zorundadır. Bu böyledir çünkü bu yasalar sadece zorba olanların özüne, onların gelişimine ve onların iyiliğine çalışır.

Bu nedenle iyi insanlar yeni bir dünya inşa etmek zorundadır. Diğer bir deyişle onlar Darwin’in mağara adamları gibidir, çünkü onların gelişimini sağlayan deneyimleri onlar deneyimlememişti. Bugüne kadarki gelişimin tüm başarısı bakir kitlelerin değil, yalnızca zorbaların omuzlarındaydı.

Bu nedenle dünya tam bir yıkım aşamasındadır. Tıpkı mağara adamlarının dönemindeki gibi ilkeldir. Tüm bu yıkım zorbaların din, yönetim, politika ve adaleti kendi üzerlerine almasını nedeniyle oldu.

Bu nedenle eğer dünyanın doğal yoldan gelişmesine izin verirsek, bugünün dünyası ilkel insanların deneyimlediği tüm felaket ve yıkımlarından geçmek zorunda kalır, ta ki daimi ve adil bir politik sistem kurulana kadar.

Yıkımın ilk meyvesi, sosyalizm ve demokrasinin yani dinin ve adaletin sınırları kaldırıldıktan sonra çoğunluğun liderliğinin yan ürünü olan nazizm formunda geldi. Diğer bir deyişle bizler bir din, yönetim planı ve politika inşa etmeden önce güçlü olanların (çoğunluk) liderliği ellerinde tutmalarına izin vermemeliyiz çünkü

artık dünya bozulmuştur ve bununla ilgili konuşulacak kimse yoktur.

NİHİLİZM (Her şeyin anlamdan ve değerden yoksun olduğunu savunan felsefi düşünce).

Burada bahsettiğimiz nihilizmin bütünü değil, insanlığın algısında bugüne kadar kabul edilmiş tüm dini, ahlaki değerlerin ve politikaların nihilizmidir (hiçliği). Tüm bunlar bireyin, devletin ya da Tanrı'nın hizmetkârının egoizminin ölçüsünü tehlikeye atar. Söylemeliyim ki, egoizmin herhangi bir ölçüsü kusurlu ve zarar vericidir, birey ve halk için özgeciliğten başka izlenmesi gereken bir yol yoktur.

MATERYALİST MONİZM (Her türlü varlığın temelde aynı kaynaktan meydana geldiğini ileri süren felsefi doktrin, materyalist monistler dünyanın temelini maddenin oluşturduğunu ileri sürerler).

Madde her şeye hükmeder ve düşünce eylemin ve hissiyatın sonucudur, tıpkı bir ayna gibi. Özgür irade yoktur, sadece iyi amellerin seçimi vardır. Ancak, kötü ameller kötülüğe neden olduğundan, amellerin seçimi bir başkasının aklı üzerinden aynaya bakar gibi yapılır. Bu durumda kişi buna itaat edip etmeme seçime sahiptir. Herkes kendi gözünde doğru olduğu ve akli daima bunu onayladığından, kendi akıl aynasından bu seçimi yapamaz.

BU DÜNYANIN DIŞINDA

Bu dünyanın dışını sadece sübjektif (kişiden kişiye değişen, herkes için farklı değer) ve pragmatik (gerçeğe ve eyleme yönelik olan) olarak araştırmalı ve incelemeliyiz. Bu yol, dünyanın doğasındaki değerlere ve pragmatik faydaya göre değerlendirildiğinden, bu dünyadaki araştırmanın kılavuzudur.

BU DÜNYANIN DIŞINDA NE VAR?

Yaradan dünyanın alanı ve dünya O'nun alanı olduğundan, sadece Yaradan kaçınılmaz olandır. Bizim tek anlayabildiğimiz şey, bu dünyanın dışında O'ndan başka birşeyin olmadığıdır.

Bu dünya objektif olarak algılanabilen objektif bir deyimdir. Onun önde gelen prensipleri “zaman” ve “uzay”dır. *AK* ve *ABYA* [*Adam Kadmon, Atzilut, Beria, Yetzira* ve *Asiya* dünyaları] dünyaları olan bu dünyanın dışındaki dünyalar için maddeye hiçbir şekilde değinmeden sadece sübjektif bir değerlendirme yapmak mümkündür.

ABYA isimleriyle tanımladığımız nesnelerin özü herkesin istisnasız (yani binlerin içindeki on olan her nesilden seçilmiş birkaç kişi ve arkalarından gelmeleri gereken milyonlar) böyle algıladığı varsayımını izler. Bu nedenle, nesneye hiçbir şekilde dokunmasak da, objektif bir edinime sahibiz.

Buradan sonra doğaları gereği sadece sübjektif olmalarına rağmen bu dünyanın doğasını iki şekilde kılıflaysan—genleşme ve düşünce—dünyanın üzerindeki dört dünya gelir. Bu böyledir çünkü herhangi bir nesneyi iki formda algılarız: Önce fiziksel, sonra ruhsal ve bunlar daima birbirlerine paralel olarak beraberce işler.

Bilinin ki bu dünyada pek çokları yalnızca sübjektif bir algıyla “ekspresyonizm: dışavurumculuk” metoduyla algılar. Ancak, ben de bu dünyanın kavramlarını sübjektif desteğin müdahalesini en aza indirerek mümkün olduğunca objektif bir şekilde açıklamak için “empresyonizm: izlenimcilik” metoduna uyacağım.

DİNİN ÖZÜ

Dinin özü James William'ın (Amerikalı filozof) yazdığı gibi sadece pragmatik olarak algılanır. İnancın orijini, doyum verdiği süreçte ondaki gerçeği bilme ihtiyacıdır.

İki tür ihtiyaç vardır: 1) Akılsal ihtiyaç. O olmadan yaşam tatsızlaşır. 2) Fiziksel ihtiyaç. Bu ihtiyaç öncelikle sosyal düzende, örneğin ahlak ve politik düzende ortaya çıkar, tıpkı Kant'ın (Alman filozof) yazdığı gibi, “İnanç ahlâkın temeli ve koruyucusudur.”

Doğal olarak atalarımız objektifliğe ihtiyaçları olduğu kadar, akılsal ihtiyaca da tutunanlardandı. Ancak, ihtiyaç doyumu yani gerçeği subjektif olarak ortaya çıkarır. Oysa kişi *Lo Lishma* 'dan (O'nun için değil) *Lishma* 'ya (O'nun için) gelir. İhtiyaç, inancı gerekli kılan sebepten önce gelir.

HALKIN LİDERLERİ

Kişi kendisi için ekspresyonizm (dışavurumculuk) ve empresyonizm (izlenimcilik) arasında seçim yapabilir. Ancak liderlerin pozitif ve pragmatik (iyi ve doğru hareket etmek) bir yol dışında toplumu yönetmelerine ve kişisel çıkarlar için topluma zarar vermelerine izin verilmemelidir.

Örneğin, kendi empresyonizmlerini yorumlamak için ahlaki değerleri reddederek halka belli bir inancı dayatamazlar. Eğer kendisini kontrol edemeyecek durumdaysa istifa etmeli ve topluma fikirleriyle zarar vermemelidir.

DÜNYANIN ALGISI

Dünya tutarlı bir evrim planına göre yaratılmıştır. Gerçekte dünya cansız, bitkisel, hayvansal ve konuşan seviyeden, peygamberliğe ya da Tanrı'yı bilmeye uzanan bir yol izler. Haz tez, ıstırap antitez ve insanın bedeni dışındaki his ise sentezdir.

BOZUKLUĞUN ÖZÜ

Bireysel fikirler kişinin kendi kazanımlarını ve kayıplarını belirlediği ve kişiyi başarıya getirdiğinden, halkın fikri siyaseti belirler ve en başarılı olanı seçer. Ancak burada nicelik ve nitelik söz konusudur.

NİCELİK VE NİTELİK

Şimdiye kadar niteliksel [güçlü] (zorbalar) olanlar karar verici oldu ve halkın adına konuştu. Din toplumun yüzde seksenini oluşturan çoğunluğa zarar vermek için kullanıldı.

MAĞARA ADAMI GİBİ İLKEL ÇOĞUNLUK

Çoğunluk mağara adamı gibi ilkeldir. Bu böyledir çünkü bugüne kadar başkalarınca kullanılan adaleti, dini ve ahlâk değerlerini faydalı kullanmayı denemediler. Ancak, insanlık şimdiki aşamaya sadece nedensellik ve diyalektik (belli bir konu üzerinden ortak konuların inşası) yolunun ıstırapıyla geldi. Çoğunluk buna önem vermedi ve ne pahasına olursa olsun ona tutunamadı.

DİNDE EN HIZLI EYLEM

Halkın fikrini en efektif şekilde aktive etmek için dinden daha çabuk bir yol var, alma arzusu ölçüsünden nefret etmek ve ihsan etme arzusunun güzelliğini büyük ölçüde yükseltmek. Bu özellikle eylemler vasıtasıyla yapılmalıdır. Psikofizik birbirine paralel olsa da yine de fiziksel ruhsal olandan önce gelir.

YÜCE OLANLAR

Yüce olanlar güçlü bir ihsan etme ve kendisi için bir şey istememe eğiliminde olanlardır. Bu kişilerin Yaradan ile form eşitliği vardır ve

dolayısıyla O'na tutunurlar. İlmi ve hazzı O'ndan alıp insanlığa ihsan ederler.

İki türe ayrılırlar: O'na memnuniyet vermek ve insanlığa ihsan etmek için ya bilinçli olarak ya da Yaradan ile birlik içinde olduklarını bilmeden ve hissetmeden bilinçsizce çalışırlar. O'na bilinçsizce tutunurlar. Onlar sadece insanlığa ihsan eder ve bu prensibe göre insanlığa ihsan etme arzusu aşılamanın dışında gelişemezler.

TELEOLOJİ (Amaç Bilim)

Dünyalar İsrail için yaratılmıştır ve onlar amaçtır antroposentik (insanı evrenin merkezi kabul etmek) metoda göre Teleoloji Kabala için gereklidir. Dahası Yaradan erdemlilerin ruhuna danışır. Onların amacı “Ve tüm yeryüzü Tanrı'nın bilgisiyle dolacak” kehanetini yerine getirmektir. Bundan daha özel bir amaç yoktur.

Maimonides, dysteleology (varoluşun herhangi bir sonucunun olmadığına inanma) metodunun izinden yürür ve Yaradan'ın insan türünün yaratılışının yanı sıra başka amacı da olduğunu söyler. Ona göre insanın tüm evrende gezegenimizin bir kum taneciği gibi olduğu algısını ve Yaradan'ın insanın tekâmülü için böyle büyük bir yaratılış yarattığını idrak etmesi zordur.

Amaç, bilinçli varlık için kaçınılmazdır, amaçsız çalışan ise bilinçsizdir. O'nun eylemleri vasıtasıyla O'nu biliriz. O dünyayı cansız, bitkisel, hayvansal ve konuşan seviyede yarattı. Konuşan seviye başkalarını hissedip onlara ihsan ettiğinden, yaratılışın doruk noktasıdır. Onların üzerinde Yaradan'ı hisseden ve bilen peygamberler vardır. Bu O'na memnuniyet vermek ve O'nun amacı olarak algılanır.

Hegel'in sorusu şudur ki, pek şey gibi doğada amaçsız varlıklar ve evrende insanoğlunun asla kullanmadığı sayısız gezegen vardır. Bunun cevabı “Bilinmeyen, bilinenle çelişmez” ve “Yargıç sadece gözlerinin gördüğüyle yargılar,” yasasıyla uyumludur. Belki her gezegende cansız, bitkisel, hayvansal ve konuşan seviyeler vardır ve tüm gezegenlerde amaç konuşan seviyeye ulaşmaktır.

Bilinmeyen için de aynı şey geçerlidir. Bu bilinenle nasıl ters düşer ve kehanetin yoluyla benzeşir? Bu basittir: O'nun ile uzlaşma niteliğinde olacak ve fikir alış-verişi yapacak bir nesne yaratmak Yaradan için haz vericidir. Anı zamanda aynı türde olmayan bir şeye sahip olmak da haz vericidir ve biz tamamen buna inanırız.

NEDENSELLİK VE SEÇİM

Her varlığın içindeki yokluğu gizlediği diyalektik yasalar ile bilinçsizce hareket ettiği ıstırap yolu vardır. Varlık, içindeki yokluk ortaya çıkmadığı sürece var olur. Antitez gelişip belirdiğinde, tezi yok eder ve önceki antitezin ıslahını içerdiğinden, yerine ilkinden daha karmaşık bir varlık getirir (Bu böyledir çünkü yokluk, varoluştan önce gelir). Bu nedenle ikinci varlığa “sentez” denir yani her ikisini dâhil eder ve her ikisinin sonucudur yani bu yeni varlığı oluşturan varlık ve yokluk.

Benzer şekilde, gerçek daima varlık ve yokluk, tez ve antitez olan ıstırap yolunu izler ve onunla mükemmelleşir ve daima doğru tezlere özlem duyar ta ki mükemmel sentez belirene kadar. Fakat mükemmellik nedir?

Materyalizmde yukarıda bahsedilen ıstırap yolu sadece her tezin adil yönetimi, her antitezin ekonomide adil olmayan bölünmeye sebep olması ve her sentezin ifşa olmuş antitezi kontrol etmesi demek olan ekonomik taleplere bağlı olarak açıklığa kavuşmasından daha fazlası

değildir. Bu sebeple yokluk da onun içinde gizlidir. Yokluk geliştiğinde o sentezi adil dağılım açığa çıkana kadar yok eder.

TORA’NIN YOLU

Tora’nın yolu ezilenlerin kaderini ellerine vermektir. Bu yol ezilenler ona özen gösterdiği sürece sonu getirir. Seçim şimdi onların elindedir ve buna “seçim” denir. Bu nedenle ıstırap yolu objektif bir eylem, Tora’nın yolu sübjektif bir eylemdir ve kader onların elindedir.

Prensip: Başkalarına ihsan. Yaşamak için minimumu şart koşan bir rejim ve toplumun yaşam standardı için iyi ameller ortaya koyan bir idare. Amaç ve hedef: O’yla birleşmek. Fikrime göre bu yokluğun daha fazla gizlenemediği son sentezdir.

İYİ AMELLER VE MİTZVOT

İngiliz felsefeci Locke der ki, bilinçte histen önce bir şey yoktur. Ayrıca Hollandalı felsefeci Spinoza da şöyle der, “İyi olduğu için bir şeyi istemem, o istediğim için iyidir.” Buna şunu ilave etmeliyiz ki, histe eylemden önce var olan bir şey yoktur.

Bu nedenle eylem hisse sebep olur ve his anlayışı doğurur. Örneğin fiili olarak ihsan etmeden önce duyuların ihsan etmekten haz alması imkânsızdır. Dahası duyulardan önce ihsanın yüce önemini algılamak ve anlamak imkânsızdır.

Benzer şekilde, kişinin onu etkileyecek pek çok iyi amel yerine getirmeden yani O’na memnuniyet vermek için eylemin yerine getirilmesinden ya da diğer bir deyişle Yaradan’a memnuniyet verme hazzı buyruğunu yerine getirmeden önce birleşmeden haz alması imkânsızdır. Kişi eylemlerinde büyük haz hissettiğinde, o hazzın oranında O’nu anlaması mümkündür. Ve O’na memnuniyet

vermekten dolayı duyulan sonsuz ve daimi hazdan sonra bilmeyle ödüllendirilir.

Yukarıda görüldüğü gibi dinin iki şekli vardır: 1) Tam bir faydacılık olan yani kişinin kendi yararı için ahlak değerlerini kurmayı amaçlaması olan *Lo Lishma*. Kişi bu eğilimi elde ettiğinde tatmin olur. Ve ikinci şekil O'na tutunma ihtiyacıdır, buna *Lishma* denir. Kişi yukarıda bahsedilen eylemlerle ödüllendirilir ve *Lo Lishma*'dan *Lishma*'ya gelir.

YAŞAMIN EĞİLİMİ

Kitaplarda ve araştırmalarda üç görüş vardır: Ya O'nun ile birliği nasıl edineceğiyle ilgili düşünceler, ya faydacılık denen gelişimi elde etmek ya da Hedonizm denilen acıdan kaçıp hazzı tutunmak.

Keşke Hedonizm görüşü doğru olsaydı. Sorun şu ki insanın ıstırapı birkaç hazla mutlu olmasından çok daha fazladır. Acı ve ıstırapla çok ağır bedel ödediğimiz bu tür bir gelişimden kim mutlu olur ki?

Öyle görünüyor ki, sadece insanı mutlu kılma eğilimindeki idealler, ruhsal güçleri geliştirerek kişinin yaşamda ve ölümden sonraki saygınlığını kazanmasını sağlar. Kant egoist eğilim üzerine bir ahlâk tezi inşa etme metoduyla dalga geçti ve ahlâki değerlerin ödül olmadan yerine getirilmesi gerektiğini söyledi.

En azından gelişim için ne istendiğine ve kimin bundan haz alacağını bilmeye hakkım var. Etkilerini bilmeden kim bu kadar ağır bedel ödemeye hazır olur ki? Sorun hazzın kısa ıstırapın uzun olmasıdır.

YAŞAM AMACI

Yukarıda tüm söylenenlerden yaşam yönünün O'nun ile birliği edinmek ya da O'nun ile birliği başarmak için halkı yönlendirmek olduğunu anlarsınız.

DÜNYADA İKİ KÖLELİK

Dünyada iki kölelik vardır ya Yaradan'a kölelik ya da O'nun yarattıklarına kölelik. İkisinden biri zorunludur. Aslında tam özgürlüğün tadı dünyadaki herhangi bir varlığa değil sadece Yaradan'a kölelik edenindir. Kölelik gereklidir çünkü almak için almak kötüdür. İyi olan ihsandır ama “kime”?

BÖLÜM ÜÇ

BİRİNCİ KISIM

Pragmatik Komünizm

“Dostunu kendin gibi sev” yasasını tam anlamıyla kabul etmek.

Herkesin becerisine göre çalışıp, ihtiyacına göre aldığı kazancın adil dağılımı.

Mülkiyet esastır fakat mülk sahibinin ihtiyacından fazla kazanç edinmesi yasaktır.

İşsiz olanların ihtiyaçları çalışanlarla aynı olacak şekilde karşılanmalıdır.

Komünlerde yaşayanlar mülk sahibi olanlarla aynı ücreti almalı ve komün yaşamından elde edilen kazanç kolektife ait mülkiyetlere devredilmelidir.

Şehirlerde yaşayanlar için komün yaşamı inşa etmeye çalışılmalıdır.

Avantajları

Çalışanlar ve işsiz kalmaktan korkanlar yaşamlarını güvence altına almak için kesinlikle bu yasayı kabul etmelidir. İdealist mülk sahipleri dini temele dayanan bu yasayı yerine getirme yükümlülüğünü üzerlerine almalıdır.

İhtiyacından fazlasını alanlar toplum içinde bir katil gibi görülmelidir. Bu tür insanlar yüzünden dünyada Hitler tarzı kötülük ve savaşlar devam eder. Bu nedenle komünizm cesaretlendirilmelidir.

Mülk sahiplerinin yaşamı grevler ve kontratlarla zorlaştırılabilir böylece mülklerinin sahipliğini kaybetmeden sadece kârını aldıklarından, bu yasayı kabul ederler. Din uluslararası olacağından baskı ve parayla Arap şeyhlerinin kalplerini kazanmak mümkün olacaktır—böylece bizimle beraber tek bir birlik olarak bu dini kabullenip, onu Arap çalışanlara sunabilirler.

Bu durum Siyonizm'e yarar sağlar. Çünkü sevgi ve ihsanı tüm insanlık için eşit olacak şekilde gerekli kılan bu dini üzerlerine alırlar ve bu toprakların Tanrı'nın olduğunu anlayıp toprakları soymaktan vazgeçerler. Arapların yaşam standardı Yahudilerin yaşam standardına eşitlenir. Bu onların kalplerini kazanmada büyük teşvik olur.

İKİNCİ KISIM

Bireysel Fikir ve Halk Fikri

İyi olanın seçilip, aynaya bakar gibi kötü olanın reddedildiği bireysel fikirler olduğu kadar, iyi eylemlerin topluma mâl edilip, kötü olanların reddedildiği kolektif bir akıl da vardır. Halk onun için iyi olanları ayıklayıp, bu kişileri över ve başka türlü davrananları ayıplar. Buradan idealistler, liderler, yasa koyucuları doğar.

Halk Düşüncesindeki Karışıklık: Güçlü Olanlar

Bugüne kadar sadece zorbalar yargı ve yönetme gücüne sahipti. Yargıyı, ahlak değerlerini ve yasaları kendi çıkarlarına göre düzenlediler. Halkın çoğunluğunu sömürerek, tüm etik değerlere zarar verdiler.

Unutmamak gerekir ki zorbaların yönetimi bugüne kadar çok uygun gelişti çünkü kitlelerin yargı gücü yoktu. Bugünün politik düzeninin bozukluğu buradan kaynaklanır. Ancak şimdiki düzene bir nesilde

ulaşmadık, dünyaya getirdikleri dini, etik değerleri ve yasaları yaratana kadar her türlü yıkımı yaptılar.

Yeni Yapı

Geçmiş nesillerdeki baskı nedeniyle kitleler demokrasi ve sosyalizm yoluyla gözlerini açmaya ve toplum yönetimi için sorumluluk almaya başladı. Bu nedenle halkın yüzde onunu oluşturan zorbalara hizmet edip diğerlerine zarar verdiği gerçek olan bu yönetim şeklini kendi üzerlerine aldılar.

Fakat kolektif yönetimin iki yüzü ortaya çıkar: Ya dine ve adalete muhalif olan Nazilerin ya da halkın yüzde onunun tüm halkı diktatörlükle kontrol ettiği Rusların yönetimi. İkisinin de işe yaramadığı ortadadır.

Eğer bu yönetim şekli uyanırsa, İsrail'in düşmanları herkesi siler atar. Kısacası hiç şüphe olmaksızın mağara düzenine geri döneriz ta ki çoğunluk kendi kan ve kemiğiyle diyalektiği öğrenip sonunda adil düzenle hemfikir olana kadar.

Nazizm Alman Patentli Değildir

Kitlelerin idealist olmadığını akılda tutarsak o zaman dinden başka bir seçenek olmadığını görürüz. Peki, bu nasıl başarılabilecek? İhsan etme arzusu vasıtasıyla.

Prensip kişinin dostuna ihsan etmesidir.

Amaç: Yaradan ile birlik.

Nazizm Sosyalizmin Meyvesidir

İdealistler azınlık ve ideallerin koruyucularıken, çalışanlar ve çiftçiler egoisttir. Bu yüzden eğer Hitler gibi biri her ulusta ortaya

çıkıp, Nasyonal Sosyalizmin inter-nasyonelizmden daha uygun ve faydalı olduğunu söylerse kitleler neden onu dinlemesin ki?

- 1) Eğer Nazizm ve onun yıkımı birkaç yıl önce öngörülmüş ve eğer birkaç akıllı adam bundan kurtulmak için dine dayalı bir plan yapmış olsaydı, bu din yasaklanmayacak mıydı?
- 2) Eğer, savaştan sonra uluslar İsrail'in dünyanın dört köşesine dağılması gerektiği anlayışına gelip, bizi topraklarımızdan sürselerdi ve bir kişi gelip bunun tersini yapmaları için uluslarla bizim aramızda dini yeniden kurmuş olsaydı, bu da yasaklanmayacak mıydı?
- 3) Eğer Naziler, Allah korusun dünyaya hükmetseydi ve Yakup'tan geriye kalanları yok etmek isteseydi, İsrail'i kurtarmak adına tüm ulusların birlik oluşturması hoş görülecek miydi?

Pragmatizm

İnanç ihtiyaçtan doğar: İnanç ihtiyacı karşıladığı sürece bu doğrudur. Bu nedenle ihtiyaç inanç için bir sebeptir ve ihtiyacın tatmini onun gerçekliğidir.

İki ihtiyaç: 1) Sosyal yaşamı kurmak için maddi ihtiyaç; bu gerçekliktir. 2) Ruhsal ihtiyaç, o olmadan yaşam nefret uyandırır; bu Lishma'dır (onun adı için).

Elbette atalarımızın dini ruhsal ihtiyaçtan gelir, fakat Lo Lishma'dan Lishma'ya gelir.

Yaşam Yönü

- 1) Modern bilimle topluma mutluluk ve ilerleyiş getirmek.

- 2) Kişi tüm ruhsal güçlerini mükemmelleştirerek, yaşamda saygınlık edinir. Anlamalıyız: Eğer kendim için bunu yapmak değerli değilse, benim gibi olan milyonlar bunun için uğraşır mı? Bu nedenle, ister kendimiz ister tüm dünya O'nun ile birliğe gelmek için yönümüzü sadece Yaradan'a çevirmeliyiz.

Gerçek ve Sahte

Gerçek ve sahte, tez ve antitez olan varlık ve yokluğun ruhsal karşılığıdır ki buradan sentez olan “geçici gerçek” doğar. Bu insanın bilincinde hiç sahte olmayana, “mutlak gerçek” ortaya çıkana kadar süren pragmatik gerçektir.

Örnek: Vahşi hayvanlar gibi birbirini öldüren kadim, ilkel insanlık, dini bir yönetime izin verir miydi?

Örnek: Çocukluğumda yalanlarla uğraşmamak için roman okumak istemedim. Sadece tarih kitapları okudum. Büyüdüğüm zaman değerlerini ve imgelemeyi geliştirdiklerini anladığımda benim için gerçek oldular.

ÜÇÜNCÜ KISIM

İhtiyaç

Lishma duygusal ihtiyaçtır. Kabul etmek gerekir ki orada olanların sayısı çok azdır, şöyle yazdığı gibi, “erdemlinin çok az olduğunu ve her neslin içine yerleştirildiğini gör.” Ancak, bazıları maddesel dünyadan nefret eder. Eğer O'nun ile birleşme hedefini başaramazlarsa, intihar ederler.

Dini Prensip: Kişi Lo Lishma'dan (onun adı için değil), Lishma'ya (onun adı için) gelir.

İlahi takdir, ihsan niyetini kabul edene kadar dünyanın yıkımına neden olan egoist tavırdaki insanlara rehberlik etmek için düzenlenmiştir. Dolayısıyla bunun için pragmatik bir ihtiyaç vardır ve buradan kişi *Lishma* 'ya gelir.

Duygusal İhtiyaç Nedir?

Kör birinin rengi algılayamaması gibi duygusal ihtiyaç eksikliğinde olan kişiye bu ihtiyacı anlatmak imkânsızdır. Ama yine de bir gerekliliktir.

Mitzvot'ları (Sevap) Yerine Getirmek

Mitzvot yerine getirmek kişi için duygusal ihtiyaç hâline gelir.

Ahlâklı Tutum

Ahlâklı tutum demek karşılığında ödül almadan yerine getirilen iyi davranışlar demektir. Dışsal zorunluluk olmadan sadece özgecilik ve toplum için sorumluluk duyma hissine dayanır. Bu eğitimle başılır. Ancak bunun için halkın onayı ve eğitimin sürdürülebilirliği gereklidir çünkü toplumun kolektif fikri eğitimden değil halkın çıkarlarından doğar.

Toplumun çıkarları başka ülkelere ya da zamanlara göre değil, sadece o toplumun o zamanki aşamasına göre değerlendirilir. Eğitimin buna yardımı dokunmaz çünkü uluslararası ölçeğe uygun bir yaşam ve hatta din, öldürme ve yağmalama yasası olarak düşünülmemiş olmasına rağmen, belli dönemlerde ne kadar çok öldürürse insanın o kadar vatansever olarak kabul edildiğini görürüz. Bugün ihtiyacımız olan uluslararası düzeyde bir ahlâk seviyesinin korunmasıdır.

Toplumsal Egoizm Sadece Dinle Islah Edilebilir

Toplumsal egoizm sadece dinle ıslah edilebilir çünkü hiçbir dayanağı olmayan eğitim kötü niyetli bir tarafından kolaylıkla bozulabilir, bunun ispatı Almanya’dır. Eğer Hitler dindar bir Almanya’da ortaya çıkmış olsaydı, hiçbir şey yapamazdı.

Doğal Egoizm

Suni araçlarla örneğin eğitim ve kamuoyu gibi, egoizmi yok edemezsiniz. Dinden başka bunun bir çaresi yoktur.

Çifte Menfaat

İhsan etme arzusu hem beden hem de akıl için yararlıdır; dolayısıyla dünyadaki herhangi bir metottan çok daha gerekli ve kabul edilendir.

İtici Güç

Burada iki anlayış vardır: Çeken güç, önden ya da iten güç, arkadan.

İnsan, yerine getirmesi gereken sorumlulukları için hiç motivasyonu olmadan özgürce hareket ettiğinde, eğitimin buna yardımı olur mu? Her şeyden evvel bu tutumda çeken güç yoktur ve ayrıca zorlayıcı güçten de yoksundur.

Ruhun Geri Kalanları

Bu bize Tanrı’nın bir parçası olarak verilmiştir. Ancak o Kabala ilmine dâhil değildir çünkü hiçbir objektiflik edinebilir değildir. Aslında ruh yalnızca O’nun edinimine yönelik eylemler yerine getiren insana belirir.

Öyleyse şu açıktır ki, “Kendini bil, herkesi bil,” felsefesi Kabala için zıttır, şöyle olmalıydı “Her şeyi bil ve kendini edin.” Objektif olan

asla edinilemez sadece O'nun adlarının edinimi olan eylemler yani sübjektif olan edinilebilir.

Beş Duyu

Sevaplardaki güç, maddesellikte eylemin duyuları harekete geçirmesine benzer hareket eder. Duyular iyi ve kötü olanın imgesi olarak hafızada kalır. Akıl veya arzu hafızadaki imgeye baktığında, kişi gittikçe imgeleri daha iyi özümser ve gerçeği yani iyiyi yakınlıştırıp, kötüyü yani sahteyi reddeder.

Eğer berraklık için iyi olan imgelere duyuyu yapıstırırsa, insanın bilgisi de özümsemenin berraklığına göre büyür. Ayrıca bu imgeler zaman kazandırır çünkü ona hatırlaması için yardım ederler.

Bu manevi çalışmada da böyledir, sevaplar insanın manevi hislerini uyandırır. Burada iki tip duyu vardır: ya görme, duyma, koklama ve konuşma ya da bedenin *HGT NH'i* [*Hesed-Gevura-Tiferet Netzah-Hod*]. Bu böyledir çünkü “sevgi”nin özünü çalışan kişide iyi amellerin devamlılığı esastır, günah işlemenin ve sevgiyi kaybetmenin “korkusu” içinde çoğalır. Sevgi ve korku duyusuna sahip olduğuna emin olduğunda, bununla ödüllendirilmemiş olan dostlarına karşı... hissi içinde uyanır (ve bu iyeliktir).

Bu üç duyuyu takiben özünü kontrol edebilen kudretli biri gibi “ebediyet” içinde uyanır. Yaradan'ın varlığını kabul ettikçe bu dört duyunun hissiyatına göre “ihtişam” içinde uyanır.

İlave ettiği her bir sevapla, yukarıda bahsedilen beş alt duyu ve sevapların tadı içinde yoğunlaşır. İstenilen miktara ulaştığında gerçek anlamda O'nun ihtişamını görmek, O'nun sesini duymak, O'nun korkusunu koklamak ve O'nun ile konuşmak için beş yüksek duyu, görme, duyma, koku ve konuşma içinde açığa çıkar.

Ve kişi daha da ödüllendirildikçe beş alt duyunun etkisinin imgesi ve beş üst duyu içinde büyür ve bu izlenimlere aklın aynısından bakar gibi bakar ve yararlı olanı ayırıp, zararlı olanı reddeder. Ve özümsemenin berraklığına göre Yaradan bilgisi artar.

Ruhsal-Fiziksel Paralellik

Bunlar fırtına ve şimşek gibi aynı oluşumun iki manifestosudur. “İyi ameller ve Tora”nın anlamı budur. Ancak, kişi önce ruhsal mânâyı sonra fiziksel olanı hisseder. Bu, hediye alanın hediye verenin onu sevdiğini hissettiğı duruma benzer.

Dünyadaki Her Yanlışın Gerçek Sebebi

Dünyadaki her yanlışın asıl sebebi düşüncedir— bedenle kıyafetlenmiş bir düşünce ya da imgenin alınıp, bunun bedende asla var olmamış soyut bir nesne gibi sunulduğu, yani düşünce o soyut değere göre övüldüğü veya kınandığı zaman.

Sorun şudur ki, bir kez düşünce bedenden yoksun kaldığında, bir bedenle kılıflıykenki başlangıç mânâsının önemli parçalarını kaybeder.

Örneğin sahte ve gerçek bedende işlediğinde, bireye verdiği yarara göre gerçeğı över, kolektife veya bireye verdiği zarara göre de sahteyi kınarız. Ancak bir kez gerçek ve sahte bedenden yoksun kalıp soyut düşünce hâline geldiğinde, özünü kaybeder ve soyut formlarında kutsallığı veya kirliliğı elde ederler.

Ve bunu değerlendiren kişinin kolektife veya bireye büyük zarar verse bile gerçeğı övüp, bireye veya kolektife yarar sağlasa bile sahteyi kınaması mümkündür. Bu gerçeğı kimin kutsadığını kendine sormayan için ölümcül bir hatadır.

Fayda, Gerçek, Herkesin Kabul Ettiğı

Buna karşı çıkanların bazen fiziksel yarara ters düşen ahlâki tavırdan ve... yarar sağladıkları... Ancak özünde ahlak ve din de faydacıdır. Manevi mutluluk haricinde her şey faydacıdır, peki aralarındaki fark nedir?

Beden ve aklın yararı olmadan çalışacak tek kişi bile yoktur.

Çifte Yarar

Buna göre başkalarına ihsan etme yasası dünyadaki tüm insanlar için gereklidir. Bu Kabala ilmine göre hem beden hem de ruh için faydalıdır.

Bir Seferde Çözülmesi Gereken Belirsizlik

Asıl sorun şudur ki, burada iç içe geçmiş pek çok şüpheyi içeren karmaşık bir... vardır:

İlki: Doğruluğu dikkâte alınmasa bile, gerçekten yararlı olup olmadığı sorusu söz konusudur.

İkincisi: Yararlı olsa bile, uygulanabilir mi?

Üçüncüsü: Böyle yüce bir konuda nesli eğitmek için ehliyetli insanlar kimdir?

Dördüncüsü: Belki de bu operasyon toplumun nefretine ve alayına sebep olur?

Bilme

Bilme üç yoldan biriyle olur: Fiziksel gözleme dayanan deneysel bilme, belgeler, dokümanlara dayanan tarihi bilme veya ölçülere ve tablolara dayanan matematiksel bilme.

Kabala ilmi yukarıda bahsedilen bu üç yoldan daha doğrulanmış olandır.

Ayrıca bir başka bilme yolu daha vardır: Felsefi çıkarımlar. Edinemediğimiz şeyi bilmediğimizden, Kabala ilminde bu kesinlikle yasaktır.

BÖLÜM DÖRT

BİRİNCİ KISIM

1) Şimdiki işleyişte veriyor fakat almıyoruz çünkü ürettiğimizin fazlasını mezara götürmüyoruz ve

2) Eğer bir günün çalışması yarım günlük hazzı karşılıyorsa bu ihsandır. Ve genellikle insanların yaptığı çalışmada çok küçük bir haz olduğundan, sadece ihsan ediyor, almıyoruz. Bu matematiksel bir hesaplama değildir.

3) Geleneklerimizin kökeni toplum için çalışmaya dayandığından, bugünkü çabamızın karşılığı toplumun günde en az on dört saat acı ve ıstıraplıdır. Eğer “doğanın işleyişini” kabul edersek, “son nesli” bizim neslimize dâhil edebiliriz.

4) Günlük yaşamda kullanılması açısından başkalarına ihsan soyut bir fantezi değildir, örneğin tüm sahip olduklarını halka verenler ya da yaşamlarını halk için harcayan ve partilerin en idealist üyeleri gibi.

Bu neye benzer? Bu ilgilenmek istemediği yaşlı bir babası olan zengin bir adamın durumuna benzer. İki seçimi vardır ya babasını en azından onun çocuklarını koruduğu gibi saygıdeğer bir biçimde desteleyecek ya da korkunç cezalara maruz kalacaktır.

Doğal olarak, onu evine getirir ve cömertçe ona destek olur, fakat kalbi kederlidir. Yaşlı adam ona şöyle der, “Masandaki her türlü hazzı bana zaten sunuyorsun, o hâlde tüm enerjisini vererek onları saygıdeğer bir insan hâline getiren babalarını onurlandırma fırsatına sahip oldukları için mutlu olan her duyarlı insan gibi, neden sen de bunu iyi bir niyetle yapmıyorsun? Neden kendine ıstırap vermekte

bu kadar ısrarcısın? Kendini bundan azıcık da olsa kurtaramaz mısın?”

Durum budur. Günün sonunda topluma ihsan ederiz ve her insan, küçük veya büyük toplum hazinesini çoğaltıp, zenginleştirdiğinden, bundan sadece toplum yarar sağlar. Fakat birey çektiği acı ve ıstırapı tartıyorsa, büyük eksiklik içindedir. Bu şekilde dostuna acı ve büyük ıstırap verir. Öyleyse bunu neden iyi bir niyetle yapmayalım?

İKİNCİ KISIM

İnsanın, toplumu aldatmanın bir insanı öldürmek kadar ıstırap verici olduğunu hissettiği noktada toplum bireye baskı yaptığından, her birey topluma hizmet adına kendi payına düşeni her ne kadar bunun karşılığın görmese de en iyi şekilde yerine getirmelidir.

Her ülke belli sayıdaki küçük topluluklara ayrılmalıdır.

Her topluluğun yerel koşullara göre bir bütçesi ve çalışma programı olmalıdır. Program her üyenin gücü nispetinde belli bir saat ve geri kalan saatlerde gönüllü çalışabilmesine olanak tanıyacak şekilde yapılmalıdır.

Kendisi için kazanma peşindeki bireyin statüsü rüzgârdaki bulutlar gibi toplum içinde kaybolur gider.

Her insan için;

- 1) Her birey ihtiyaç olan yerde halka hizmet etmek için gönüllü olmalıdır.
- 2) Her birey için serbest rekabet fakat başkalarına ihsan ederek.

- 3) Alma arzusunun herhangi bir formu yüz kızartıcı olarak ifşa edilmeli ve böyle bir eksikliğe düşmüş insan toplumun en aşağısında görülmelidir.
- 4) Her insan eşittir.
- 1) Tüm ulusun küçüğünden büyüğüne tüm kalbiyle buna bağlanması için ilmin pek çok metodik kitabına ve başkalarına ihsanın yüceliği ve muhteşemliğini ispatlayan ahlak değerlerini çalışmak.
- 2) Önemli bir pozisyona gelmiş herkes önce yukarıda bahsedilen öğretinin özel eğitiminden geçmelidir.
- 3) Mahkemeler öncelikle bireylerin başkasına ihsan seviyesini belirten unvanlarla ödüllendirildiği yerdir. Kolunda bunun nişanı olmayan kimse yoktur ve bu şeref ünvanıyla kişiye seslenmemek büyük suçtur.
- 4) Başkalarına ihsan etme konusunda büyük bir rekabet vardır, halk büyük miktarda başkalarına ihsan etmeye değer verip, saygı duyduğundan, çoğu insan bu uğurda hayatını bile tehlikeye atar.
- 5) Eğer bir insan kendisi için toplum tarafından onun için kararlaştırılardan biraz daha almak isterse, toplum bunu o kadar kınar ki onunla konuşmak onur kırıcı hâle gelir, ayrıca bu kişi böyle yaparak aile adını da kirletir. Bunun tek çaresi toplum içinde saygınlığını kaybetmiş böyle insanlara yardım edecek olan mahkemelerdir. Fakat halkın düşüncesi değişmeyeceğinden, çoğunlukla bu insanlar başka bir pozisyona yerleştirilir.

- 6) Mahkemenin yasalarında “ceza” diye bir kelime yoktur çünkü suçlu olanlar daima en çok kazananlardır. Bu nedenle eğer kişi tüm çalışma saatleri nedeniyle suçluysa o zaman ya saatleri azaltılır ya da iş onun için kolaylaştırılır. Bazen “ihsan etme” arzusunun yüceliğiyle ilgili okulda ders vermesi de istenir. Tüm bunlara hâkimler karar verir.

ÜÇÜCÜ KISIM

- 1) Giriş: İnsanlığın gelişimi dinin direkt sonucudur.
- 2) Dinin gelişimi erdemliğin bozulmasıyla insanlığın yıkıma geldiği döngüler vasıtasıyla olmuştur.
- 3) Döngünün büyüklüğü yükseliş zamanında “temel” olarak kabul edilen dinin içtenliğine bağlıdır.

A PLANI

Tıpkı tiyatrodaki aktörlerin her şeyin gerçek olduğunu düşünmemize sebep olacak kadar rollerini en iyi şekilde yapmaları gibi, dini yorumlayanların da din inancını derinden algılamamız için kalbimize gerçek anlamda dokunmalarını bekleriz. İnsan ve insan arasındaki sevaplar göz ardı edilip, insanla Tanrı arasındaki birkaç sevap insan için yeterli olduğundan, inanmayanlara dinin prangaları ağır gelmez.

B PLANI

Gematria’da doğa *Elokim*’dir (Tanrı). Dolayısıyla doğanın hükmü altındaki her şey Yaradan’ın sözüdür. Toplumun sağladığı fayda ödül, verdiği zarar cezadır.

Bu bağlamda Tanrı’yı doğaya döndürmenin hiç anlamı yoktur yani El’inin çalışmasını görmeyen ve anlamayan kör bir Yaradan. Doğa

cezalandırıp, ödüllendirdiği için O'nun bizi ödüllendirdiğini ve cezalandırdığını düşündüğümüzden, O'nun her şeyi gördüğünü ve bildiğini düşünmek her sağlıklı insan için akla yatkındır. Hitler bunun ispatıdır.

C PLANI

Yaradan'ın ödülü ve tüm yaratılışın amacı O'nun ile *Dvekut*'tur (birlik), tıpkı "Bereketle dolu bir kule fakat hiç konuğu yok" sözünde olduğu gibi. Bu O'na sevgiyle tutunanın edindiği şeydir.

Doğal olarak, önce kişi başkalarına ihsan ederek bedeninin derisinden, hapislikten kurtulur. Sonrasında onu yapana mutluluk verme niyetiyle O'nun ile *Dvekut* olan kralın sarayına gelir.

Dolayısıyla sevaplar insan ve insan arasındadır. İnsan ve Tanrı arasındaki sevaplara ağırlık veren, tıpkı ilk basamağa ulaşmadan ikinci basamağa tırmanan kişi gibidir. Açıkça bu durumda bacaklarını kırar.

KİTLELERİN İNANCI

Şöyle yazılmıştır, "İnsanların sesi, her şeye Gücü Yeten'in sesidir." Aslında bu demektir ki, realitede kitleler kötünün en kötüsünü seçmiştir. Ancak elbette bütünüyle doğru yolu kabul edebilsinler diye realiteyi değiştirmeliyiz. Şu gerçektir ki, kitleleri bir arada tutma gücü duruma göre onlar için bir yol seçer. Şimdiye kadar *Tora ve Mitzvot'u* (sevaplar) yanlış yorumladıkları için bu hâle geldiler. Ancak, doğru yorumu bulmak saygıdeğer bir görevdir, sonrasında bunun tersi gerçekleşir: Kitleleri bir arada tutmak *Tora ve Mitzvot'u* yerine getirmeyi mecbur kılar.

1) Nazizm: egoizm; enternasyonal: özgecilik.

- 2) Nazileri yalnızca özgecilik dini vasıtasıyla istikrarsızlaştırmak mümkündür.
- 3) Bu dini algıda bir devrim yaratacağından, sadece çalışan kesim buna hazırdır.
- 4) Dini algının üç rolü vardır:
 - a) Nazileri yıkmak.
 - b) Ruslar gibi başarısız olmamaları için kolektif bir yönetimi kitlelere dayatmak. Bu böyledir çünkü işçilerin çalışması karşılığında daha çok ödüle ihtiyaç duyduğu bir rejim Marks'ın dediği gibi sürdürülemez.
 - c) Dini onu sahiplenenlerin elinden alıp, çalışanların elindeki bir yönetime çevirmek.
- 5) Önce çalışanlar tarafından kabul edilmelidir, onlar vasıtasıyla tüm İsrail'e ve oradan da tüm uluslara yayılır.
- 6) Dini algıda devrim demek rahipleri dünyanın tahripçileri olmaktan çıkarmak demektir, özgeciliği özümstediklerinde rahipler dünyanın yapıcı gücü hâline gelirler.
- 7) Bu kavram insan gözünün göremeyeceği tüm sırları 2000 sayfada açıklayan Tora ile aydınlatılmıştır. Tora tüm yazılanların Tanrı'nın sözleri olduğunu görecektir olan herkesin onun gerçekliğine inanmasını sağlar çünkü peygamberliğe atfedilmiş bu muhteşem ilmin sırları onun gerçekliğine şahitlik eder.
- 8) Dinin dağıtıcıları insanlara inancı aşılayabilmek için A planına uymalıdır.

Ayrıca cansız, bitkisel, hayvansal seviye konuşan seviyeyle yönlendirilmelidir. Çünkü bu olmadan din sürdürülebilir değildir. Maimonides şöyle der, bu tıpkı gören bir kişi tarafından yönlendirilen bir dizi kör insanın duruma benzer. Bu demektir ki, konuşan seviye her nesil ve her yerde sıranın başında olmalıdır. Bu nedenle binlerin içinden bir kişinin öne çıkmasını garantilemeyen herhangi bir din sürdürülemez.

9) Sevgi dinini yaymak, Tora ve kişinin başkalarına ihsan niteliğini çoğaltacak olan dua ile yerine getirilir. Bu işlevde Tora ve dua işini çabucak bitirebilmek için bıçağını bileyen biri gibidir. Kör bir bıçakla çalışarak bıçağı bilemekle vakit kaybetmemenin daha iyi olacağına inanan kişi zaman kaybetmiş olur.

BÖLÜM BEŞ

Bozma

Boş kafalılar bilir ki bir şey inşa etmek sadece dostun yıkıntıları üzerinde mümkündür. Bugüne kadar insanlığı yakan tek metot bu olmuştur çünkü kişi dostundaki güçsüz yeri bulmadan bir şey inşa etmek istemez. İnsan dostunun yolunda zayıflık bulduğu anda tırnaklarıyla oraya tutunur ve onu tamamen mahvedene kadar kinini akıttı orada ilminin sarayını inşa eder.

Bu nedenle bilimin tüm sarayları yıkım üzerine kurulmuştur. Dolayısıyla her araştırmacı sadece yıkımla ilgilenir, ne kadar çok yıkarsa o kadar ünlü ve övülen olur. Aslında bilimin gelişimi böyledir ve bu inkâr edilemez.

Ancak bu neye benzer? Bu uzun zamanlardan, denizler üzerinde topraklar oluşmasından çok önce korkunç yıkımlara hükmedenlerin mücadelesine benzer. Bu da bir çeşit gelişimdir. Ama yine de bu yıkımlara şahitlik eden insanlara özenmek için bir sebep yok. Daha ziyade barış olduktan ve her biri yeryüzünde kendi yerini bulduktan sonra dünyaya gelenlere daha çok özenmeliyiz.

Bu mücadele bugün de sürüyor olsa bile, her şeye rağmen önemsiz bir mücadeledir ve insanların soylarını yok edip tamamen tükendiği değişimler değildir. Daha ziyade “Başkalarını boğarken sen boğulursun ve seni boğanların sonu da seninki gibi olur,” olduğundan, şunu idrak etmişlerdir ki zarar vermenin faydası yoktur. Daha ziyade, zayıfı koruyup, onu mahvetmekten kaçarken verilen mücadele daha çok kendini kısıtlamakla ilgilidir çünkü “Ve seni boğanlar, boğulacak,” olduğundan bunun onlara tekrar döneceğini çok iyi bilirler. Bu savaşçıların aynı sebeple savaşımaya devam ettiği bir savaşa benzer.

Şimdi tarihten öğrendiğimiz kadarıyla yukarıda bahsedilen bu prensibi görmezlikten gelmeyip, realiteyi göz önünde bulundurmali ve bir insanı öldüreni cezalandırdığımız gibi bir amaca (niyet) sahip olan kişiyi öldüreni de cezalandırmalıyız. Bu böyledir çünkü amacı olmayan akıl sayıca hava, su ve çöp yığınının daha fazla olduğu için acıma duygusundan yoksundur ve bu sebeple onlar İlahi Yönetim'e havale edilir ve bizim onlara yardım edecek bir yöntemimiz yoktur.

Bu sebeple bizden önceki toprakların uçsuz bucaksız ve iyi olduğu kadar kötü amaçların da olduğunu kabullenmeliyiz. Aslında kötü bir amacı yok eden ve öldüren insan, ıslah olmuş bir amacı yok eden gibidir çünkü dünyada “kötü amaç” diye bir şey yoktur. Daha ziyade olgunlaşmamış amaç kötüdür.

Dolayısıyla bunu kötü bir insanı öldüren birini yargılar gibi yargılamalıyız. Kötü amaç yenmeye hazır olmayan bir meyve gibidir fakat sonunda o da büyür ve gelişir.

İnşa etmek istediğimiz ilim sarayı için kendimize başkalarının olmadığı, yani var olan hiçbir metodu incitmeyecek yeni bir yer bulmalıyız. Akıl derin ve uçsuz bucaksızdır, ermişlerin sözleri haz verir fakat fesatların metodu herkes tarafından kötü olarak kabul edilir. Dolayısıyla kökünden çıkarılıp atılmalıdır çünkü herkese göre mide bulandırıcıdır.

Aynı zamanda tüm gelenekleri ve bireyin özgürlüğünü korumalıyız çünkü bu toplumun yapısıdır. Bu kendi bakkal dükkânını açmak isteyen ama rekabetten korktuğu için şehirdeki tüm dükkânları içindeki altın, gümüş, değerli taşlar ve giysilerle beraber yakan bir tüccarın durumuna benzer. Çok aptaldır çünkü mücevher dükkânlarını yakarak daha zengin olmayacaktır. Tersine onunla rekabet edecek olanlar diğer bakkal dükkânlarıdır.

Marks'ın (Karl Marks) bedeninin yaraları ve acıları bir kez sarıldığında ideallerimizi çalışmak için uygun bir yerimiz olacak dediği şeyi anlıyorum. Ancak tecrübeden bildiğimiz kadarıyla ıstırap içindeki bir beden, hiç eksiklik bilmeyen doymuş bir bedenden daha iyi olarak bilgiyi ve gerçeği anladığından, bu tamamen yanlıştır.

Sözlerinin doğruluğunu kabul etsek bile, yine de şunu demeliyiz, “Bozma.” Bu daha çok meyve almak için meyve ağaçlarını kesip, inceleyen bir kişinin durumuna benzer. Bu aptallıktır çünkü eğer onları keserse ölürlere ve artık toplayacak meyve kalmaz.

Yüzlerce nesil gelişimimiz boyunca atalarımızdan mirasla bize gelmiş idealler için de bu böyledir. Marks onları inceleyeceğine ve geliştireceğine söz vererek onları keser, kurutur ve bozar. Bu tamamen aptallıktır.

Dinin komüne zarar verdiğini varsayar (Fakat bu varsayımdan nasıl emin olur? Her şeyden evvel bu insanlar arasında negatifliğin ve pozitifliğin yayılması idealidir ve pek çok destekçisi vardır). O sadece zorbaların kendi amaçları için kullandıkları düşünce formunu reddedebilir. Dolayısıyla din anlayışı için savaşmalıyız.

Tek kelimeyle acı olmadan neşe, kötü olmadan iyi olmaz. En akıllı insan bile hatalar yumağından kurtulamaz ve bu onu bitirmek, yaralamak isteyenlere açık kapı bırakan onun en zayıf tarafıdır. Bu Marsizmin en zayıf tarafıdır ve bu sebeple bu uğraşı onlar için yüz misli zordur.

Dolayısıyla eğer metodunuza sadık ve onun devamlılığı arzusundaysanız, acele edin ve yasalarınızdan yukarıda bahsedilen maddeyi çıkarın, ancak ondan sonra yolunuz güvenli olur.

Marks'ın Kehaneti Gerçekleşecek mi?

Bir taraftan onun arzusunun tam olarak idrak edilmiş olduğunu görürüz. Birbirine kenetlenmiş kollar üzerinde güven içinde oturan insanlar için yıkım korkusundan kurtulmanın ya da dengeyi bulmanın umudu yoktur. Ekonomistler onların yıkımını kendi gözleriyle görür ve bundan kurtuluş yoktur. Her geçen gün aç çoğunluk artar, artık işçi sınıfı hamlığını hemen hemen tamamlamıştır.

Neden Sağa Dönerler?

Diğer taraftan bunun zıddını görürüz. Faşizm gittikçe büyüyor, önce İtalya, şimdi de Almanya, yarın Polonya ve Amerika topun ucunda. Marks'ın bu noktayı kaçırdığı anlaşıyor.

Kusurlu Siyaset

Ne bekçi oturup, kendisiyle ilgisi olmayana bekçilik etmek ihtiyacında, ne özgürlük arayışındaki kişi bedeninin zevkleri için özgürlüğü kovalama ihtiyacında, ne de işbirliği içindeki kimse kendi sosyalizmine ters düşen görüşleri yıkmak ihtiyacındadır.

Tüm bu üç metot gerçektir ve taraftarları tarafından aynı derecede saygı görür. Eğer güçler bir sektörün diğerini yok etmesine izin verirse, bu bir döngü hâline gelir. Kimsenin kimseye büyük ölçüde zarar vermemesi için silahların türünü sınırlayan yasalar olmalıdır çünkü yarının ne getireceğini kimse bilemez.

Dolayısıyla mücadele günü gelmeden önce akli her taraftan gelecek bozgunlardan koruyacak zaman olacaktır. Bu bozguncu güce değil, geleceğe itibar edilmelidir.

Metotların doğruluğu ile ilgili olarak, her görüş ve her metot daha iyi bir metoda yol açtığından, onları evrim yasasına göre yorumluyorum. Bir fikri yıkarak onun ürün vermesine olanak

sağlayan fikirleri de yıktığımızdan, bu metotlar korunmalı ve sürdürülmelidir.

Marks buna işaret etmiştir... çünkü der ki, güçlü bir burjuvadan işçi sınıfı doğar. Dolayısıyla açık bir şekilde görürüz ki, tam o sırada burjuvayı yıkacak bir kurtarıcı çıkmış olsaydı, Marks kesinlikle komünün temelini kökünden yok ederdi. Bu bağlamda onunla itilafa düşünüyorum çünkü o konuyu her koşulda zorlamamız gerektiğini savunuyor, ben ise hiçbir şekilde gerek olmayacak fikirlerin yok edilmesi haricinde buna gerek yok diyorum.

Her şeyin bir zamanı vardır, sosyalizmin zamanı da geldi. Yazıklar olsun gözlerine perde inmiş gibi önlerine tamamen gereksiz engeller ve sınırlar koyan aptallara. Onlar bir yerden bir yere dönene kadar dünya dönüp duruyor, ne yazık ki “başka bir yerde huzuru ve kurtuluşu” bulacaklar ve metotları uzunca bir süre kaybolacak.

Millileştirme üzerine olan mücadele tamamen gereksizdir ve özel mülkiyetle ilgisi yoktur. Özel mülkiyet maneviyatta yoktur, sadece maddesel mülkiyet vardır. Benim ilmi arttırma özlemimi bilmeyen var mı? Şüphesiz en uç solcu Marksistler arasında bile bundan şüphesi olanlar yoktur. Tersine mücadele sadece maddesel mülkiyetle ilgilidir ki bunun özlemi gereksiz ıstıraba ve korkuya neden olur. Öyleyse neden manevi nitelikler için savaşmayalım?

Tüm ulusların ekonomik eşitliğe ulaştığını ve istismarcıların varlığını sorgulayacak derecede özel mülkiyeti iptal ettiğini farz edelim. O zaman uluslar maddesel kazançlar için birbiriyle rekabet etmek yerine manevi kazançlar üzerine rekabet eder. Bu rekabet toplum için olduğu kadar bireyler için de mecburi olmalıdır fakat burada en aşırıları bile bundan bahsetmez.

Dolayısıyla çekişmemiz yalnızca manevi kazançlarla ilgilidir. Sen (Marks) gelecekte özgürlükle beraber böyle kazançların kazanımına

izin vereceğini söylüyorsun ama geçmişte kazananların evlerini söküp aldın. Bu hastalıklı ve çarpık değil mi? Her şeyden evvel gelecekte izin verilecek olanı neden şimdide yok edelim ki? Bu tıpkı üç sokak genişliğinde değerli kitapla dolu bir kütüphaneyi miras alıp, sonrada bunun toplum için zararlı olacağını düşünerek onların yakılması emrini veren ünlü Mısır hükümdarının durumu gibidir.

Ayrıca hiçbir ulus senin geçmişin tüm kazanımlarını yok etme emrine uymaz. Bununla sonuna kadar savaşır. Aslında azıcık da olsa bu emre uyma deliliği içinde olsalar bile, sebepsiz yere birkaç neslin kaybolmasının büyük boşluğunu açıklamaları gerekir.

Bu nedenle talep etmeleri haricinde uluslarla ilgili “Siz bizi seçtiniz” söylemeni bırakmalısın. Sadece her ulusun maddesel temeli yürürlükten kaldırılmalıdır çünkü bu temel şimdilerde müddetini tamamlamıştır ve kendi içinde krizdedir. Bu temel ıslah gerektirir. Ancak, onunla beraber her bir ülkeye manevi kazançlarının korunacağına dair tam bir güvence verilmelidir.

Burada dine yaptığımızı yapmamalı, sosyalizme karşı çıkan görüşleri eleştirmemeliyiz. Bu şekilde sosyalizme tamamen muhalif olan yasalar köhne tarihe gömülecektir.

Önümüzde birbiriyle çelişen üç güç vardır. Sadece iki gücü - suiistimâl edenler ve edilenler - hesaba katan Marksist görüşe ters düşse de, bu teori ondan önceki teorilerden daha fazla erdemliği olmayan soyut bir teoridir. Ancak Marksizm temeline göre sonu gelmeyen teorileri değil, uygulanabilir olanları hesaba katmalıyız. Bu nedenle incelemek için sanki realitede gözlerimizin önündeymiş gibi bu üç güçü seçtim.

Sınıf Bölünmesi: Yaşayan ve İşe Yaramaz

Bir ulusun işe yaramaz, bir başka ulusun doğuştan becerikli olduğunu farz edelim. Birinin iki saatte yaptığını öbürü bir saatte yapıyor olsun. Doğal olarak şikâyetler olacaktır: Biri tüm ulusların aynı çalışma saatlerine uyması, bir diğeri gerçekte önemli olanın ürettikleri şey olması gerektiğini söyleyecektir. Elbette her tartışanın yaptığı gibi ikisi de bu konuda ısrarcı olacaktır. Mahkemenin karar verirken dayandığı temel ne olacaktır? Eğer “verebildiğin kadar ver, ihtiyacın kadar al” prensibine göre olursa, eşit çalışma zamanına gerek yoktur. Eğer ulusları çalışma miktarına göre yargılsak, o zaman bireyler de benzer bir tartışma içinde olur ve çalışkan olanlar tembellerin yarısı kadar çalışır. O zamanda hızlı ve işe yaramaz iki ayrı sınıf yaratmış oluruz.

İşe yaramaz çoğunluğun ulusun azınlığını çabuklaştırma gücü olduğunu söyleyebilirsiniz, fakat uluslararası keskinlikle böyle bir zorlama söz konusu olmamalıdır. Dolayısıyla uluslararası sınıf ayırımı, bireyler arasında suüstimal edenler ve edilenler sınıfı yaratmış olursunuz.

Kurtarıcının Geliş

Marks’ın, uzlaşma yoluyla herkes bunun mümkün olduğunu görecektir ve sonunda doğru ideale - herkesin elinden geldiğince verip, ihtiyacı kadar aldığı - sosyalizmin yüksek derecelerine gelecek, demesi gibi bunu kurucuların hepsi biliyordu. Bu yalnızca tüm yeryüzü bilgiyle doluyken kurtarıcının gelmesiyle yapılabilir. Sonra kişi Tanrı’sına memnuniyet vermek için çabaladığını anlar.

İdealist güdülerin sayısız kökü vardır. Bu güdüler köhneleşmiş ve kimsenin ulaşamayacağı yerde yani insanın bilinçaltında yer bulmuştur. Bu sebeple kendi savaşlarında yapmadıkları şeyi Rusya’da denediler. Bu savaşçılar bilmelidir ki, kişinin bilinçaltında geçmiş nesillerden miras yoluyla gelmiş idealleri bırakmış olsalardı, insan kalbi istedikleri her şeyi onlara verirdi. Eğer bu mirası yok

etmekte ısrar ederlerse, kendileri de sülfür ve sıcaklığın kabın içinde azar azar birikip patlaması gibi bunun sonuçlarından ıstırap çekerler.

Bunun yansıra “Yusuf”u bilmeyen” yeni bir nesil yetişiyor. Onlar özel mülkiyeti hükümsüz kılma gerekliliği ve ihtiyacını et ve kanlarıyla anlamayıp, sadece kuru teorilerle hareket ediyorlar. Oysa özel mülkiyete özlem onların bilinçaltına geçmiş nesillerden gömülü, tüm bu öğrenilenlerden sonra bir günde her taraftan gelen gençlerle kamp kurup, yaşlıları tüm sahip oldukları ve bilgileriyle ölüme gönderecekler. Bu böyledir çünkü bir ideoloji insana akıl yoluyla değil, fakat yaşam tecrübesiyle iyiyle kötünün kombinasyonu gelir. Aklın beden üzerinde kontrolü yoktur, bu bize tamamen yabancıdır. Bu nedenle bilgiyi kendi akıllarıyla elde etmiş bu genç sosyalistlere hiçbir şekilde güvenilmez ve onlar sabun gibi sönüp giderler.

Bununla İlgili Son Söz

Bu sırada üç güç tahta oturur; sağ, sol ve orta. Birbirleriyle tartışır, çekişirler: Sağ soldaki özgürlükle ters düşer, sol sağın gericiliğine karşı çıkar ve ortada olan her ikisine de yer verir.

Aslında yaşamın tüm gereksinimlerini eşit paylaşarak bir sonuca varmışlardır: Herkesle paylaşılan bir toprak ve maddesel haz. Kıskançlık, ihtiras ve gurur nitelikleriyle beraber maneviyata yükledikleri yargılarını değiştirecek ve kendilerini sadece manevi koşullarla sınırlandıracaklardır.

Bu aslında bu tavrın son sözüdür çünkü bunlar sonsuza kadar değiştirilemez bir yasa olarak kalacaktır. İnsan ırkının gelişim tablosuna göre görüşler ayrılır, gittikçe şiddetlenir ve birbiriyle inatlaşır. Bu dar boğazdan insanlar ilkel formuna dönmeye başlamadığı yani tüm mantığını boşaltmadığı sürece çıkma umudu yoktur.

Bu sebeple insan sayısı kadar parti sayısı olacaktır. Bunun “çoğunluğu izle” sabit yasağından başka bir çözümü yoktur. İnsanlar gruplar oluşturarak aralarında çeşitli anlaşmalar yaparlar. Grupların içindeki karışıklık ayrışıp, dağılana kadar karışıklarla anlaşma yapılır.

Böylece büyük gruplar küçük gruplara, küçük gruplar çok küçük gruplara ayrılır. Ancak bu anlaşma özellikle anlaşma olmadan önceki fikirlerin gelişimi oranında her sefer daha sert bir form alabilir.

Bir İdealin Yüzü

Hazzın samimiyeti onu ifâde eden için açıktır (Buradaki cümle el yazmasında anlaşılammıştır). Sonra gerçeğı olduğu gibi gördüm. Tasasız birinin maddesel iyeliklerle yetinmeyeceğı kesindir. Kişi eğer bir ideale tutunuyorsa bundan haz almak zorundadır. Kişinin hissettiğı hazzın ölçüsü tutunduğı idealin samimiyetine bağıdır.

Dolayısıyla gerçeğı kişinin yüzünde görürüz, yani bundan hoşlanıp hoşlanmadığını onun yüzüne bakarak biliriz. Hazzın miktarı samimiyet miktarıdır. Bu ideale inanmayı beni getiren budur çünkü bugüne kadar onlar gibi herhangi bir fikri bu kadar haz ve memnuniyetle ifade eden birilerini asla görmemiştim.

Mutlak Doğru

Eğer gelip geçici doğrular varsa, o zaman her doğrunun kendi içinde ve o zaman diliminde mutlak doğru olduğunu söyleyebilirim. Nasıl ki ölmek üzere olan bir realiteye henüz canlıyken ölü demediğimiz gibi, geçici olanlar da o zaman içinde mutlak gerçektir.

Her şey ya isteyerek ya da baskıyla işler, akıl buna engel olamaz. Dolayısıyla şu soru aklımıza gelir: Sosyalistleri görevlerini yaparken

kim idare eder? Hangi kaynak onun eylem arzusunu kamçılar ya da hangi güç onun üzerinde baskı yapar?

Bu böyledir çünkü o anda eylem onun için bir çeşit iyelik gibidir ve bunu boşa harcamak istemez. Eğer sosyalizmi enerjisi eksik olduğu için değil de korumaya çalıştığı için eksikse, o zaman o kesinlikle enerjisini boşa harcamayacaktır. Peki, o zaman sosyalizm sevgisi ve dürüstlüğü nereden gelecek?

Olgunlaşmaya Din Vasıtasıyla İlerlemek

Sosyalist bir ideal insan kalbinde en azından üç nesil olgunlaşmak zorundadır. Dolayısıyla sosyalizm meyve vermeden önce dünya pek çok döngüyü tamamlamak zorundadır, bu nedenle bu ideali din haricinde olgunlaştırmanın daha kolay bir yolu yoktur.

ULUS

İNSAN VE ULUS

İnsan sosyal bir varlıktır. Başkalarının yardımı olmadan temel ihtiyaçlarımızı karşılayamadığımızdan, varlığımızı sürdürebilmek için işbirliği yapmamız gerekir. Bunu anlamak için ulusların evrimini incelemeye gerek yok, realiteyi gördüğümüz şekilde çalışmamız yeterlidir.

Şu kesindir ki ihtiyaçlarımızı kendi başımıza karşılayamayız ve bu nedenle de sosyal bir yaşama ihtiyaç duyarız. Dolayısıyla insanlar “ulus” ya da “devlet” çatısı altında birleşmeye mecburdur. Ortaya çıkarttıkları ürünlerin ticaretini yaparak birbirleriyle ilişki içinde olurlar. Her ulus hem maddi hem kültürel yaşamda kendi benzersiz doğasına sahiptir.

Yaşamı gözlemlediğimizde bir ulusun gelişim sürecinin bireyin gelişim sürecine benzediğini görürüz. Ulusu oluşturan bireylerin işlevi bedendeki organların işleyişi gibidir. Organlar arasında kusursuz bir ahenk olmalıdır—gözler görür, beyin buna düşünme ve muhakeme yoluyla eşlik eder, eller çalışır ya da savaşır, bacaklar yürür. Her bir organ kendi konumunda rolünü icra etmek için hazır bekler. Benzer şekilde ulusun bedenini oluşturan organlar—işverenler, çalışanlar, yöneticiler—aralarında müthiş bir uyumla işlev görmelidir. Bu o ulusun normal yaşamı ve varlığını sürdürebilmesi için gereklidir.

İnsanın doğal yolla ölümü organları arasındaki ahenksizlikten kaynaklandığından, bir ulusun doğal düşüşü de organları arasındaki tıkanıklıktan kaynaklanır, tıpkı atalarımızın “Kudüs o nesildeki büyük nefret nedeniyle yıkıldı,” demeleri gibi. O dönemde tüm ulus yok oldu ve organları her yöne dağıldı.

Dolayısıyla, insanlar arasındaki sevgi ulusun birbirine bağlanmasıyla mümkün olur. Dahası her birey tüm ulusun mutluluğunu kendi mutluluğu gibi hissetmelidir, ulusun çöküşü insanın da çöküşüdür. Kişi gerekli olduğunda her şeyini ulusa vermeye istekli olmalıdır. Diğer türlü ulus varlığını sürdüremez.

Bu demek değildir ki istisnasız her birey böyle yapacak. Bu aralarındaki uyumu, sevgiyi hisseden insanların o ulusu var etmeleri demektir, ulusun mutluluğu ve devamlılığı insanlar arasındaki bağ ile ölçülür. Bir ulusu var eden birey sayısına ulaşıldığında, ulusun bedenine bağlanmamış gevsek parçalar olsa bile, ulusun temeli korunmuş olur. Tarihe baktığımızda aynı babanın soyundan geldikleri için sevgi bağı kurmuş pek çok topluma rastlarız.

Ancak, nesiller geliştikçe toplumların ailevi ya da ırksal bağlar olmadan “devlet” çatısı altında bir araya geldiğini görürüz. Bireyin devletle olan bağı ilkel bir bağla değil, her bireyin kolektife tek beden olacak şekilde bağlanmasını sağlayan ortak gereksinimden doğar. Ve devlet bu bedeni ve her bireyin iyeliğini devlet gücüyle korur.

Aslında nesilleri rastgele bir ulus olmaktan çıkaran şey, ortak gereksinim bağına doğru olan dönüşümleridir. Bildiğimiz gibi sağlıklı bir birey, ceza korkusu olmadan neşeyle itaat edip, sevgiyle hareket eden organları üzerinde tam bir kontrole sahiptir. Aynı şekilde devlet de halkının genel ihtiyaçlarıyla ilgili tam bir kontrol sağlamalıdır.

Ancak zorbalığa ve cezaya dayanan bir yönetim, bireyin toplum ihtiyaçlarını gözetme nosyonuna engel olur. Böyle bir durumda toplum zayıflar ve devlet her bireyin iyeliğini güvence altına almak görevini yerine getiremez.

Bizler ister demokratik, ister zorba ya da işbirlikçi olsun, bir devletin yönetim formuyla ilgili endişelenmıyoruz. Bu yönetim şekilleri sosyal bir birlik oluşturma gücünün özünü kesinlikle değiştiremez. Birlik olma sevgi bağıyla gerçekleşir.

Utanarak kabul etmeliyiz ki bizim sürgün sırasında kaybetmiş olduğumuz en değerli ve en önemli erdemliğimiz ulus olma farkındalığımızı, yani ulusun her bireyini birbirine bağlayan o doğal sevgi hissini kaybetmemizdir. Ulusu birbirine bağlayan sevgi bağı yozlaştı ve kalplerimiz ayrıldı.

En kötüsü geriye kalan o küçük sevgi parçası bile içimizde pozitif olarak kalmadı. Tersine negatif bir unsur oldu, ulus olarak hepimizin ortak ıstırabı budur.

Dışsal unsurlar ulusal farkındalığımıza karıştığında aramızda tuhaf bir sevgi doğdu ve bu düzensizliğe, yapaylığa ve anlaşılmazlığa sebep oldu.

En önemlisi de bu ulus olma amacına hiç uymadı. Bu kendi kendine yeten bir ulus inşa edebilme gücünü yaratmadan yalnızca kısa ömürlü bir heyecan yarattı.

Bu bağlamda, bizi bir arada tutan ve sarmayan bir çuvala konmuş bir ceviz yığını gibiyiz. Bu bir arada olma hâli bizi birlik içindeki bir beden hâline getirmez, çuvala yapılan her hareket karmaşaya sebep olur ve bizi ayırır. Yanlışımız içsel birlik eksikliğidir ve bu acı vericidir.

Ashında ulusalcılığın kıvılcımları içimizde var fakat zayıflamış ve pasifleşmiştir. Ayrıca dışarıdan aldığı etkiyle büyük ölçüde zarara uğramıştır. Ne yazık ki bu etki bizi güçlendirmeye yetmez.

Tek umudumuz içimizdeki sevgiyi, iki bin yıldır durağan gücümüzü tekrardan açığa çıkaracak, canlandıracak yeni bir eğitim sistemi inşa etmektir. Ancak bundan sonra diğer dünya ulusları gibi kendi kendine yeten bir ulus olarak varlığımızı devam ettirme ve yeniden inşa etme gücünü buluruz.

Bu yerine getirdiğimiz çalışmanın ve eylemin ön koşuludur. Başlangıçta temel taşınması gereken yükü taşıyabilecek şekilde hazırlanmalıdır. Sonra binanın inşası başlar. Yeterli temel oluşturmadan bina inşa edenlere ne yazık. Hiçbir şey inşa edemedikleri gibi en küçük harekette yıkılacak ve her yere dağılacak bir bina inşa ederek, kendilerini ve başkalarının hayatını riske atarlar.

Ama yukarıda bahsedilen ulusal eğitim kavramıyla ilgili endişeliyim: İnsanlara mümkün olduğunca büyük bir sevgi gücü eklemeyi amaçlıyorsa da bunun şovenizm ya da faşizme benzer bir tarafı yoktur. Bu rejimlerden nefret ediyoruz, bu bakımdan vicdanım rahat. Şovenizm aşırı ulusal sevgiden başka bir şey olmadığından, kelime benzerliğine rağmen onlar esasen birbirinden beyaz ve siyah kadar ayırdır.

Aralarındaki farklılığı algılamak için insanın içindeki egoizm ve özgecilik değerlerini kıyaslamamız gerekir. Yukarıda söylediğimiz gibi bir ulusun gelişim süreci her bir detayda bireyin gelişim sürecine benzer. Bu sağ ve solu bir saç teli kadar bile saptırmadan algılamamız için bir anahtardır.

Açıkça her yaratılanda var olan egoizm ölçüsü varlığın devamlılığı için gerekli bir koşuldur. O olmadan kendi olmaktan ayrılır ve uzaklaşır. Yine de bu insandaki özgecilik ölçüsünü kesinlikle reddetmez. Aralarına kesin sınırlar koymak için gereken şey şudur: Egoizm ölçüsü minimum varlığı sürdürecektik kadar tüm gücüyle

korunmalıdır. Bu ölçünün fazlalığı kişinin dostunun iyiliğinden vazgeçmesinin garantisidir.

Doğal olarak dostunun iyiliği için çalışan biri istisnai olarak özgecil olarak kabul edilir. Ancak başkaları adına minimum payla yetinmeyen kişi için bu doğal değildir ve sürdürülemez.

Başkalarını düşünmeyen egoist, tüm kötülüğün maddesi olduğundan, bizim gözümüzde nefret uyandırıcıdır. Ulusal egoizm ve özgecilikte de bu böyledir: Ulusal sevgi kişinin bireysel egoist sevgisinden daha az olmayacak şekilde ulusun varlığını sürdürebilmesi için o ulusun her bir bireyine aşılmalıdır. Ve bu minimal ölçü ırk ya da milliyet gözetmeksizin bütün insanlığın iyiliğine adanmalıdır.

Tersine “şovenizm” denilen kendi hazzı için çalan ve öldüren insanların oluşturduğu başkalarının iyiliğini hiç dikkâte almayan uluslardan ve aşırı ulusal egoizmden kesinlikle nefret ediyoruz. Bu nedenle ulusalcılıktan tamamen ayrılarak, insanlık adına dünya insanı hâline gelmiş olanlar, ulusalcılık ve hümanizm asla birbirine ters düşmediğinden, temel bir hataya düşüyor.

Öyle görünüyor ki, tıpkı egoizmin bireysel varlığın temeli olması gibi ulusal sevgi de her ulusun temelidir. O olmadan dünyada varlığını sürdüremez. Benzer şekilde bir ulusun bireylerinin ulusal sevgisi o ulusun bağımsızlığının temelidir. Bu onun devamlılığının esasıdır.

Bu sevgi bir ulusun canlanması için ilk koşulu olmalıdır. Bizim bu sevgimiz yok çünkü son iki yüzyıldır diğer uluslararası bunu kaybettik. Burada sadece aralarında ulusal sevgi bağı olmayan bireyler bir araya geldi. Daha ziyade bazıları ortak bir dil konuşarak, bazıları aynı toprakları paylaşarak, bazıları ise ortak bir din ya da ortak bir geçmişle birbirlerine bağlandı. Burada hepsi geldikleri

ülkenin değerlerine göre yaşamak istedi. Onlar gelmeden önce bu toprakları kurmak için gayret eden ve burada yaşayan bir ulusun varlığını dikkâte almadılar. İnsanlar kendi başına bir devlet olarak işleyebilmesi için gerekli yasaların olmadığı İsrail'e geldiğinde güveneceği bir yapının olmadığını gördü. Eğer bir ulus kurma amacıyla aramızda ulusal bağ oluşturamazsak kendi temelimizi inşa etmeyi nasıl başarabiliriz?

Aramızdaki gevşek bağlar - dil, din ve tarih - önemli değerlerdir ve hiç kimse bunların ulusal bağını inkâr etmez. Ancak, bunlar bir ulusun bağımsız varlığını sürdürmesine yardımcı olmaktan uzaktır. Sonunda olan şey, yetmiş ulusun kültürünü yansıtan yabancıların bir araya gelmesidir. Burada bizi tek bir ulus olarak birleştirecek temel yoktur.

Hepimiz için ortak bir şey olduğunu biliyorum: Sürgünden kaçmak. Ancak, bu yapay bir birliktir, tıpkı cevizleri bir arada tutan çuval gibi. Bu nedenle kendimiz için bir eğitim sistemi oluşturup, bir zamanlar sahip olduğumuz ulusal sevgiyi tekrar keşfetmek için her birimize ulusal sevgiyi aşılamalıyız.

Bu çalışma her şeyden önce gelir çünkü temel olmasının yanı sıra bu alanda yapmayı arzuladığımız diğer eylemlere de bir yön verir.

ULUS, DİL VE TOPRAK

Bu bölüme öncelikle ulusumuzun adını inceleyerek başlayalım. Alışlagelen “İsrail” ya da “Yahudi” adı yerine kendimize “İbraniler” diyerek büyüdük. Hatta bu sebeple ulusun diline “İbranice” dedik.

Kutsal kitapta İbrani kelimesinin yalnızca dünya ulusları, özellikle de Mısırlılar tarafından telaffuz edildiğini görürüz, örneğin “Bakın, bizimle alay eden bir İbrani,” ya da “Bizimle orada beraber olan

genç bir adam, bir İbrani vardı,” ya da “Bu İbrani çocuklardan biri,” gibi. Filistinliler de bu adı kullanmışlardır: “İbraniler bir kılıç yapacak korkusuyla.” Ayrıca uluslarla olan ilişkilerimizde de bu isme rastlarız, örneğin Filistinlilerle olan savaşta “Bırakın İbraniler bilsin” ve “İbraniler Ürdün’ü geçti,” gibi.

Bunun yanı sıra “İbrani” adını kölelikle ilgili konularda buluruz, örneğin bir İbrani köle ya da İbrani bir hizmetkâr gibi. Oysa kutsal kitapta “İbrani” adına değil, “İsrail” ya da “Yahudi” adına rastlarız.

“İbrani” kelimesinin aslı büyük olasılıkla bu adla anılan kadim bir ulusa dayanır çünkü Tekvin’de Nuh’un oğlunun adı o ulusun babası olarak geçer. İbrahim peygamber de o ulustan olduğu için ona “İbrani İbrahim” denirdi.

Bu nedenle İsrail bir ulus olmadan önce Mısır’dan ayrı bir ulus olarak ayrılmış ve “İsrail oğulları bizim için çok fazla ve çok güçlü; çoğalmasınlar diye onlarla ilgilenelim,” denmesine rağmen, onlara İbrahim peygamberin ulusu “İbraniler” dendi. Ancak, bu isim bir ulusun değil bir kavmin adıdır çünkü onlar İsrail topraklarına geldikten sonra ancak bir ulus hâline geldiler. Kabul etmemiz gerekir ki, dünya ulusları topraklarımıza yerleştikten sonra bile bir ulus olarak varlığımızı kabul etmemek için bize “İsrail ulusu” yerine “İbraniler” diyor.

“İbrani” isminin “İbrani köle,” “İbrani hizmetkâr” olarak kullanılmasının haricinde kutsal kitabın başka bir yerinde geçmemesi tesadüf değildir çünkü asla “İsraili köle” ya da “Yahudi köle” sözüne rastlamayız. Bu benzetme muhtemelen hatırlamamız gereken “Mısır topraklarında bir köle olduğunu hatırlayacağsın,” sözünün, Mısır’daki köleliğin, bir uzantısıdır.

Bugün çoğu ulus bizi “Yahudiler” ya da “İsraililer” olarak adlandırırken, sadece Ruslar “İbraniler” olarak tanımlamaya devam

eder. Tahminen aralarındaki İsrail karşıtları bu etiketi bize yapıştırmıştır. Öyle görünüyor ki, bu ismin anlamıyla Rus dilinde kullanılmasına bağlı olarak kayıtsızca kullanmış olan bizlerden daha çok ilgilenmişlerdir. Bundan şu çıkar ki, kendimize saygı gösterip “İbrani” ismini kullanmayı özgür insanlarımız adına bırakmalıyız.

Ashında kadim İbrani ulusunun konuştuğu dili tarihi bir kaynak olarak ele alırsak muhtemelen bu dile “İbranice” diyebiliriz. Ama yine de kadim ulusun bu dili konuştuğuyla ilgili tek bir delil yoktur.

Bu nedenle kaynağa en yakın Talmut literatürünü kabul etmeliyiz. Buna göre kadim İbranilerin bu dili tartışmasız asla kullanmamış olduğu ortadadır. Şöyle yazar, “Başlangıçta Tora İsrail’e İbrani harfleriyle ve kutsal dilde verildi. Bu dil onlara Asur harfleri ve Aramik dili kullanılan Ezra zamanında bir kez daha verildi. İsrail, Asur harflerini ve kutsal dili ayırdı ve geriye İbrani harflerini ve Aramik dilini bıraktı.” Bu sözlerden anlıyoruz ki, İbranilerden bize dil değil sadece harfler gelmiştir çünkü “İbrani harfleri ve dili” değil, “Asur harfleri ve kutsal dil,” yazar.

Ayrıca, şuna da rastlarız, “Tam tersine, çeviri yapılmış kutsal kitap ve kutsal kitap olarak yazılmış bir çeviri.” Bu nedenle “kutsal kitap olarak yazılmış çeviri ve İbrani harfler” diyerek bunu vurgulamışlardır. Şöyle demezler, “İbrani dilinde yazılmış bir çeviri ve İbrani harfleri” (Mişnah). “Tam tersine” sözü bize İbranilere atfedilenin dil değil, sadece harfler olduğunu gösterir.

Tanaim’de bu dilin “kutsal dil” olarak kabul edildiğini birkaç yerde görürüz. Bir tanesi şudur, “İsrail topraklarındaki herkes Şema okumasını sabah ve akşam yerine getirir ve ahreti düşünerek kutsal dili konuşur.” Ayrıca, “Rabbi Meir’den öğrendiğimize göre kim İsrail topraklarında kalıcı ve kutsal dili konuşuyorsa...”

Kadim İbranilerin bu dili konuştuğuna dair tarihi bulgular elde ettiğimizi düşünsek bile, bu ulustan geriye hiçbir iz kalmadığından, bu dili onlardan sonra kullanma zorunluluğumuz yoktu. Söylediğimiz gibi, bu ismin bizim ulusal itibarımıza bir katkısı yoktur, tersine ulusun değerini yok etmek için düşmanlarımız bilerek bunu bize yapıştırmışlardır. Bu nedenle ulusu “Yahudiler” ve dili “İbrani” olarak adlandıran İngiliz dilini kullanmaktan kaçınmalıyız.

Bizim için hangi ismin daha uygun olacağına karar vermeliyiz: “Yahudiler” ya da “İsrailliler.” “İsrail” ismi, hakkında “Bundan sonra ismin Yakup değil, İsrail olacak; çünkü sen Tanrı ile ve insanla meşgulsün ve bunu başardın,” denilerek, güç ve şerefle anılan atamız Yakup’tan gelir. Ondan sonra bize “İsrail” denmiştir.

Ancak, Kral Süleyman’dan sonra ulus ikiye bölündü: Nebat’ın oğlu Jeroboam’ın emrindeki on kavim ve Süleyman’ın oğlu Rehoboam’ın krallığı altında kalan iki kavim, Judah ve Benjamin. “İsrail” adı on kavimle beraber kaldı diğer iki kavim Judah ve Benjamin Ester’in hikâyesinde gördüğümüz gibi “Yahudi” ismini aldı: “Şuşan’daki kalede Benjamite’lerden Jair’in oğlu Mordehay, bir Yahudi vardı.” Bu nedenle Benjamin kavmi kendilerine “Yahudiler” dedi.

On kavim Judah’ın sürgününden çok önce sürgün edilmişti ve o zamandan beri onlardan hiçbir iz yoktur. Babil’den sürgün edilen Judah’ın kavmi yetmiş yıllık sürgününden sonra topraklara geri dönüp, orayı yeniden inşa etti. Bu sebeple ikinci tapınak zamanı boyunca “Yahudi” ismi sıklıkla kullanılırken, “İsrail” ismi olağanüstü koşullar altında nadiren kullanılmıştır.

Bizler ikinci tapınağın sürgününün, kendilerine “Yahudi” adını veren iki kavmin, Judah ve Benjamin’in çocukları olarak “Yahudiler” olarak adlandırılırız. Buna göre ulusumuzun adını

“İsrail ulusu” ya da on kavmin adı olan “İsrail” değil, “Yahudiler” olarak tanımlamalıyız.

Dille ilgili olarak da “İsrail dilini” değil, kesinlikle “Yahudi dilini” seçmeliyiz çünkü kutsal kitapta “Yahudiler” imâ edilirken, “İsrail dili” tanımını bulamayız: “Onlar Yahudi dilini bilmiyorlardı,” ayrıca, “Tanrı dedi ki, ‘anlamamız için hizmetkârınla Aramik dilinde konuş ve bizimle Yahudi dilinde konuşma.’”

Daha ziyade Kral Hezekiah’ın halkına Babil’deki sürgünden gelenlerle beraber “Yahudi” dendiğinden, dillerine “Yahudice” dediler. “İsrailliler” denilen on kavim de dillerine “İsrailce” dedi. Bu nedenle Judah ve Benjamin’in çocukları olarak dilimize “İsrailce” dememiz için hiçbir sebep yok.

Söylediklerimizi özetleyecek olursak, bize hem ulus hem de dil adı sadece Judah’ın adı nedeniyle verilmiş olmalı. Ulus “Yahudi” dil “Yahudice”dir. Bu dilin jargonu “Yidiş”tir. Sadece topraklarımız tüm kavimlerin mirası olduğundan “İsrail toprakları” olmalıdır.

YENİ REALİTENİN IŞIĞINDA MARKSİZM ELEŞTİRİSİ VE ULUSUN TÜM FRAKSİYONLARININ BİRLİĞİ İLE İLGİLİ SORUNUN ÇÖZÜMÜ

Tüm partilerin ve grupların birleşmesi sorunuyla ilgili benden bir çözüm önermem istendi. Kabul etmeliyim ki, sunulduğu şekliyle bu soruya bir çözümüm yok. Tüm ulusların en akıllıları bile asla bir çözüm bulamayacak. Pek çokları ıstırap çekti, altın yolu bulmadan önce çekmeye de devam edecek.

Meselenin zorluğu şu ki, insan maddesel yaşamı söz konusu olduğunda fiziksel varlığı için gerekli olanın dışında taviz verebilirken, ideallerinden asla vazgeçmiyor. Doğa gereği idealistler ideallerinin zaferi uğruna her şeylerini verebilirler. Çok küçük de

olsa ideallerinden vazgeçmek zorunda kalsalar bile, bu dürüst bir taviz sayılmaz. Daha ziyade kendilerinin olanı tekrar kazanmak için tetikte beklerler.

Binlerce yıllık medeniyetlerde, kadim uluslarda bile bu böyledir. İdealleri şimdinin gelişmiş uluslarından daha fazla gelişmiştir, bu nedenle biraz da olsa bu konudan taviz vermeleri umudu yoktur. Atalarımızın “Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır,” dediği gibi, zamanla haklı çıkacaklarından, sonunda en doğru idealin kazanacağını düşünmek akıllıca olmaz.

Bu sebeple idealler tekrarlamaya devam eder. Kadim zamanlara hükmeden idealler, Orta Çağ’da yeniden ortaya çıkar ve tekrar bizim neslimizde canlanır. Bu gösterir ki hepsi doğru ve hiçbirisi ebedi değildir.

Dünya ulusları bu cümbüşten fazlasıyla acı çeker, taşıdıkları yükü taşıyabilmelerine izin veren güçlü bir sırta sahip olduklarından, bu yük varlıklarını tehdit etmez. Fakat kendi yaşamsal varlıklarını, doyduktan sonra merhamet edip artıklarını ve kırıntılarını onlara atan uluslara dayandıran yoksul ulusların sırtı bu yükü taşımaktan güçsüzleştğinde ne olacak?

Tüm bunların ışığında, tüm fraksiyonları tek birlik olarak birleştirmeyi amaçlayan benzersiz bir çözümüm var. Ancak, önerimi sunmadan önce politik görüşlerimle ilgili okuyucularımı biraz bilgilendirmek isterim.

Kabul etmeliyim ki, eşitliğe ve adil dağılımına dayanan sosyalist ideali en doğru ideal olarak görüyorum. Gezegenimiz hepimize yetecek kadar bereketli, öyleyse neden nesillerdir yaşamlarımızı tehdit eden trajik savaşlar yapmak zorundayız? Haydi, yapılması gereken işi ve onun getirisini aramızda eşit paylaşalım ve tüm bu sıkıntılara bir son verelim! Zenginler bile sahip olduklarını

korumayı ve gelecek nesillere bırakmayı başaramadıklarında zenginlikleri ne işe yarayacak? Oysa adil dağılımında zenginliklerini koruyacaklarından emin olacaklardır. Aksine mülk sahibi olarak saygı görenler, rekabetin kapıları asla kapanmayacağından, kesinlikle başka bir alanda aynı saygıyı göreceklerdir.

Bu idealin doğruluğuna inansam da taraftarlarına en küçük cennet parçasını bile vaat etmiyorum. Tersine canlı kanıt Rusya'nın bize öğrettiği gibi, cehennem ıstırapı çecekleri garantisini veririm. Ancak bu ıstırap idealin doğruluğunu yadsımaz.

Bana göre bu rejimin tek hatası olgunlaşmamış olmasıdır. Diğer bir deyişle neslimiz bu adil ve eşit dağılım rejimini kabul etmeye hazır değildir. Bu böyledir çünkü "herkesin becerisine ve ihtiyaçlarına göre" mottosunu kabullenmek için yeterli vaktimiz yok.

Bu tıpkı *Adam HaRishon*'un (İlk insan) günahı gibi. Atalarımız günahın Âdem'in olgunlaşmadan önce "ham meyveyi yemesi" nedeniyle olduğunu söyler. Bu küçücük kabahat yüzünden tüm dünya ölüme mahkûm olmuştur. Bu günah dünyadaki her kötülüğün atasıdır.

İnsanlar bir şeyin uygun şekilde olgunlaşıp olgunlaşmadığını nasıl göreceğini bilemez. Meselenin bütünü maceracı olsa da olgun olup olmadığını ve yiyenlerin bunu hazmedip edemeyeceğini görmek için konuya daha derinden bakmamız gerekir. Olgunlaşmaya devam ederken, vermeleri gereken yarar midelerinde zarara dönüşebilir. Dolayısıyla ham meyveyi yiyenler günahları nedeniyle mahvolmaya mahkûmdur.

Gerçeği kabul etmek ve adil olmak için Rusya'nın zamana ihtiyacı var, yaşanan karışıklık sosyalist idealin aslında adil olmadığını ispatlamıştır. Uygun hareket etmek için yeterli değiller; kendi yetersizlikleri ve beceri noksanlığı nedeniyle zarar görmekteler.

M.Botkovsky’ın sözlerine kulak vermemiz gerek. Şöyle der, “Neden bir politikacı, sosyalist hareketin bir üyesi, sarsılmaz teorisinin noksanlıklarıyla yüz yüze kaldığında önce onu düzeltmeye çalışıp sonra realiteyle daha fazla yüzleşemeyince terk etmeye hazırlanan bir fizikçi gibi teorisini terk etmez?”

Buna şöyle bir açıklama getirir: “Uluslararası İşçi Hareketinin yıkımı sırasında kibiri bir kenara bırakmalıyız. Yenilmişlik dili konuşmaktansa bir kez daha masaya oturmalı, yolu ve prensipleri tekrar gözden geçirmeliyiz. Bunu taşıyanların omuzundaki yükün sorumluluğunu üzerimize almalıyız.”

“Eski realite ve yeni realite arasındaki çelişkilerle köşeye sıkışan bilimsel düşüncenin yolu budur. Yalnızca ideolojik bir ilerleme, yeni bir bilime ve yeni bir yaşama olanak sağlar.”

Şu sonuca varır: “Eğer bilinçsizce davranmazsak, esaslı bir müzakere yapmanın zamanının geldiğini söyleyebiliriz. Şimdi hareketin liderlerinin kalkıp şu soruya cevap verme zamanı gelmiştir: ‘Bugün sosyalizm ne demektir? Teşkilatların izlemesi gereken yol nedir?’”

Hareketin içindeki birinin Botkovsky’ın sözlerine cevap vereceğinden ya da sözlerini doğru şekilde anlayabileceğinden şüpheliyim. Onun sosyalist hareketin liderlerinden istediği şey, bugüne kadar çalışmalarında son derece başarılı olmuş yüz yaşındaki bir adamın kalkıp bir seferde geçmiş teorisine çizgi çekip, çalışmalarını yeniden başlatması gibi kolay olmayacaktır.

Yine de, sözlerini nasıl görmezden geliriz? Ani bir yıkımla yüz yüze olmadıkları için tembel tembel oturup, uysal köleler ve hizmetkârlarla kendilerini koruyorlar; İbrani İşçi Hareketinin yüz yüze kaldığı tehlikeyle ilgilenmiyorlar. Onlar gerçek anlamda düşman sloganıyla karşı karşıyalar, tıpkı Kraliçe Ester zamanında

“yıkamak, köleleştirmek ve yok etmek... küçük çocukları ve kadınları,” denmesi gibi.

Devletimizin yıkımını dünya ulusları arasındaki hareketin yıkımıyla kıyaslamamalıyız. Eğer biz köle olarak kalmış olsaydık, onlar gibi olurduk. Oysa biz köle yaşamının güvenliğini bile inkâr ettik.

Bu nedenle bu anın geçmesine izin vermemeliyiz. Bir kez daha okula katılmalı, bugün yüzeye çıkan olguların ışığında sosyalist ideali yeniden çalışmalı ve ideolojik sınırları kırmaktan korkmamalıyız çünkü hiçbir şey yaşam hakkının önünde değildir.

Bu amaçla net bir şekilde erken dönemlerden bu yana sosyalizmin evrimini incelemeliyiz. Genel olarak üç dönem vardır: İlk ahlak değerlerinin gelişimine dayanan hümanist sosyalizm. Bu yalnızca sömürenleri hedef alır.

İkincisi iyilik ve kötülüğün ayrılmasına dayanır. Sömürenleri hedef alır ve onların işin gerçek sahibinin ve üreticilerinin işçiler olduğunu anlamalarını sağlar. İşçiler doğru ve iyi olanın onlar olduğunu anladıklarında, toplumda çoğunluğu oluşturduklarından ayağa kalkıp onların olanı geri alıp, eşit ve adil bölünmeyi destekleyen bir yönetim kurarlar.

Üçüncüsü hepsinden daha başarılı, materyalizme dayalı Marksizm'dir. Yaratıcı güç işçilerle, onları ezmeye çalışan işverenler arasındaki çatışma toplumu kesinlikle yıkıma getirir. Sonra devrim üretimi ve adil paylaşımı sağlar. Kapitalist hükümet işçi sınıfı hükümeti lehine yıkıma zorlanır. Marks'ın görüşüne göre yeni sosyalist hükümet kendiliğinden, sebep ve sonuç ilişkisiyle kurulmalıdır. Sonu yakınlaştırmak için tavsiye aranmalı ve devrimi çabuklaştırmak için burjuva hükümetinin önüne engeller konulmalıdır.

Onun metodunu eleştirmeden önce, metodunun ondan öncekilerden çok daha adil olduğunu kabul ettiğimi söylemeliyim. Her şeyden önce bu ideoloji Rusya’da milyonların deneyimine sunulmadan önce dünya çapında nitelik ve nicelik yönünden büyük bir başarı elde etmiştir. Tüm dünya liderlerin ilgisini çekmiştir ve bu onun metodunun adil olmasının en gerçek delilidir.

Ayrıca teorik olarak da sözleri doğrudu ve hiç kimse onun insanlığın bir merdivendeymişçesine yavaşça ve aşama aşama yukarıya yükseleceği varsayımına ters düşmedi. Her basamak bir öncekini hükümsüz kılar, dolayısıyla insanlığın politik arenada attığı her adım ve geçirdiği her aşama bir önceki aşamanın inkârından başka bir şey değildir.

Her politik aşamanın süresi kusurlarının ve eksikliğinin açığa çıkma süresi kadardır. Hatalar keşfedildiğinde bu yeni bir aşamaya yol verir. Bu nedenle, insanlığı daha ıslah olmuş bir aşamaya yükselttiği için yolda ortaya çıkan ve onu yıkan her noksanlık insan evriminin en önemli gücüdür.

Sonraki aşamadaki hatalar insanlığı üçüncü ve daha iyi bir aşamaya getirir. Negatif güçler insanlığın gelişim nedeni hâline gelir. Onlar vasıtasıyla merdivenin basamakları çıkılır. Tüm bu eksiklikler insanlığı kötülük ve kusurdan arınmış evrimin en arzulanan aşaması son dereceye getirme görevlerini yerine getirirler.

Bu tarihi süreçte, Karl Marks bize feodal bir hükümetin burjuva hükümetine yol açan noksanlığını gösterir. Şimdi burjuva hükümetinin hatalarını ve yıkımlarını daha iyi bir hükümet modeliyle ki ona göre bu proletarya hükümetidir, gösterme zamanı gelmiştir.

Ancak burjuva hükümetinin yıkımından hemen sonra bir proletarya hükümetinin kurulacağını vaat ettiği bu noktada metodunda bir

eksiklik görürüz: Önümüzdeki yeni realite bunun böyle olmadığını ispatlar. Marks proletarya hükümetinin burjuva hükümetinin bir sonraki basamağı olacağını düşündü ve burjuva hükümeti hükümsüz kılındığında bir işçi hükümetinin hemen kurulacağını öne sürdü. Oysa realite ispatlar ki var olan hükümetin yıkımını izleyen basamak Naziler ya da Faşistler olacak.

Bizler hâlen daha insan gelişiminin orta safhasındayız. İnsanlık evrim merdiveninin en son basamağına henüz ulaşmadı. İnsanlığın arzulanan bu seviyeye ulaşmasından önce kaç nehir kanla akacak kim bilebilir?

Bu zorluğun üstesinden gelebilmek için Marks'ın tüm metodunu ona dayandırdığı aşamalı evrim yasasını derinden incelemeliyiz. Bilmeliyiz ki, bu yasa tüm yaratılışı kapsar; tüm doğa sistemleri ona dayanır, canlı cansız her şey ve idealist özellikleriyle insan türü.

İki gücün birbiriyle çatışmasından - 1) pozitif güç, yapıcı 2) negatif güç, yıkıcı - kaynaklanan bu aşamalı evrim yasasının dışında kalan yoktur.

Bu iki güç tüm realiteyi aralarındaki sert ve daimi savaşla bir arada tutar. Yukarıda söylediğimiz gibi, negatif güç her politik aşamanın sonunda ortaya çıkar ve onu daha iyi bir aşamaya yükseltir. Bu şekilde aşamalar mutlak mükemmelliğe ulaşana kadar birbirini izler.

Örnek olarak gezegenimizi ele alalım: Önce gaz bulutundan başka bir şey değildi. İçindeki yerçekimi vasıtasıyla zamanla atomlar daire biçiminde yoğunlaştı. Sonuç olarak gaz topu ateşten bir topa dönüştü.

Yeryüzündeki bu iki güç arasında savaş çağlar boyunca sürdü, dondurucu güç sonunda ateş gücünü yendi. Gezegenimiz soğuyarak üzerinde bir tabaka oluşturdu ve bu tabaka sertleşti.

Ancak, bu iki güç arasındaki savaş devam etti, bir zaman sonra ateş gücü güçlenerek soğuk, sert kabuğu parçalara ayırdı ve onu sıvı bir ateş topuna dönüştürdü. Sonra yeni savaşlar çağı başladı, ta ki soğuk güç galip gelip, daha sert, daha kalın ikinci bir kabuk oluşturma kadar.

Bu uzun sürdü ama sonunda sıvı güçler bir kez daha galip gelerek yeryüzü kabuğunu parçalara ayırdı. Bir kez daha her şey bozuldu ve yeryüzü sıvı bir topa döndü.

Zaman geçtikçe soğuk güç galip geldi ve kabuk daha da kalınlaştı. Sonunda pozitif güçler negatif güçlere galip gelerek tam bir ahenge ulaştı: Sıvılar yerini aldı ve soğuk kabuk yeteri kadar kalınlaşarak üzerinde canlı yaşamın başlamasını olanaklı kıldı.

Tüm canlı organizma aynı düzende gelişti. Bitkiler ekildikleri andan, olgunlaşmalarının sonuna kadar bu iki gücün birbiriyle savaşına bağlı olarak pek çok koşuldan geçer. Bu savaşlar meyvenin olgunlaşmasına yol açar.

Her yaşayan şey küçük bir sıvıyla başlar. Yukarıda bahsettiğimiz güçler arasındaki mücadele vasıtasıyla yüzlerce aşamadan geçerek aşamalı gelişim ile sonunda “Her işe uygun büyük bir öküz,” haline ya da “Tüm rollere uygun büyük bir adam,” hâline gelir.

Ancak, öküz ve insan arasında bir ayırım vardır: Bugün öküz gelişiminin son aşamasına ulaşmıştır. Bizim içinse maddesel güç bizi içimizdeki maddesel güçten binlerce defa daha değerli olan düşünce gücüne tam olarak getirmeye henüz uygun değildir. Bu nedenle hayvanlardan farklı olarak insanlık için yeni bir gelişim aşaması daha vardır: İnsan düşüncesinin aşamalı gelişimi.

Ayrıca sosyal bir varlık olan insan bireysel olarak henüz tam gelişmemiştir. Daha ziyade kişinin nihai mükemmelliği toplumun

tüm üyelerinin de gelişimine bağlıdır. İnsanın akılsal becerisinin yani neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt etme becerisi ile ilgili olarak şu açıktır ki mükemmelliğe henüz ulaşamadık. Tersine gelişimimizin tam ortasında hâlâ daha pozitif ve negatif güç savaşı veriyoruz.

Söylediğim gibi sosyalist ideal tüm metotların en adili olduğundan, onu işleyecek ve ona göre davranacak oldukça gelişmiş bir nesli gerektirir. Bugün insanlık gelişim merdiveninin ortasında olduğundan hâlen daha pozitif ve negatif güçler arasındaki çekişmenin ortasındadır ve bu nedenle bu yüce ideale uygun değildir. Daha ziyade olgunlaşmamış bir meyve gibi hamdır. Bu nedenle sadece acı değil aynı zamanda içindeki negatif güç nedeniyle zararlı, hatta zehirlidir. Uluslar olgunlaşmamış ve adil bir yönetim hükmü altında olmadıkları için ıstırap içindedir.

Okuyucunun hiç şüphesi olmasın ki bu konuya manevi bir yaklaşımım yok çünkü Marks da aynı şeyi söyler: “Toplumun ilk seviyesinde eksiklikler kaçınılmazdır,” der. Ancak şunu öngörür: “İşbirlikçi bir toplumun en üst seviyesinde, iş dağılımındaki gereksiz hiyerarşi kaybolup, kişiliğin çokyüzlü gelişimi ve fiziksel çalışma ile manevi çalışma arasındaki karşıtlıkla beraber işin kendisi bir kazanç aracı değil bir gereklilik olduğunda, üretim güçleri büyür ve toplumun tüm çeşmeleri bereketle akar ve sonra dar burjuva algısı kaybolur ve toplum büyük harflerle afişine şunu yazar: ‘Herkes becerisine ve ihtiyacına göre.’”

Böylece Marks da insanlık en yüksek seviyeye ulaşmadan, işin kendisi yaşamsal bir gereklilik yani bir yaşam prensibi hâline gelmeden, adil dağılımı umut etmenin mümkün olmadığını kabul eder. Ancak toplumun en alt seviyedeyken işbirlikçi bir hükümetle yönetilmesi gerektiğini söyler.

Yukarıda söylediğimiz gibi, bu onun metodunun sakıncasıdır. Sovyet Rusya, doğru gelişmeyen bir toplumun, işbirlikçi bir hükümeti dünyanın en kötü yönetimi haline getirdiğini ispatlamıştır. Dahası bugünkü yönetimin sonraki aşamasının proletarya hükümeti olacağını öngörmüş olmasına rağmen, realite göstermiştir ki bir sonraki aşama faşist bir yönetimdir. Bu ölümcül bir hatadır. Hepsinden en kötüsü bu aşamanın sınıf ayrımı yapmadan herkesi özellikle de Yahudi ulusunu tehdit etmesidir.

Tarihten ders almalıyız. Şu soru akla gelir: Metoduyla dünyayı yerinden oynatan böyle bir insan bu hatayı nasıl yaptı? Hata yapmasına sebep olan neydi? Onun sözleri dikkâtlı ve ciddi bir şekilde değerlendirilmelidir.

Yukarıda söylediğimiz gibi, metodunu tarihi materyalizme—toplumun aşamadan aşamaya sebep-sonuç ilişkisiyle, birbirine zıt güçler vasıtasıyla geliştiğini—dayandırdı. Negatif güç üstün geldiğinde hâli hazırdaki aşamayı bozar ve daha iyi aşama, pozitif güç onun yerine gelişir. Mücadeleye pozitif güç tamamen kazanana kadar devam ederler.

Ancak bu demektir ki, negatif güç kendini tamamlamadan önce ayrılmayacağından, toplumun iyiliği negatif güce bırakılmıştır. Öyle görünüyor ki tembel tembel oturup öngörülen gelişimimizi bekleyeceğiz. Öyleyse neden Marks önümüze bu zorlu metodu getirdi?

Bu aptalca bir soru çünkü bu insan ve hayvan arasındaki farktır: Hayvanlar tamamen doğaya dayalıdır. Kesinlikle bunun dışına çıkmaya ve o olmadan yaşamaya muktedir değildirler. Oysa insanla ilgili böyle değildir. İnsan entelektüel güçler vasıtasıyla doğanın prangalarından kurtulmaya ve onu düzenlemeye muktedirdir. Onun yolu doğanın işini benzer şekilde yapmaktır. İnsan yavru civcivin kabuğundan doğal şekilde çıkıp, tavuğun onu ısıtmasını beklemez,

onun yerine yumurtaları ısıtacak ve tavuk yerine geçecek bir kuluçka makinası inşa eder.

Birbiriyle çelişen güçlere güvenmez. Her şeye rağmen ilerler ve bu gelişimde doğanın işini yapar. Az zaman ve az ıstırapla onu mutlu sona getirecek en iyi ve en doğru taktiği geliştirir.

Marks'ın yapmak istediği de buydu: Sınıf karmaşası ve kapitalist rejimi çürütecek engeller yaratmak. Onun yöntemi toplumun sırtındaki yükü ve acıyı hafifletecekti. Bu teori işçileri kendi özneleri olmaları için cesaretlendirecek ve proletaryanın mutlu olmasına yol açacak olan çağdışı rejimin sonunu hızlandıracaktı. Tek kelimeyle bu yöntem arzuladıkları gibi bir gelişim sağlayarak, hedefi özneye dönüştürecekti.

Özet: Yöntem, doğal makinaya benzer şekilde insan gelişimi için yaratılmış bir çeşit yapay makinadır. Bu yöntemin faydası zaman kazandırmak ve ıstırapı azaltmaktır.

Şimdi onun metodunu eleştirebiliriz. Şu açıktır ki, doğanın işini yapacak bir makina yapmak istediğimizde öncelikle doğanın mekanizmasını yakından incelemeliyiz. Öncelikle doğal olana benzer bir makina inşa etmeliyiz.

Örneğin, yumurtaları ısıtacak ve onları çatlatarak tavuğun yerini alacak bir makina yapmak istersek, doğanın güçlerini ve gelişim yollarını iyi anlamak zorundayız. Böylece ona benzer bir makina yapabiliriz.

Bu bizim durumumuza benzer. Doğal insan gelişiminin yerini alacak bir makina yapmak istediğimizde, önce doğada işleyen iki gücü—negatif ve pozitif—incelemek zorundayız. Bu güçler doğanın gelişim yolunu yerine getiren makinadır. Biz de onun gibi işleyen bir yöntem geliştirebiliriz. Açıkça doğal makinanın mekanizmasını

yanlış anlarsak, yaptığımız her şey boşa gider çünkü buradaki fikir yaratılışın doğal yolunu taklit etmek ve onun yerine yapay olanı yerleştirmektir.

Konuyu hataya izin vermeyecek terimlerle açıklamak için insan gelişiminde işleyen iki gücü—pozitif ve negatif—iki adla tanımlamalıyız: “Egoizm” ve “Özgecilik.”

Onlarla ilgili genel anlamda kullandığımız ahlâki terimlere başvurmuyorum. Daha ziyade onlara sadece maddesel açıdan yani insanın kendini onlardan özgürleştiremediği, bedene kök salmış olmaları noktasından bakıyorum. Bu durumda insandaki bu aktif güçlerin varlığıyla ilgili olarak şunları söyleyebiliriz: 1) Egoist güç insanda dışarıdan çekilip, bedende bir araya gelen sentripetal ışınları (merkeze doğru dairesel şekilde hareket eden güç) benzer şekilde hareket eder. 2) Özgecil güç ise bedenden dışarıya doğru akan santrifüj ışınları (dairesel şekilde dışa doğru hareket eden güç) gibi hareket eder.

Bu güçler realitenin her bölümünde ve insanda kendi özüne göre mevcuttur. Onlar tüm eylemlerimizin anahtar unsuru ve bireysel varlığımıza hizmet eden güçlerdir. Egoizm dışsal realitedeki her şeyi kendine fayda sağlayacak şekilde bedenin merkezine çekmektir. İnsana hizmet eden bu güç olmasaydı varoluş söz konusu olmazdı. Buna “egoizm” denir.

Onun tersine kendinin dışındakilerin faydasına doğru akan bir güç daha vardır. Bu güç başkaları için çalışır ve ona “özgecilik” denir.

Bu nedenle insan gelişiminde birbiriyle mücadele eden bu iki gücü adlandırdım. Bundan sonra pozitif güce “özgecil güç” negatif güce “egoist güç” diyeceğim.

“Egoizm” deyimiyle gerçek egoizmden değil, “sınırlı egoizmden” bahsediyorum. Bu demektir ki gerçek egoizm kişinin kendi yararına çalışması ve varlığının bireysel gücü olan kendini-sevmesinden başka bir şey değildir. Bu bağlamda özgecil güce hizmet etmese de ona karşıt değildir.

Ancak, öyle ya da böyle kişinin varoluşunu kolaylaştırmak için nefrete ve başkalarını sömürmeye dayalı olduğundan, onu bu şekilde kullanmak egoizmin doğasındandır. Bu soyut bir nefret değildir daha ziyade kendi faydası için dostunu suistimâl etme, çalma, öldürme ve aldatma gibi derecelere göre gittikçe büyüyen bir güçtür. Buna “sınırlı egoizm” denir ve bu bağlamda başkalarını sevmeye tamamen zıttır. Toplumu mahveden negatif bir güçtür.

Onun tersi ise özgecil güçtür. İnsanın bir başkası için yaptığı şey özgecil güç vasıtasıyla gerçekleştiğinden, bu güç toplumun yapıcı gücüdür. Özgecil güç derecelere yükselir: 1) Bu yapıcı gücün ilk unsuru bir aile yaşamı ve çocuk sahibi olmak, 2) ikincisi akrabalara fayda sağlamak, 3) üçüncüsü devlete fayda sağlamak 4) ve dördüncüsü tüm dünyaya fayda sağlamaktır.

Sosyal yapının temeli özgecil güçtür. Yukardaki unsurlar insanlığın gelişiminin doğal mekanizması olarak çalışır.

Gelişimin doğal mekanizmasına öykünmede Marks sadece toplumun yıkımına ve inşasına yol açan negatif ve pozitif güçlerin sonucunu dikkâte aldı. Yöntemini onlara göre kurdu ve bu sonuçlara sebep olan şeyleri gözden kaçırdı.

Bu durum hastalığa yol açan nedene bakmaksızın, hastayı yüzeysel belirtilere göre tedavi eden bir doktorun durumuna benzer. Gerçekte hastalığın kendisini ve nedenini dikkâte alarak bir tedavi uygulamak zorunda olduğumuzdan, Marks’ın metodu iyilikten çok zarar getirir.

Onun yönteminin eksikliği, toplumdaki sübjektif güçleri hesaba katmadan sadece olumlu ve olumsuz yönlerini dikkâte almasıdır.

Sonuç olarak yönteminin yönü amacın yönünden uzaklaştı çünkü arzulanan yön özgecilken yöntemin yönü bunun tersi oldu. Şu açıktır ki, Marksist ideal “adil dağılım,” katıksız bir özgecil algı içerdiği ve egoizm çerçevesinden tamamen uzak olduğundan, işbirlikçi yönetim özgecil yönde hareket etmelidir.

Egoizm başkalarını kendisi için kullanmak ister. Sadece kendisi için olduğunda burada hiçbir surette adalet yoktur. “Adil” kelimesi başkalarının faydasına çalışmak “ortak, dürüst ilişkiler” demektir. Başkasının yetkisi kabullenildiği sürece insan kendi egoist yetkisini kaybeder.

Öyle görünüyor ki “Adil dağılım” terimi özgecildir. Gerçeklerden bahsedecek olursak, özgecilik olmadan adil dağılımla toplumda ortaya çıkan çatlağı onarmak imkânsızdır. Bu böyledir çünkü manevi çalışmanın ödülü fiziksel çalışmadan daha büyük, hızlı olanın ödülü yavaş olandan daha bereketlidir. Çalışma saatleri herkes için eşit olmalıdır ve çalışmanın ürünü herkese eşit olmalıdır. Peki, bu çatlaklar nasıl kapanır?

Bunlar temel çatlaklardır ve Sovyet sahnesinde gördüğümüz gibi sayısız çatlağa bölünmüştür. Onları onarmanın tek yolu tüm manevi çalışanların fiziksel çalışanlar yararına, bekârların evliler adına paylarını bıraktığı... ya da Marks’ın “İşin kendisi kazanç aracı değil, zorunlu ihtiyaç olacak,” dediği gibi iyi bir özgecil amaca tutunmaktır. Bu tam bir özgecil yöndür.

Doğru bir rejimin özgecil doğası olması gerektiğinden, bu amacı hedefleyen yöntemin amaçla aynı yönde yani özgecil yönde olması gerekir.

Ancak, Marks'ın yönteminde sınırlı egoist yönü görürüz. Bu amacın zıttı bir yöndür: Karşıt sınıfın nefretini beslemek, eski rejimin yıkımı ve işçilere tüm dünyanın onların sırtından geçindiği hissini aşılamak. Tüm bunlar işçiler arasındaki sınırlı egoizmi daha da artırır. Doğaları gereği sahip oldukları tüm özgecil gücü kaybederler. Ve eğer yöntem amacın tersiyse, insan amaca nasıl ulaşır?

Bu onun teorisi ve yeni realite arasında karşıtlık yaratır: Marks burjuva rejiminden sonra ortaya çıkan rejimin işbirliği içindeki işçiler rejimi olacağını düşündü oysa biz Rusya'da demokratik bir burjuva hükümetinin yıkıldığında onun yerini bir nazi ve faşist rejimin aldığı canlı şahidi olduk. Bunun şimdiki gibi bir savaşa olmasına da gerek yok, ne zaman demokratik bir hükümet yıkılırsa, faşist rejim yerine gelir.

Hiç şüphe yoktur ki, eğer bu olursa işçiler binlerce yıl geriye gider. Dünya demokratik burjuva rejimine dönmeden önce, sebep ve sonuç vasıtasıyla pek çok rejimi geçirmek zorunda kalır. Tüm bunlar işçilerin yönetimi ele alması için ayarlanmış egoist taktiklerden doğar ve hareketi amaçtan zıt bir yöne çeker.

Şunu hesaba katmalıyız ki, adil yönetimin doğal sürecini bozanlar aslında işçi sınıfından çıkar, Sovyetler değil ama başlangıçta tam olmasa da Nazilerin çoğunluğu faşistler gibi katıksız birer sosyalistti. Mussolini'nin kendisi bile, başlangıçta coşkulu bir sosyal liderdi. Bu durum Marksist taktiğin işçileri amacın tam zıddına nasıl yönlendirdiği unsurunu gözler önüne serer.

Aslında bu basit konunun Marksist metodun yaratıcısının gözünden kaçmış olduğunu düşünmek zor, özellikle de kendisi “İşbirlikçi bir toplum için iş dağılımındaki aşırı hiyerarşinin yok olmasından önce bir çare yoktur,” diyerek bunu öngördüğü halde. Şu açıktır ki, o da toplumu oluşturan bireyler kendi paylarından diğerleri için

vazgeçemedikleri sürece işbirlikçi toplumun sürdürülebilir olmadığını farkındaydı.

Toplum için gerekli olan şeyin özgecil davranış biçimi olduğunu bildiği hâlde, şunu söyleyebilirim ki taktiğiyle bize amaca yönelik bir yöntem sunmaya kesinlikle niyet etmemiştir. Daha ziyade amacı bir taraftan var olan hükümetin sonunu yaklaştırmak, diğer taraftan uluslararası proletaryayı organize ederek, onları burjuva rejimi yıkıldıktan sonra kuvvetli ve kararlı bir güç olmaya hazırlamaktır. Bunlar işbirlikçi bir toplum rejimini kolaylaştıran unsurlardır.

Bu bağlamda onun taktiği tarihte benzeri olmayan eşsiz bir buluştur. Ona göre burjuva rejimi ölmeye başladığında işçi organizasyonu karşısında hazırlıksız bir yönetim bulacaktı. Tam bu zamanda işçiler iki seçenektan birini seçmek zorundaydı: 1) Ya kendilerini yok edip gerçek bozguncular naziler ve faşistlerin yönetimi ele geçirmesine izin verecekler ya da 2) kendi elleriyle bir hükümet kurabilmek için onları güçlü kılabilecek iyi bir taktik bulacaklardı.

Uluslararası proletaryanın açmaza girdiği aşamaya gelindiğinde, bizi buraya kadar getirmiş olan metot için ona teşekkür edeceğimizden ve hedefe yönelik hareket etmeye devam ederken doğru yolu bulacağımızdan emindi. Doğrusu çalışmasının tamamlanmasını varislerine bırakmayacak bir mucit asla olmamıştır.

Metodunu derinden incelediğimizde görürüz ki, aslında işçilerin niteliklerini yükseltecek bir taktik yaratmamış. Gerçekte çabucak bir taktik yaratmak ve sömürücü yönetimi ortadan kaldırmak için sınırlı egoizm yöntemi kullanmak zorundaydı, yani negatif gücü en kısa zamanda eski rejimi yok edecek bir araç hâline getirmek ve işçileri sıkı bağlarla organize etmek için sömürenler sınıfına olan nefreti geliştirmek.

Bu sebeple doğası gereği sömürenlere karşı toleranslı ve anlayışlı olan proletaryadaki özgecil gücü etkisiz hâle getirmek ve yok etmek zorundaydı. Yönetimi fiilen üzerlerine alabilmeleri için işçileri “nesnel sosyalizme” hazırlamak amacıyla yöntemi “örgütsel yöntemle” çelişen özgecil yönde kullanmak zorundaydı. Bu nedenle bilerek bu çalışmayı bize bıraktı.

İşbirlikçi bir hükümetin sadece özgecil temelde uygulanabilir olduğu açık olduğundan, bizim özgecil yönde yeni bir taktiği benimseyeceğimizden ve işçilerin yönetimi nesnel ve sürdürülebilir bir şekilde ele almalarını sağlayacak yeteneğimiz ve bilgimiz olduğundan şüphesi yoktu. Ancak, “Toplum kendi sloganını yaratacak, ‘Herkes kendi becerisine göre ve çalışmasına göre’” sözleriyle, proletaryanın adil yönetim formunu bize resmetmeyi de gerekli buldu. Dolayısıyla gözleri görmeyen biri bile, kelimenin tam anlamıyla özgecil bir toplum söz konusu değilse adil yönetimin tasavvur edilemeyeceğini anlar.

Bu perspektiften baktığımızda, Marksizm başarısız Rusya deneyimi nedeniyle hiçbir meydan okumayla karşı karşıya kalmaz. Eğer Marksizm durdurulmuş olsaydı bu sadece ilk hareket olan uluslararası proletaryayı tek güç olarak organize etme rolünü tamamlamış olduğu için olacaktı. Şimdi yönetimi Marksizmin ellerine teslim etmek için hareketi güçlendirecek pratik bir yol bulmalıyız.

Yukarıda söylediğimiz gibi şimdiki yöntem önceki taktiğin tam zıttı yönünde olmalıdır. İlk etapta başarıya neden olan egoizmi şimdi özgeciliğe doğru geliştirmeliyiz. Bu işbirlikçi bir rejimin sosyal doğası için kesinlikle bir zorunluluktur. Dolayısıyla rejimi nihai ve mutlu bir forma ulaştıracak bu harekete öncülük etmeliyiz.

Biliyorum ki hareketi tamamen tersine çevirmek, bunu duyanların başından aşağı kaynar sular dökülmesine sebep olacağından kolay

olmayacak. Yine de resmedildiği kadar kötü değildir. İşçi sınıfının ilgisini “ya sürdür ya da yok et” kavramına dayandırarak hareketi bilinir kılabiliriz, bu ya Marksist hareketi devam ettirmek ya da en tehlikeli güçler faşistlere ve nazilere yönetimin egemenliğini bırakmaktır.

Kitleler bunu anladığında şu kesindir ki, onları yönetimi fiili olarak üstlenmelerine getirecek olan bu yeni nesnel taktiği benimseyecekler. Tüm dünyanın endişeyle Sovyet rejiminin başarıyla sonuçlanmasını beklediğini kim hatırlamaz? Başarılı olsalardı tüm dünya şüphesiz işbirlikçi yönetimin dizginleri altında olacaktı. Aslında ilk etapta ve doğa gereği gerekli olan ve kitlelerin almış olduğu örgütsel egoist yön nedeniyle, Ruslar muhtemelen başarılı olamayacaktı.

Metot kabul edilmeden önce bu yönün programıyla ilgili detaylardan bahsetmek için çok erken. Açıkça şunu söyleyebiliriz ki, öncelikle katillerin ve hırsızların olmadığı bir toplumda yaşadığını hissedene kadar halkın özgeciliği kabullenmesini sağlayacağından emin olacağımız bilimsel ve nesnel bir dağıtım yapmalıyız.

Bu konuyu doğru araçlar kullanarak sistematik bir şekilde yaparsak uzun bir sürece gerek olmaz. Hitlerizm kısa bir sürede tüm ülkenin propaganda yoluyla alt-üst olabileceğini kanıtlamıştır.

Tarihi unsurlar hangi yöne yönelmek gerektiğini açıklığa kavuşturmuştur, acilen işçilerin ilgisini çekmemiz gerek. Dünya ulusları bekleyebilir, özellikle de küresel bir yükselme söz konusuyken ama önce Hitler tehlikesinden kurtulmalıyız. Kaybedecek zamanımız yok. Sizden acilen adına “nesnel sosyalizm” dediğim bu yeni yöneme dikkat etmenizi rica ediyorum, çünkü şimdiye kadar bana göre sosyalizmin rolü sadece “örgütsel sosyalizm” olmuştur.

Eğer metodum kabul edilirse sınıf ve din nefreti yeşerten taktiği değiştirmeliyiz çünkü bu nefret bize yeni bir egoizm nefreti aşılar. Teklif ettiğim taktik her açıdan başarılıdır çünkü bu şekilde sadece karşı sınıf ahlaki ve dini doğmaların kalın perdesi arkasında onların savunuculuğunu yapamayacak, aynı zamanda proletarya arasında güçlü bir şekilde kök salmış faşizm ve nazizmin zehirli otlarını da kökünden sökecektir.

Bu cazip silahın güzelliğini de dikkate almalıyız, özellikle gençlerimizi onun etrafında birleştirerek. Aslında değişim taktikte değil, sonuçtadır. Şimdiye kadar sınıf mücadelesinde gördüğümüz gibi, savaşan kendi sahipliğini korumak için daima sahiplenici-egoist perspektiften bakar. Dolayısıyla savaş sırasında egoist güç artar ve savaşçıların kendisi de burjuva algısına yakalanır.

Mülk sahiplerinde ise durum tersidir çünkü mülk sahipleri onları koruyan yasalar, din ve geleneklerle her yönden tam yetkiye sahip olduklarına inanırlar. Ancak, işçiler onların özgecil algının geniş perspektifini kullanmasına karşı savaşırken, onların içindeki özgecilik büyür. Bu nedenle mülk sahiplerinin gücü eksilir ve kendilerini koruyamaz hale gelirler çünkü böyle bir savaş ciddi ölçüde mülk sahiplerinin geleneksel ve dinsel algısına dayalıdır.

Bu nedenle benim metodum bu zamanda çok ihtiyacımız olan ulusal birlik temeline dayanır. Tarih aramızda zaten pek çok politik bölünme yaratmıştır. Ancak, halen daha iki çok kötü ayrımla karşı karşıyayız: 1) Sınıf ayrımı; 2) Din ayrımı. Bunları ne hafife almalı ne de onlardan kurtulmayı ummalıyız. Eğer benim yeni metodum “nesnel sosyalizm” hareket tarafından kabul edilirse, ulusun sırtına yapışmış olan bu sınıf ayrımından ilk ve son kez kurtuluruz.

Yukarıda söylediğim gibi, bu yeni taktik günahkârları değil sadece onların günahlarını—içlerindeki aşağılık egoizmi— hedef alır. Gerçekte sınıf ve din nefretini ortadan kaldıracak olan savaş

hareketin içinde de olacaktır. Birbirimizi anlama becerisi edinecek ve tüm fraksiyonlarıyla ulusun birleşmesini sağlayacağız. Bu her yünden zaferimizin garantisi olacaktır.